

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 40

CENA 200 DINARA

NINJA

ZA SMRT JE POTREBNO TROJE

Derek Finegan

ZA SMRT JE POTREBNO TROJE

SERIJA
Borilačke veštine

NINĐA

Naslov romana:
ZA SMRT JE POTREBNO
TROJE

Autor:
Derek Finegan

Recenzija:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
»Litopapir«, Čačak

© 1986. DEN PRESS

BORILAČKE VEŠTINE — NINĐA BROJ 40 — SEPTEMBAR
1986. god. Cena 200 din. Izdaje NIRO Dečje novine, 32300
Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni
urednik Mirjana Šterijevski. Urednik: Borivoje Lošić. Izda-
vački savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bogo-
jević, Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavlje-
vić, Dragica Mićović, Miroslav Joković, Miladin Marković, Kr-
ste Zlatevski, Nada Maksimović, Ružica Vukašinović, Vesna
Jelesijević, Gojko Štulović, Svetlana Mijatović. Telefoni: (032)
712-247 lokal 28, uredništvo, i 714-250 prodaja. Telex: 13731.
Štampa »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

ZA SMRT JE POTREBNO TROJE

Japanac je bio neuobičajeno tih, čak i za Japanca. Kažu da su oni neobično tih i ćutljiv narod, ali je najčešće to utisak onih koji o Japancima znaju veoma malo.

Lice ovog sitnog i urednog čoveka bilo je potpuno nepokretno, govorio je retko, kratko i precizno, tihim glasom koji su svi prisutni ipak savršeno dobro čuli. Čak i svoje pokrete sveo je na minimum, zadovoljavajući se retkim gestovima koji su ponekad govorili više od reči.

»Da. Ne. Ti tamo, pomeri se. U redu. Sada malo brže...«

U poslednjih deset minuta bile su to jedine reči koje je

izgovorio u tišini studija osvetljenog sa nekoliko strana snažnim reflektorima. Prigušena svetlost padala je i na njegovo lice i gornji deo tela, omogućavajući tako ostalima da ga dobro vide i shvate njegove pokrete.

Dve kamere radile su bešumno, pokoravajući se nemim komandama japanskog režisera; čovek sa dugom pecaljkom mikrofona bio je samo ono što je smeo da bude: pokretni produžetak svog uređaja.

I to je bilo sve. Kompletna filmska ekipa u minijaturi.

Ne smemo, naravno, zaboraviti glumce. Njihova lica nisu važna. U krajnjoj liniji ni-

su važna čak ni njihova naga tela. Važno je samo ono što su činili sa njima.

Na tamnoj pozadini ogromnog okruglog ležaja telo džinovskog crnca jedva se naziralo u zmijskom klupku zaslepljujuće belih ženskih tela, ali su one, kao u dobro postavljenom baletu, činile sve da sočivu kamere otkriju ono što će kasnije, u montaži, postati jedan od zaista uzbudljivih i originalnih porno-filmova.

Bilo ih je tri, sve tri nežne, bele puti i jako našminkanih lica, očiju blještavih od alkohola i ponekad stvarnog uzbuđenja. Ono se dobro videlo bar u očima nežne i krhke plavuše koja je sa izrazom užasa na licu oprezno sedela na ogromnom crnčevom udu, nastojeći da ga nekako smesti u sebe.

Druge dve, starije, punijih i zrelijih tela, na trenutak su ih ostavile na miru da bi sa odglumljenom žustrinom pale jedna po drugoj. Crnka krupnih očiju pritom je vodila računa da svoje zaista ogromne grudi sve vreme pridržava rukama kako bi na filmskoj traci ostale uzbudljive za one koji vole takve prizore.

— Ne, ne! — reče iznenada Japanac tiho.

Živo klupko na ležaju lagano se razdvajalo. Japanac do dirom prsta pogasi reflektore, ostavljajući samo prugu neon-ske svetlosti na tavanici. Kamermani zaustaviše svoje uređaje.

Raskošnih boja nestade, nestade uzbudljive atmosfere seksualnog čina. Pred sitnim kosim očima bila su samo četiri umorna ljudska tela, u pozama koje više nisu imale ničeg privlačnog. Čak je i plavuša sa olakšanjem klonula u stranu, dopuštajući da joj lice pokaže bol koji oseća.

— Pet minuta — reče Japanac paleći dugu, tanku cigaretu. Uopšte nije gledao u svoje glumce. Pogled mu je bio uperen prema teškim crnim zastorima na velikom prozoru studija...

Oni nisu bili savršeno dobro navučeni, tako da su propuštali usku prugu svetlosti, nimalo upadljivu tu, na sedmom spratu građevine smeštene u onom delu Long Biča koji bogataši izbegavaju, a koji se u reklamnim prospektima naziva »poslovna četvrt«.

Čovek na drugoj strani prozora na trenutak sklopi oči, kako bi ih odmorio od bljeska reflektora.

Širokom avenijom ispod nje-
ga prolazio je tek pokoji au-
tomobil. Dva sata pred sva-
nuće poslovna četvrt Long Bi-
ča je mrtvo i tiho mesto, zb-
og čega nije bilo nimalo opas-
nosti da neko odozdo ugleda
telo okačeno na nevidljivu nit
od crne svile spuštenu odnekud
sa krova načičkanog antenama.

Vitko, ali snažno telo, me-
đutim, teško bi se dalo videti
čak i iz neposredne blizine, jer
je bilo od glave do pete obu-
čeno u kostim od crne svile ko-
ji je ocrtavao svaki mišić. Sa-
da, dok su mu bile zatvorene,
čak ni oči se nisu videle u us-
kim prerezima kapuljače, jer su
im kapci bili premazani speci-
jalnom tamnom smesom.

»Pet minuta«, mislio je čo-
vek u crnom. »U redu, neka se
i Janagimoto odmori. I za nje-
ga će ovo biti naporna noć. A
meni se ne žuri. Želim da bu-
de sam kada konačno odlučim
da prođem kroz ovaj prozor...«

Pet minuta.

Kao da negde u svojoj okru-
gloj lobanji ima ugrađen sat,
Japanac uredno ugasi cigaretu
u pepeljari. Njegovi ljudi već
su bili na svojim mestima.

— Trenutak — isceri se ri-
đokosa mačkastog tela i lepih
šiljatih dojki. Sa iznenađuju-
ćom nežnošću ona je pomagala

crncu da ponovo postigne svoju
stravičnu erekciju dok su dru-
ge dve žene strpljivo posmatra-
le taj prizor.

Japanac podiže ruku. Druga
je gladila dugmad koja su uk-
ljučivala reflektore. Kamerma-
ni i čovek sa pecaljkom već
su bili na svojim mestima. Nji-
hova ravnodušna japanska lica
bila su okrenuta režiseru, če-
kajući njegov znak.

Napolju, iza prozora, čovek
u crnom potraži pogodniji po-
ložaj. Njegovo savršeno izvež-
bano čulo sluha prvo je naslu-
tilo šum koji je dopro sa dru-
ge strane studija, tamo gde su
se iza malog predvorja nalazi-
la ulazna vrata.

Janagimoto je bio drugi do-
čijih je ušiju dopro tihi zvuk
okretanja ključa u bravi. I da-
lje potpuno nepomičnog lica,
on kroz zube prosikta neku kra-
tku japansku reč.

Njegova ekipa očigledno je
bilo mnogostruko talentovana.
Jedva приметnim, ali hitrim po-
kretima, tri čoveka napustiše
svoje uređaje i rasporediše se
na tri strane studija. Janagi-
moto se u svojoj stolici okrete
vratima.

»Iskusni borci«, mislio je čo-
vek na drugoj strani prozora.
»Dobro uvežbani. Tačno je, da-
kle, da je Janagimoto ne sa-

mo dobar režiser, već i pravi majstor borilačkih veština...»

Nekoliko sekundi tišine pune napetosti. Na ležaju, četvoro nagih ljudi nije primetilo ništa od toga, zauzeto igrom čiji je cilj bio da postignu pravo raspoloženje za nastavak snimanja.

Crnac je ipak podigao glavu kada su se na glatkom podu studija začuli koraci trojice ljudi. Žene su mnogo kasnije shvatile da nešto nije u redu.

Tri senke zastadoše u mračnoj dubini studija. Kao da čeka samo taj trenutak Janagimoto pritisnu dugme i sa tavanice bljesnu zaslepljujuća svetlost.

Začudo, to nije iznenadilo ne obične noćne posetioce. Sa obodima šešira navučenim nisko nad oči oni su oprezno motrili oko sebe hitrim pogledima ljudi naviklih na napete scene. O tome su svedočile i ruke u džepovima sakoa neupadljive elegancije

Gospodo? — reče Janagimoto. Ispod urođene učtivosti u tom glasu osećala se ledena hladnoća.

— Janagimoto? — upita čovek koji je stajao u sredini.

— Da.

— Ti znaš ko nas šalje? I zašto?

— Sutra. Sad nije vreme.

Ispod oboda šešira ledeno lice oštih crta ružno se isceri.

— Mom gazdi se žuri, Japanče. Sada.

— Sutra.

— Ne želimo gužvu, Janagimoto, ali ako...

U rukama trojice ljudi pojavise se pištolji. Veliki, ružni automatski pištolji kakve nose samo policajci i profesionalne ubice.

Lice Japanca ostade mirno. Na drugoj strani prozora, čovek u crnom pojača stisak oko svog užeta, tražeći oslonac za skok u prostoriju.

— Vas četvoro — reče Janagimoto ne skidajući pogleda sa oružja. — Izađite. Obucite se i idite. Sutra u isto vreme.

Cev krajnjeg levog čoveka skrenu prema nagoj grupi.

— Oni ostaju ovde, Janagimoto — reče onaj u sredini. — Svi ostajemo ovde dok ne završimo ovaj poslić.

— Ne. To nije za njihove uši. Govoriću sutra sa onim ko te je poslao.

— On nema vremena da brblja sa tobom, Japanče. Poslao je mene. Sa novcem. Prokleto mnogo, para ako mene pitaš. To što imaš ne može vredeti toliko.

— Koliko?

Čovek sa pištoljem se isceri

— Polovina od onoga što si tražio. Budi zadovoljan i s tim, jer da je gazda mene pitao, ne bi dobio ni deseti deo.

— Ne.

U senci oboda šešira obrve pridošlice se skupiše. Njegovo lice dobi izraz neverice.

— Šta si rekao, žuti?

Na licu Janagimota zaigra jedva primetan smešak.

— Ne — ponovi čvrstim glasom. — Odlazite!

Vrhom levog kažiprsta nepoznati podiže šešir sa čela, otkrivajući usko lice sa upalim obrazima i tankim usnama. To nelep lice još više je ružio kratak beo ožiljak koji mu je fiksirao ugao usne u neprekidni prezrivi smešak.

— Bojim se da se nismo razumeli — reče. — Gazda je rekao da od tebe uzmemo neke stvari, žuti. I mi ćemo ih uzeti. Milom ili silom. Gde su?

— Odlazite! Na takav način neću da razgovaram!

Pokretom glave čovek u sredini dade znak pratiocu koji mu je stajao sa desne strane. Sa pištoljem u ruci ovaj žustro zakorači prema Janagimotu.

Kose oči mirno su motrile njegovo kretanje. Kada se ni posle trećeg koraka nije zaustavio, Janagimoto podiže ruku

zapovedničkim pokretom.

Kao na ubrzanoj filmskoj traci, posle toga sve se odigralo gotovo neshvatljivom brzinom...

— Gotovo neshvatljivo brzo

— ponovi čovek niskog rasta u elegantnoj odeći evropskog kroja. — U to vreme naravno nije bilo uređaja koji bi mogli preciznije izmeriti brzinu kretanja sečiva ali predanje i vrlo precizno zabeleženi izrazi očevidaca svedoče da je ta brzina bila užasna. Pesnici koji su udarac mača upoređivali sa bljeskom munje nisu mnogo preterivali.

Doerti oseti kako ga steže okovratnik košulje, već mokar od znoja. Prstom pokušava da ga malo olabavi.

»Prokleta zemlja«, mislio je. »Tek april, a ovakve vrućine. I prokleti narod...«

— Hajde, mister Išihara — reče glasno. — Ti vaši samuraji bili su brzi, priznajem, ali bljesak munje... Do đavola, znate li uopšte kolika je brzina svetlosti?

Japanac uvređeno zatrepta.

— Da, mister Doerti, znam. Zahvaljujući mom poštovanom

ocu, ja sam završio fakultet, mister Doerti!

— Žao mi je — reče Amerikanac brišući lice maramicom. Njegovo široko lice bilo je osu to krupnim graškama znoja, uprkos lakoj beloj odeći koju je imao na sebi. — U redu, recimo da to nije preterivanje. Bar ne preveliko. Mnogo me više zanima kako bih mogao doći do jednog od takvih mačeva. Katana, rekoste da ih tako nazivaju?

— Katana — ponovi Išihara gotovo pobožno. — Pogledajte, mister Doerti, kako je lep pogled sa ovog mesta!

Pogled Amerikanca ravnodušno skliznu preko ljupkog drvenog mostića nad potokom, upola skrivenog rascvetalim krošnjama trešnje.

— Da, lepo je — reče. — Trenutno, zanimaju me druge stvari. Prema obaveštenjima koje sam dobio, vi biste me mogli dovesti u vezu sa čovekom koji poseduje jedan takav originalan mač, iskovan u petnaestom veku.

— Da, istorija naše nesrećne zemlje duga je i krvava — klimao je glavom Išihara sa tužnim izrazom na licu. — Možda zato toliko i cenimo svaki predmet iz prošlosti Japana. Takav mač — ukoliko zaista

postoji — ima ogromnu vrednost, mister Doerti, ogromnu vrednost!

»Ah, konačno smo stigli i do cene!«, trijumfalno pomisli Doerti, ali mu lice ostade ravnodušno. »Ukoliko postoji, kažeš, stari moj? Zbog čega onda pominješ vrednost nečega što ne postoji?«

— Mislim da sam vam već rekao. Cena ne igra nikakvu ulogu. Moja zemlja puna je bogataša spremnih da bace i nekoliko desetina hiljada dolara na slične retkosti.

— Nekoliko desetina hiljada dolara — uzdahnu Išihara. — Veliki novac, zaista, mister Doerti. Na žalost, postoje stvari koje se ne mogu kupiti za sav novac ovoga sveta...

»Šta mu to sad znači, do đavola? Želi li da mi na svoj zaobilazni japanski način kaže kako je ta cena previše niska? Ili...?«

— Na primer? — reče glasno.

— Sreća, na primer. Ili jednostavno — zdravlje. Nema tog novca koji može produžiti časove čoveku osuđenom na smrt.

Doerti oseti kako mu se koža na leđima ježi ispod košulje mokre od znoja. Nesvesno, ruka mu pođe prema džepu ka

puta, malo izobličenom nekim teretom.

— Šta to znači, mister Išihara?

— Oh, ništa posebno. Mi Japanci skloni smo filozofiranju, znate. Tako se to kaže na vašem jeziku, zar ne?

— Je li? — isceri se Doerti.

— Pa, to i nije tako loše, s obzirom da umete da budete i veoma praktični. A ja mislim da ste vi praktičan čovek, mister Išihara.

— Trudim se. — Japanac skromno obori pogled. — Na žalost, do novca se sve teže dolazi, iako ga unaokolo ima sve više. Čudna situacija, zaista.

Doerti se ponovo osećao na sigurnijem terenu. Odnekud sa bregova načičkanih rascvetalim trešnjama dunu povetarac koji malo osveži njegovo zažareno lice.

— Potpuno shvatam, mister Išihara — reče. — Vidite, moj klijent spreman je da isplati proviziju osobi koja bi ga povezala sa vlasnikom jedne retkosti o kakvoj smo maločas govorili. Pet odsto, recimo, sume koja eventualno bude isplaćena za taj starinski predmet.

— Sasvim razumljiva želja — uzdahnu Išihara. — Na žalost, takav jedan... poduhvat... ne garantuje da će se dve st-

rane zaista sporazumeti, a u tom slučaju...

— Sada se već bolje razumemo, mister Išihara. Kako bi bilo da za jedno ime i adresu isplatimo odmah okruglih pet hiljada dolara? U gotovom, na ravno. Pitanje eventualne provizije bilo bi regulisano u slučaju da posao bude završen na obostrano zadovoljstvo.

Išihara je, kao da nije ni čuo predlog, koračao po sitnom šljunku staze. Ispred njih park se naglo završavao, presečen širokom avenijom po kojoj su jurila mnogobrojna vozila.

Doerti je ćutao, mlitavo brišući znoj sa lica već mokrom maramicom. Bila je ovo njegova šesta poseta Japanu, a ovoga puta u Tokiju se nalazio već više od tri nedelje. Sasvim dovoljno vremena da nauči kako Japance ne vredi požurivati...

Tačno pred njima, prkoseći saobraćajnom znaku koji je zabranjivao zaustavljanje, bio je parkiran veliki beli »mercedes«. Kraj njegovih zadnjih vrata, držeći ih otvorenim, stajao je čovek u elegantnoj beloj odeći i crnim naočarima za sunce.

Doerti obliznu suve usne.

U svojoj dugoj karijeri privatnog detektiva sreo je dovoljno »gorila«, telohranitelja, da

bi prepoznao još jednoga. Držanje puno napetosti, pogled koji neprestano kruži unaokolo zaklonjen tamnim naočarima, sve to bilo je isto sa obe strane Tihog okeana.

— Zanimljiva ponuda, mister Doerti — reče iznenada Išihara pored njega. — Preporučujem vam da još jednom razmislite o njoj pre nego što se ponovo sastanemo. Doviđenja, mister Doerti.

Ukočen, nesvestan čak vrelih zraka sunca nad svojom glavom, Doerti je gledao kako Išihara spretno ulazi u »mercedes« dok telohranitelj pun poštovanja zatvara vrata za njim i zauzima mesto pored vozača. Trenutak kasnije velika kola izgubila su se u bujici vozila.

— Neka sam proklet — reče naglas Doerti. — Pet hiljada dolara, a? I još sam očekivao da mi to žuto kopile padne pred noge grcajući od zahvalnosti! Pa on na ova kola, vozača i gorilu troši bar toliko svakog meseca!

Vrteći glavom, Doerti podiže ruku. Jedan taksi izdvoji se iz gužve i zastade pred njim.

— U Ginzu — uzdahnu Doerti tonući u meko sedište. — Hotel »Ohiro«. Razumeš li, mo mče?

— Jasno, mister. Hotel »Ohiro« — ponovi vozač na lošem engleskom. — Sve u redu, mister!

Spustivši prozor Doerti sa uživanjem sklopi oči dopuštajući da mu oznojeno lice miluje suv, vreo vetar, prepun mirisa sagorelog benzina.

»Novo odlaganje«, mislio je. »Aslanidi neće biti zadovoljan nikako neće biti zadovoljan, a rok koji mi je dao ističe za tri dana. Boga mu!«

Potpuno se opustio u udobnom sedištu, nezainteresovan za podnevnu gužvu na tokijskim ulicama. Sve ovo video je mnogo puta u poslednje tri nedelje. Raznobojni natpisi, bljesak staklenih fasada, sve to nije bilo novo za njega. I svud unaokolo lica, ravnodušna, neprozirna japanska lica i oči u kojima neprestano otkriva porugu i prezir...

— Prokleti bili — prošaputa. — Pokazaću vam ja...

— Da, mister?

— Nisam tebi ništa rekao, do đavola! — zareža Doerti. — Hoćemo li jednom konačno stići do prokletog hotela?

»Ipak«, mislio je, »Išihara je očigledno čovek koji me može odvesti do onoga koga želi Aslanidi. Govorkanja o tome da je povezan sa jakuzama očigle

dno su tačna; u svim državama sveta podzemlje je uvek bolje obavješteno o stvarima koje imaju svoju vrednost u novcu...»

Iscerio se pri pomisli na sumu koju će Aslanidi morati da ispljune kako bi došao do željene informacije. Do đavola, to bar nije njegova briga, on je samo kontakt-men, čovek za vezu. Sto pedeset dolara dnevno, plus troškovi, plus bonus za uspešno izveden posao na kraju. Sve u svemu, ovaj boravak u Japanu trebalo bi da mu donese lepih devet ili deset hiljada dolara. Nije loše za mesec dana rada, nije loše...

Pomisao na iznos koji će se uskoro naći na njegovom računu malo mu je razvedrio misli. Uostalom, za koji minut biće u svojoj sobi u hotelu, a tamo klima-uređaj radi bešumno i efikasno. Prava japanska sprava, do đavola. Tiha i efikasna...

— Hotel »Ohio«, mister.

— Ah! — trže se Doerti. — Vrlo dobro, momče, vrlo dobro!

Sve bolje raspoloženog, zabavljala ga je žurba s kojom je sitni čovek optrčao oko kola da bi mu otvorio vrata, izraz iznenađenja na njegovom licu kada je shvatio da mu ja Doerti u šaku gurnuo gotovo dvostruki iznos cene vožnje.

— Samo ti to lepo nosi kući, momče — reče blagonaklono, tapšući ga po ramenu. — Zaslужio si, do đavola!

Okrenuo se naglo na asfaltu obasjanom vrelim suncem, tako naglo da mu se u glavi zavrte. Prineo je ruku čelu i zatureo se, gotovo pao »Zaista«, pomisli, »krajnje je vreme da malo smanjim piće. Ovo...«

Nit njegovih misli prekinuo je talas vrelog vazduha koji mu je dodirnuo lice i tup udar o nešto meko, tik uz njegovo uho.

Taksista koji je priskočio da mu pomogne još uvek je sa obe ruke pridržavao njegovu podlakticu, ali mu je pogled bio prazan. Zarivajući nokte u platno Doertijevog kaputa čovek skliznu naniže i pade na lice.

Na leđima, tačno na mestu gde se nalazi srce, kroz okruglu rupicu u košulji mokroj od znoja navre krv.

Doerti se okrete osećajući kako kolena jedva izdržavaju njegovu težinu. Oslanjajući se obe ma rukama o krov taksija usijan od sunca on počeo da povrća...

*
* *

Čovek sa pištoljem u ruci, onaj koji je zakoračio prema Janagimotu, ispustio je svoje oružje i pao na kolena. Užasno iskolačenih očiju, otvorio je usta da kroz njih na pod studija propusti debeo mlaz krvi pomešane sa žučkastom, sluzavom masom koju je refleksno izbacio želudac, proboden nožem kratkog i uskog sečiva i teške drške.

Nož je doleteo iz ruke Japanca koji je nekoliko trenutaka pre toga mirno rukovao pecaljkom za mikrofona. Bio je to, međutim, poslednji svesni pokret koji je učinio u životu, jer je sa druge strane studija već stizao osvetnički metak iz pištolja velikog kalibra. Projektil je odbacio njegovo krhko telo nekoliko koraka unazad i on je tresnuo o pod, držeći se obema rukama za razbijenu lo banju, razmazujući po kratkoj crnoj kosi smesu krvi i mozga.

Taj hitac bio je jedini ispaljen, jer se na strelca kao tigar bacio jedan od kamermana, u isto vreme kada je i njegov kolega skočio na vođu trojke, onoga koji je upravo dizao cev pištolja prema nepomičnoj figuri u stolici.

I dalje potpuno mirnog lica, Janagimoto prosikta jednu japansku reč. Kao nekom čarolijom, prekide se i trostruki ženski vrisak, započet samo delić sekund ranije.

Dva Japanca podigoše se sa poda. U njihovim rukama sada su bili pištolji protivnika.

U iznenadnoj tišini čuo se samo ropac čoveka pogođenog u želudac. Sada je ležao na boku, zgrčen kao fetus, neprirodno iskrenutog vrata. Staklasti pogled bio je uperen u ljude ispred njega, kao da od njih nešto očekuje...

Pokretom glave Janagimoto pokaza prema njemu. U tri hitra koraka jedan od Japanaca priđe palom čoveku i vrhom cipele ga pogodi u slepoočnicu. Telo na podu se umiri.

— Sada možemo ponovo govoriti — reče Janagimoto mirno. — Uzmite svog čoveka i odlazite.

Nema ničeg bespomoćnijeg na svetu od plaćenog siledžije ili ubice kada shvati da je razoružan i da se nalazi pred onim koji je sposoban da ga tuče njegovim sopstvenim oružjem. Lica dvojice ljudi to su jasno pokazivala dok su se lagano dizali sa poda.

— Ali... — promuca jedan od njih.

— Napolje!

Preteći pokret pištoljima Jananaca bio je suvišan. Kao da se utrkuju oni poleteše prema svom mrtvom prijatelju, nespretno ga grabeći za ruke i noge. Upola su ga vukli po podu, ostavljajući sve uži trag krvi za sobom...

Prostoriju ispuni uzdah. Jedna od žena histerično zajeca.

— Napolje! — ponovo prosikta Janagimoto. — Brzo!

Trenutak kasnije ostao je sam sa svoja dva pomagača, nagnuta nad onim koji je ležao u lokvi sopstvene krvi.

— Iznesite ga — zapovedi Janagimoto na japanskom. — Onda pođite i vi. Naći ćemo se za dva sata u mom stanu.

Poklonivši se, Japanci spretno dohvatiše telo sa poda i nestadoše u pravcu ulaza. U prolazu jedan strže zavesu sa prozora, vešto umotavajući razmrskanu lobanju tako da za njima nije ostao trag krvi.

Janagimoto sigurnom rukom zapali cigaretu. Pogled mu je kružio po studiju, ali to nije trajalo dugo.

Ugasivši cigaretu, posle tačno pet minuta, on se hitrim pokretom uspravi. Iz jednog ugla studija izvukao je kantu sa prozirnom tečnošću kojom je metodično posuo prostor oko

sebe, psebno se zadržavajući tamo gde su tragovi smrti bili najupadljiviji.

Na drugoj strani prozora nevidljivi posmatrač još jednom promeni položaj. Njegov čas se bližio...

Odbacivši kantu od sebe, Janagimoto pažljivo obrisa ruke maramicom, a onda iz džepa kaputa izvuče paklo cigareta. Sa zamišljenim izrazom na licu stavio je jednu u usta i dohvatio šibicu.

U međuvremenu, čovek u crnom se odbio nogama od zida i zaklatio na onom tankom užetu od svile. Sa nogama napred proleteo je kroz stakleno okno i meko doskočio ispred Japanca ukočenog od iznenađenja.

— Samo trenutak, Janagimoto — reče nepoznati. Glas ispod kapuljače bio je prigušen, ali su oči u uskim prorezima preteći svetlucale.

Na licu Janagimota video se napor kojim je svoje telo zadržao da instinktivno ne skoči unazad.

— Ko si ti? — upita promuklo — Kako...?

— Hajde, Janagimoto. Nemamo vremena za igranje. Ti veoma dobro znaš ko sam ja i šta želim od tebe.

— Ja? Ne, ti...

Pred očima iznenada ispunjenim strahom iznenada bljesnu kratko sečivo istrgnuto iz širokog kožnog opasača koji je obavljao bokove maskiranog.

— Ti si Japanac, Janagimoto. Ili si to bar bio. Dovoljno znaš o nindama da bi shvatio kako si sam sebi potpisao smrtnu presudu snimivši onu kasetu pre osam dana.

Ponovo po cenu gotovo nadljudskog napora Janagimoto savlada svoj strah.

— Ti nisi ninda — reče. — Taj kostim svako može navući. Ti si varalica koji pokušava nešto da ulovi u mutnom!

— Ti to ubeđuješ sebe, Janagimoto? — Ispod maske dopre tihi smeh. — Čoveče, jedini si bio u prilici da pogledaš snimak onoga što se dogodilo na obali. Koliko si tražio za tu kasetu: pet, šest, hiljadu dolara? Ona mnogo vredi, zar ne: prvi dobar snimak ninde u akciji.

Tobože neodlučno Janagimoto je lupkao nogom po glatkom podu. Čovek u crnom, ninda, zateže mišiće pod glatkom svilom.

— Ti nisi ninda. Ninda može postati samo Japanac, a ti...

Maskirani se nasmeja i brzo izgovori nekoliko kratkih rečenica na japanskom. Jana-

gimoto poblede i ustuknu jedan korak, kao od udarca u lice.

Ali je to bila samo varka. Bljesak u njegovim očima upozori da će uslediti napad...

Bacivši se na leđa, Janagimoto desnom nogom zamahnu naviše, preciznim i hitrim pokretom čiji je cilj bio donji trbuh nepoznatog.

Iz vrha njegove cipele sada je štrčalo kratko, oštro sečivo, oslobođeno oprugom u trenutku kada je Janagimoto malo oštrije lupio nogom po podu...

Maskirani uzmaknu pokretom tako brzim da je bio jedva primetan, samo onoliko koliko je bilo potrebno da ga vrh sečiva promaši. Gotovo u istom trenutku usledio je kontraudarac, brz, precizan i nemilosrdan.

Janagimoto jauknu. Pogođen u koleno leve noge, sa desnom još u vazduhu, on se sruči na pod, dočekujući se na ruke, spreman da kao zmija odmah napadne još jednom.

— Trebalo bi da znaš da nemaš nikakvih izgleda — mirno primeti ninda. — Gde se nalazi ta kasetu? I koliko si kopija do sada načinio?

Odbacivši se rukama od poda, akrobatskim skokom, Janagimoto je kretao u novi napad. Obe njegove noge sada su bile

skupljene i ukružene; cilj tog strahovitog malja bio je grudni koš protivnika.

Ninđa se sagnuo i vitko telo Japanca prolete nad njim. Nije, međutim, produžilo po pu tanji koju je Janagimoto odabrao; na njenoj najvišoj tački zaustavio ga je novi udarac, ukrućenim prstima desne ruke tačno u solarni plexus.

Ovoga puta ninđa mu nije dopustio da se povрати i pripremi novi napad. Jednim skokom se našao na grudima oborenog čoveka i čeličnim prstima mu stegao grlo. Iskolačenih očiju, Janagimoto se sa izrazom užasa na licu borio da dođe do daha.

— Pet sekundi, Janagimoto — upozori ninđa. — Posle toga si mrtav.

— Da — hripao je Japanac.
— Da, da, da!

Stisak malo popusti. Srčuci vazduh dugim udisajima Janagimoto se zakašlja.

— Govori!

— Nema... nema kopija... postoji samo jedna kasete...

— Ti znaš šta će se dogoditi ako otkrijem da si me lagao, Janagimoto?

— Ne, ne lažem... samo jedna...

— Gde se ona nalazi?

— Pregradak... pregradak 843 u pošti u Ulici Kompton.
— Ključ?

Janagimoto malo pomeri desnu ruku prema unutrašnjem džepu kaputa. Oštrim udarcem ninđa je vrati na mesto.

— Sam ću, Janagimoto. Ti si opasan kao zmija otrovnica!

Minijturni ključić sa brojem 843 nestade u skrovištu ispod kožnog opasača ninđe. Janagimoto je pokušavao da u njegovim ledenim očima iza uskih prореza maske pronađe od luku o svojoj sudbini.

— Kome si ponudio kasetu na prodaju, Janagimoto?

— Nikome posebno...

— Pustio si glas u podzemlju da poseduješ kasetu sa nekim zanimljivim snimcima, je li? Zar ti nije palo na pamet da ću tako i ja doznati da je imaš?

— Jeste, ali...

— Ali ti suviše voliš novac, Janagimoto. Čija je ponuda bila najveća?

— Ne znam... ne znam, zaista...

— Za koga rade ljudi koji su maločas upali u tvoj studio?

— Ni to ne znam, časna reč!

Stisak oko Japančevog grla ponovo se pojača i on se nemoćno zakoprcu, udarajući nogama po podu. Lice mu pocr-

vene od napora, u očima se pojavio smrtni strah.

Ninđa još jednom popusti stisnutih pesnica poletelo na svog užasnog protivnika.

— Dakle?

Prošao je gotovo minut pre nego što je Janagimoto uspeo da progovori.

— Kejsi... advokat Kejsi...

— Znam Kejsija, Janagimoto. I mislim da si imao sreće što sam se ja dočepao kasete umesto njega. Kejsi retko plaća dolarima, njegova valuta su nož i metak...

— Znam... hteo sam da pobegnem iz grada čim primim novac, ali on...

— Ali on nije dovoljno ponudio. Čuo sam razgovor sa njegovim ljudima, Janagimoto. Prilično dugo sam na onom prozoru tamo.

Oslobodivši Japanca, ninđa se uspravi jednim gipkim pokretom.

— Šta... šta ćeš učiniti sa mnom?

Kratak, hladan smeh ispod maske.

— Čini mi se da sam ti rekao, Janagimoto. Bio si osuđen na smrt onog trenutka kada si svoju kameru uperio u mene!

Uprkos slomljenoj čašici na kolenu, uprkos tome što mu je kroz stisnuto grlo dolazio tek deo potrebnog vazduha, Janagi-

moto se kao munja uspravi na noge. Divlje kriknuvši, on stisnutih pesnica poletelo na svog užasnog protivnika.

Dugim skokom ninđa se ukloni u stranu. Kao u igri, on rukom ščepa teški, visoki stalak sa reflektorom na vrhu i podiže ga kao da je komad trske.

Udarac je pao tako brzo da Janagimoto nije dospeo ni do polovine da podigne ruke kojima je želeo da zaštiti lice. Debelo staklo reflektora prsnu, za njim i velika sijalica, uz glasnu eksploziju.

Nekoliko trenutaka visoka prilika u crnom stajala je nad nepokretnim telom, igrajući se ključićem.

Policija će imati dosta muke da pronađe čoveka koji će biti u stanju da prepozna ovo unakaženo lice i identifikuje žrtvu...

*
* *

— Mislim da se nikada neće otkriti ko je to bio, mister Doherty — reče Išihara. — Lice mu je unakaženo brijačem, tako efikasno da policija nije uspela da rekonstruiše njegov izgled, a kod sebe nije imao ničeg što bi ga moglo identifikovati.

Sedeli su u baru hotela »Ohio«. Klima-uređaj je radio punom snagom, ali Doerti oseti kako mu se znoj ponovo sliva niz leđa.

— Ubili su ga, a?

— Ne. Moj prijatelj u policiji ubeđen je da se mladić ubio sam. Neko drugi pobri-
nuo se da on ne bude prepoznat i uklonio snajper kojim je — srećom po vas-tako nespretno rukovao.

Led je zveckao u čaši kada je Doerti prinese ustima. U Iši harinim očima još jednom zaigra tračak prezira prema tom tako krupnom i snažnom čoveku koji se bori sa strahom.

— Prokletstvo — reče Amerikanac promuklo — ne znam ko bi mogao želeći moju smrt! To mora da je neki pakleni nesporazum, ili...

— Prilično dugo ste u Japanu, mister Doerti. Oprostite što tako govorim, ali način na koji ste se raspitivali o stvarima za koje mnogi smatraju da su velika tajna bio je prilično... ah, nedelikatan, ako sam našao pravu reč.

— Tajna? Prokletstvo, zašto bi bila tajna ako želim da dođem do mača koji ima vrednost antikviteta?

— Još uvek veliki broj mojih sunarodnika smatra da tre-

ba prekinuti sve veze sa svetom, mister Doerti, i kao najveću dragocenost čuvati sve što ima veze sa našom prošlošću. A onda, tu je još nešto: predmet o kojem govorimo nema samo vrednost antikviteta, kako vi to kažete...

— Šta?! Nećete mi valjda reći da...?

— Da, mister Doerti. Postoje ljudi koji se još uvek služe takvim mačevima. I to veoma efikasno, moram dodati.

Doerti prinese čašu usnama vrteći glavom. Proklet bio onaj dan kada se uopšte prihvatio ovog šašavog posla!

I protiv njegove volje pogled mu skrete za devojkom koja u tom trenutku prođe pored njihovog stola, ljupko njišući kukovima. Niskog rasta, ali savršeno građena, dostojanstveno je pronela kraj njega divno telo pokriveno samo kratkom lakom tunikom bele boje koja se izvanredno slagala sa dugom crnom kosom.

— Vrlo lepa žena — primeti Išihara bez osmeha na licu. — Po vašem ukusu pretpostavljam, mister Doerti.

— Malo je nežna za moj ukus — isceri se Doerti — ali za ista đavolski zgodna. Čini mi se da nije Japanka?

Išihara klimnu glavom.

— Očigledno ima samo deo naše krvi, čemu svakako treba pripisati tu izuzetnu lepotu. Na žalost, vreme mi ne dopušta da se duže bavim ovom prijatnom temom... čuli ste za ninđe, mister Doerti?

Doerti s naporom otrže pogled od dekoltea koji je gotovo sasvim otkrivao grudi devojke. Sela je za sto malo po strani od njih i zapalila cigaretu, pre krštajući divne noge.

— Ninđe? Čuo sam, naravno. Izgleda da su u poslednje vreme u modi, sudeći po knjigama i filmovima koji se bave tom legendom.

— Da. Još jedna od stvari koje se ne dopadaju nekim mojim sunarodnicima.

— Kakve to sad, do đavola, veze ima?

— Odmah ćete shvatiti, mister Doerti, jer to ima veze sa našim poslom. Da li ste u međuvremenu razmišljali o pravičnoj naknadi za informaciju koju želite?

— Da. I obavio razgovor sa mojim klijentom u Americi, mister Išihara. Imam ovlašćenje da isplatim svaku razumnu sumu koju zatražite.

Išihara je nepomičnog lica srkutao svoj čaj. Podsećalo je to na obred koji se jednostavno ničim nije smeo prekinuti. Do-

erti je nervozno obrtao cigaretu među prstima, zaboravljajući čak da gleda i u devojku preko puta.

Uz jedva čujni uzdah Išihara vrati šolju na sto. Doerti se zagleda u njega.

— Bojim se da ću morati da vas razočaram, mister Doerti reče tiho Išihara.

— Šta to sada znači?

— Moji ljudi su se raspitali. Tačno je da postoji jedan primerak katana iz vremena koje vi nazivate petnaesti vek. Delo čuvenog majstora Okazume, jedino njegovo sačuvano delo. Moram vas podsetiti, mister Doerti, da je tajna izrade i kaljenja čelika od kojeg su kovani ti mačevi nepovratno izgubljena...

»Do đavola i čelik«, besneo je u sebi Doerti. »Kada bih samo ovom uobraženom žutom kopiletu mogao reći da me prokleti mač nimalo ne interesuje... već samo čovek u čijim se rukama našao!«

• — Da? — reče on tobože zainteresovano. — Gde se nalazi taj primerak?

— Upravo dolazim na to — strpljivo se osmehnu Išihara. — Vidite, postoje podaci da je Okazuma upravo taj mač iskovao po posebnom zahtevu jed-

ne porodice. Plemićke porodice, naravno. U to vreme je Japan bio izdeljen na mnogobrojne državnice kojima su vladale pojedine porodice, ako niste znali...

— Istorija Japana prilično mi je poznata — odvrati Doerti u nadi da će time navesti Išiharu da skрати svoje predavanje. U najmanju ruku bila je to slabašna nada...

— Kako je to bilo i u Evropi u to vreme — nastavi Išihara sa uživanjem — porodice su ratovale među sobom, gotovo neprestano. Proliveno je mnogo krvi, mnogo krvi, mister Doerti.

Doerti dade znak konobaru da mu donese još jedan viski. Rezignirano se zavalio u udobnu stolicu spreman da satima sluša Išiharu ako je to potrebno.

— Samuraji, naravno, odigrali su veliku ulogu u svemu tome, ali ih je ratnički kodeks, bušido, ometao da budu još efikasniji. Moj narod uopšte je sklon da sam sebi nameće kruta pravila, mister Doerti, kao što ste svakako primetili... Samurajima, dakle, iz ratničke kaste nije bilo dopušteno da uhođe protivnike, da se koriste lukavstvom ili ratnim varkama.

— Čudan način da se vodi rat — primeti Doerti s malo prezira u glasu.

— Da. I ne naročito efikasan, kako rekoh. Odgovor na to bile su — ninđe.

— Ninđe?

— Da, ninđe, mister Išihara. Poreklom iz nižih klasa, nisu morali da poštuju bušido, niti bilo kakva druga pravila. Veoma brzo, u roku od svega stotinak godina nastao je čitav niz škola koje su svoje pitomce obučavale u veštinama ubijanja golim rukama i svim vrstama oružja, u strategiji i taktici, u umetnosti uhođenja i maskiranja, u svemu što bi moglo koristiti jednoj od zaraćenih strana.

— Jasno. Obaveštajna služba — klimnu Doerti glavom. — Sposobni i okretni, kao i danas. Međutim, počeli smo o jednom predmetu iz tog vremena...

— Upravo dolazim na to, mister Doerti. Veština ninducia dostigla je gotovo neslućene vrhunce u vreme kada je konačno ojačala centralna carska vlast i došao kraj obračunima za vađenih porodica. Iznenada ninđe su se našle bez posla, da se tako izrazim, jer njihove usluge su sada bile malo kome potrebne. Bilo ih je sve manje

i sve su se ređe pojavljivali. Nimalo čudno, onda, što su veoma brzo postali legendarna bića kojima su pripisivane nadljudske sposobnosti...

— Sasvim tačno. Neke od stvari koje sam video na filmu zadale su svakako mnogo muke kaskaderima i majstorima trika — blagonaklono se nasmeši Doerti. — Međutim...

— Morao sam vam ovo reći, mister Doerti, kako biste shvatili kakvu vrednost ima to oružje za čoveka čija porodica umećnost ninducua prenosi s kolena na koleno već gotovo četiri stotine godina. I oružje majstora Okazume prelazilo je sa oca na sina...

Doerti se naže napred.

— I gde se sada nalazi?

Išihara je gledao pored njega, kao da govori sam za sebe. Glas mu je postao monoton, ali se i dalje izražavao savršenim engleskim jezikom.

— Poslednji ninda iz te porodice zvao se Tanaka. U ratu je bio pukovnik japanske armije i borio se u Kini. Posle našeg nesrećnog poraza povukao se u svoj dom u planinama, ali tamo nije mirovao. Šta više, u tom pustom predelu počela je da radi jedna od poslednjih škola za ninde u Japanu...

Doerti iskapi čašu sa viskijem tek stavljenju pred njega.

»Ovo već prelazi sve granice!«, mislio je. »Išihari se nimalo ne žuri, ali meni...«

— Mač je još uvek kod njega? — upita tihim glasom.

— Ne. Mač majstora Okazume nije više kod Tanake. Tanaka je umro pre pet godina, mister Doerti.

— A mač? Katana?

— Koliko za vas vredi informacija o mestu na kojem se oružje nalazi, mister Doerti?

»Ah, sada si ponovo hladan poslovni čovek!«, zlorado pomisli Doerti. »Bilo je dosta brbljanja, zar ne?«

— Rekao sam vam. Moj klijent platiće svaku razumnu cenu. I vašu proviziju od deset odsto, mister Išihara.

— To je već ponuda o kojoj vredi razmisliti — klimnu Japanac glavom.

— Imate li informaciju koju tražim, ili ne?

— Samo delimično. Očekujem da ću sutra u ovo vreme dobiti ime i adresu poslednjeg vlasnika katana majstora Okazume.

— Sutra? Prokletstvo... ne može nikako ranije?

— Na žalost, ne mister Doerti. Vidite, Tanaka je to oru-

žje poklonio svom najboljem učeniku.

— Njegovo ime treba da otkrijete?

— Da. Upozoravam da to neće ići tako lako. Pre svega, on je bio čovek sa Zapada. Amerikanac, verovatno.

Doerti se zablenu otvorenih usta u mirno lice pred sobom.

— Amerikanac? Nemoguće!

— I mnogi moji sunarodnici tako misle, mister Doerti, ali je taj podatak već proveren: najbolji učenik senseija Tanake bio je Amerikanac.

Osmehnuvši se, Doerti se po novo zavalio u fotelju. Uostalom, taj prokleti ninda mogao je biti i Hotentot, što se njega tiče. Njegov posao bio je da mu uđe u trag, a posle toga neka Aslanidi razmišlja kako će kupiti njegove usluge...

Išihara je već stajao kraj sto la kada je podigao pogled.

— Vidimo se sutra u isto vreme, mister Doerti. — Pogled mu skliznu prema devojci koja je zamišljeno odbijala dimove iz svoje cigarete, zagledana nekud u ugao sale. — I na istom mestu... vidim da ovde može biti veoma ugodno...

»Ugodno«, mislio je Doerti prateći pogledom uska leđa po krivena odećom od najskupljeg materijala. »Da, može biti

ugodno... ali i đavolski vruće, dragi moj mister Išihara...«

*
* *

— Đavolski gadno mesto, Les...

Mladić divovske građe, duge plave kose koja mu je padala na preplanulo lice, proteže snažne mišiće koje je tanka majica s mnogo teškoća obuzdavala. Pogledao je u onoga kome se obratio.

Oštri pogled tamnoplavih očiju drugog čoveka bio je usmeren prema zgradi na drugoj strani ulice. I njegovo lice bilo je preplanulo, ozbiljnih crta i zamišljeno. Telo u sportskoj odeći nije delovalo onako robusno kao telo njegovog partnera, ali se u svakom pokretu naslućivala njegova snaga i gipkost.

— Ni meni se ne dopada, Pite — reče on dubokim, muževnim glasom, gladeći kratku crnu kosu. — Ali, nemamo drugog izbora...

— Hoćeš li da ja pođem sam?

— To neće promeniti stvar. Oni ne znaju ko će doći po kasetu i zato drže poštu na oku, spremni da se obruše na prvoga ko priđe pregratku broj

843. A to prokleta mesto tako je postavljeno da se vidi gotovo odasvud!

Zaista, uski hodnik čiji je jedan zid bio prekriven urednim kvadratima, vratima pojedinih pregradaka, pružao se paralelno sa ulicom, odvojen od nje samo debelim staklom. Upravo u tom trenutku dva prijatelja su sa svog mesta mogli videti kako jedan čovek prilazi i vadi čitavu hrpu pisama iz svog pregradka.

Plavokosi Pit pogledom je pretraživao fasadu zgrade preko puta pošte, one ispred koje su bila parkirana njihova kola.

— Ako se gore nalazi neki snajper — reče — izgledi da čovek koji pride pregradku 843 izađe živ praktično su na nuli. Boga mu!

— Nigde ne žurimo — sleže ramenima onaj koga je nazvao imenom Les. — Oni znaju jedino da je Janagimoto ovde ostavio kasetu, ali ne i broj pregradka. Čekanje će im uskoro dosaditi, a onda će nam možda biti lakše.

— Kako si, do đavola, siguran da su oni uopšte ovde? Ja ne vidim ništa sumnjivo!

— Ni ja — osmehnu se Les. — Ali, ne brini, oni su tu!

— Haragei?

— Haragei. Osetio sam prve signale da je opasnost u blizini čim smo skrenuli iza ugla.

Plavokosi zapali cigaretu, ne rvozno odbijajući dimove.

— Da li te je tvoje čulo za opasnost ikada prevarilo, Les?

— Ne. Nikada, Pite. Pre svega to uopšte nije čulo; štaviše, nedostaju i reči kojima bi se taj osećaj mogao opisati. To je nešto slično osećaju koji imaš kad slušaš kako peva hor. Ne možeš razlikovati pojedine glasove, ali odmah primetiš ako samo jedan od pevača greši...

— Hor? Kakav sad hor?

— Samo način izražavanja — osmehnu se crnokosi. — Vidiš, ovo mesto, ulica, vozila, ljudi oko nas, pa čak i zgrade, imaju atmosferu. Haragei je sposobnost koja mi omogućava da osetim sve što nije u skladu sa tom atmosferom, tonove... bolje rečeno vibracije koje udaraју od uobičajene atmosfere.

— Nikad mi to neće biti jasno! — progundā plavokosi, po svećujući svoju pažnju ponovo staklenom zidu pošte. — Je li, kako bi bilo da pokušamo kada se smrači?

— Misliš da će oni onda biti manje oprezni? Varaš se, Pite. Posao će im čak biti olakšan, jer će morati da vode ra-

čuna o mnogo manjem broju prolaznika nego sada.

— U redu, u redu, bila je to samo jedna ideja... Prokleti Japanac, mogao je da odabere i neko zgodnije mesto da ostavi kasetu!

Jedan veliki kamion prođe ispred njih, na trenutak zaklonivši stakleni zid pošte. Njihovi pogledi se sretoše.

— Misliš li i ti ono što ja mislim? — isceri se Pit.

— Upravo to. Samo, gde da pronađemo ovakav kamion, do đavola?

Plavokosi div zadovoljno se smeškao.

— Znam momka koji ima upravo ovakvo jedno čudo. Ako ga pronađem, mogao bi da bude ovde za manje od petnaest minuta. Odgovara?

— Ovde, u Long Biču?

— Baš ovde. Drug iz Vijetnama. Upravo sam razmišljao o tome da li ću imati vremena da skočim do njega kada završimo ovaj poslić. Ako ga nađem, kako to da izvedemo?

— Hoće li tvoj prijatelj biti raspoložen da žrtvuje jednu gumu? Levu prednju, na primer?

— Samo jednu? Nema da brineš, Les: za Tabasko Pita bivši kaplar vojske SAD Džeri Malinski žrtvovao bi i čitav sv-

oj kamion, a verovatno dodao i svoju ženu pride. Da krenem?

— Kreni, Pite. I ostavi tu ženu na miru... za svaki slučaj!

Klateći se u hodu, Pit pređe ulicu i hladnokrvno uđe u poštu. Nekoliko minuta kasnije pojavio se iz telefonske kabine. Nije dao nikakav znak svom ortaku, ali je njegovo ponašanje jasno govorilo da je sve u najboljem redu, jer se nije vratio u kola već bez žurbe zamaкао za ugao ulice.

Čovek u kolima nepomično je sedeo na svom mestu, potpuno miran i opušten. Bio je to način na koji je dočekivao svaku novu opasnu situaciju: način prikupljanja ogromne energije u telu obučenom da deluje munjevito kada za to dođe čas.

Ali ne samo telo...

Preciznošću računara njegov mozak analizirao je sve moguće varijante obračuna koji će za petnaestak minuta početi u ovoj mirnoj ulici predgrađa. Sa gotovo potpunom sigurnošću znao je šta treba učiniti u svakom datom momentu, s obzirom na mogući broj protivnika, njihov raspored i oružje koje budu imali u rukama.

Kada borba jednom počne vreme potrebno za te analize i

procene biće svedeno na minimum i on će još jednom delovati brzinom gotovo neshvatljivom za običnog čoveka...

Sklopio je oči da bi se lakše skoncentrisao na posao koji ga je očekivao, prepuštajući ostalim čulima da bdiju nad njegovom sigurnošću.

Brundanje snažnog motora čuo je još izdaleka, jer je očekivao upravo takav zvuk. Jedva primetnim pokretom leve ruke odškrinuo je vrata svojih kola, spreman da izađe iz njih kada za to dođe čas.

Sa dostojanstvenom sporošću ogromni kamion skrenuo je iza ugla i zakotrljao se prema zgradi pošte. Iza stakla njegove kabine Les je video dve glave; jedna od njih svakako je pripadala Tabasko Pitu.

Mirnim korakom, bez žurbe, pređe ulicu. Negde oko sredine iz njegove desne ruke ispade jedan metalni predmet i ostade na asfaltu...

Svaki pokret bio je brižljivo proračunat. Nalazio se samo na korak od stepeništa pošte kada je prednja leva guma kamiona naišla na trokraki ekser. Kamion se zaustavio nekoliko stopa dalje, u položaju koji je potpuno zaklanjao stakleni zid od pogleda sa druge strane ulice.

Jedan skok uznesse snažno telo crnokosog čoveka uz stepenište. Dočekavši se levom nogom, on u letu promeni pravac. Još dva, tri duga skoka, zapanjen pogled debele žene u haljini sa krupnim cvetovima koju je gotovo oborio...

Sedam stotina osamdeset... osam stotina... osam stotina četrdeset tri...

Savršenom preciznošću mali ključ ulete u bravu. Jedan okret... drugi...

Šum brzih koraka na podu hodnika, glasno disanje...

HARAGEI!

Upozoren svojim fantastičnim čulom za opasnost, Les se zakotrlja po podu, u suprotnom pravcu od čitavog jata olovnih vesnika smrti ispaljenih iz pištolja velikog kalibra. Vrisak one debele žene prigušio je rafal, hodnik u deliću sekunde ispuni gust dim sa zadahom baruta.

Pre nego što je strelac, rasporačen na početku hodnika, dospeo da spusti svoje oružje prema telu koje se kotrljalo prema njemu, ono se ispravi kao odbačeno oprugom. Iz desne ruke polete predmet nalik zvezdi iskovanoj od tankog lista čelika, sa ivicama oštrijim od brijaća...

Divlje kriknuvši, čovek ispusti svoje oružje. Obema rukama stezao je grudi, zagledan u krak zvezde koji je virio kroz košulju, označen sve širom mrljom krvi. Zateturavši se, pade na pod, slepo šireći ruke ka ko bi se za nešto uhvatio.

Novi pucnji, sada napolju na ulici. Gornji deo staklenog zida pršte, zasipajući čitav hodnik krhotinama.

Debela je sada prodorno vrištala, ne shvatajući kako joj se u oko zario dug komad stakla koji je oprezno držala sa dva prsta. Na ulici pucnjava nije prestajala...

Crnokosi čovek već je hitao natrag, prema pregratku 843. Ali...

Uz škripu guma jedna kola zaustaviše se na trotoaru, gotovo uz sam kamion. Kroz spušteni prozor virila je ružna, kratka cev automatske puške.

Akrobatskim skokom Les se ukloni sa putanje kojom su trenutak kasnije poleteli meci, obeležavajući pregratke nizom okruglih rupica iz kojih je izbijao dim. Vrisak debele žene prekide se kao nožem presečen i ona se uz tup tresak sruči na pod.

Betonski stub ulaza zaklonio je telo crnokosog čoveka od strelaca u kolima, ali to nije

moglo trajati dugo, jer su se vrata već otvorila. Za koji trenutak puška će progovoriti iz još veće blizine, a onda...

Na ulicu, negde sa suprotne strane, grunu pucanj koji je njegovo iskusno uho odmah prepoznalo: skraćena dvocevka, ispunjena krupnom sačmom.

Rezervoar za benzin ogromnog kamiona planuo je kao šibica. Les uspe da vidi dve prilike koje su uspele da iskoče iz kabine pre nego što ih je zahvatila ogromna vatrena kugla.

Stisnuvši zube on ponovo zamahnu desnom rukom, ciljajući nepravilnu rupu u gornjem delu staklenog zida. Sitna kuglica, jedva veća od dečjeg klikera, prolete kroz taj otvor i pade na haubu automobila iz koga se čovek sa puškom već izvlačio.

Nova eksplozija podigla je kola sa tla i bacila ih u plameni stub kod prednjeg dela kamiona. Deliće sekunde kasnije plamen suknu još desetak stopa više, preskačući rastojanje do zida pošte. Les vide kako drvena vrata pregradaka počinju da se krive od toplote, kako odmah zatim i njih zahvata plamen.

Ipak, bilo je vremena da pritrči broju 843 i iz njega ščepa kasetu pre nego što je proguta

plamen. On načini jedan korak u tom pravcu...

Pucanj se nije čuo, ali zvižduk projektila koji mu proleće ispred lica jasno je govorio da se negde u blizini nalazi još neko sa puškom. Uz svu njegovu brzinu, pokušaj da stigne do pregratka bio bi suviše rizičan.

Sem toga, samo nekoliko blokova dalje zavijale su policijske sirene. Za dva ili tri minuta momci u plavom biće na licu mesta, spremni da zadrže sve koji se nađu u blizini.

U tri duga skoka Les zaobiđe dve olupine koje je proždirao plamen.

— Les!

Pit je već bio za upravljačem njihovih kola čiji je motor urlao, uz njega bio je tu još neko, zgrčen na sedištu pored vozača. Gume zaškripaše po asfaltu kada je naglo dodao gas.

Preciznim skokom Les se nađe na zadnjem sedištu i kola još jednom podskočiše povećavajući brzinu. Poslednji rafal nevidljivog strelca ostavi trag na mestu gde su se nalazila samo delić sekunde ranije.

— Prokletstvo! — urlao je Pit skrećući u prvu poprečnu ulicu tako naglo da su kola na trenutak plesala na samo dva

točka. — Zbog ovakvih stvari čovek poželi da se nađe hiljadu milja daleko od Kalifornije!

*
* *

— Zašto se sada buniš, Pitte? — osmehnu se Les gledajući svog ortaka. — Uvek pričaš kako ne vodim nimalo računa o tvojim željama. Sada sam ti jednu ispunio, a ti ponovo nisi zadovoljan!

— Ti meni ispunio želju?

— Zaboravio si onu jučerašnju gužvu u Long Biču kada si pozeleo da budeš hiljadu milja daleko od Kalifornije? Ili ti možda Tokio nije dovoljno daleko?

Njih dvojica su se lagano pomerili sa grupom putnika koja je nekoliko minuta ranije izašla iz džinovskog »Boinga« na tokijskom aerodromu Narita, odudarajući malo svojim izgledom od ćutljivih japanskih poslovnih ljudi i bučnih američkih turista koji su se ponašali kao da su upravo oni stigli kao okupatori i osvetnici Perl Harbura.

— Nije čudo što Amerikance nigde u svetu ne vole — progundā Pit kada su ih konačno propustili kroz pasošku i cari-

nsku kontrolu. — Nekim našim zemljacima jednostavno bi trebalo zabraniti da izađu van granica okruga u kojima su se rodili...

Četrdesetak milja duga vožnja do centra grada prošla je veoma brzo, u udobnom i čistom vozu koji je, činilo im se, srušio sve rekorde brzine na železnici. Prešli su u taksi i tačno jedan sat po sletanju našli se u predvorju luksuznog hotela »Ohiro« u četvrti Ginza.

Ljubazni službenik na recepciji sa širokim osmehom na licu obavestio ih je da; na žalost, u hotelu nema mesta i neće ga biti još najmanje pet dana. Ako gospoda žele dobar savet, onda...

— Imam rezervisan apartman — prekide ga Les. — Na ime Eldridž. Lesli Eldridž, San Francisko, Kalifornija.

Uz neprestani osmeh na licu, prsti službenika zaigraše po dirkama. Na njegovom terminu svakako se pojavila potvrda onoga što je Les rekao, jer osmeh postade još izrazitiji.

— Oprostite, gospodine... trebalo je odmah da kažete. Apartman 1026, izvolite ključ...

Lesli dobaci jedan novčić uni formisanom dečaku koji je potrčao da prihvati njihove dve

putne torbe, dajući mu znak da to nije potrebno.

Izašli su iz lifta i on je zastao ispitujući pogledom prazni hodnik.

— Nešto nije u redu? — upita Pit tihim glasom.

— Možda. Vibracije koje dobijam prilično su slabe...

— Hmm... misliš da nas neko čeka u apartmanu?

Preplanulo Leslijevo lice osvetli osmeh.

— Videćemo...

Zastao je još jednom prineseći ključ bravi i odmahnuo odrečno glavom na Pitovo nemo pitanje. Ako se neka opasnost i nalazila u blizini, to nije bilo u dodeljenom apartmanu.

Gde ih je neko, ipak, čekao...

— Les! — uzdahnu devojka sa dugom crnom kosom bacajući mu se u zagrljaj. On obavio ruke oko njenog krhkog tela podižući je sa poda da bi mu mogla dotaći usne.

— Sumiko... ovih deset dana činili su mi se kao prava večnost!

— Hej! — isceri se Tabasko zatvarajući vrata apartmana za sobom. — Šta je to? Poklon uprave hotela ili... Do đavola, pa to si ti, mala! Nisam te ni video od tog ogromnog majmu-

na u koga si se, na svoju nesreću, zaljubila!

Njih dvoje odvojiše se jedno od drugog i devojka se okrete Pitu.

— Zašto si doveo ovog siledžiju, Les? — progovori sa osmehom na licu. — Toliko je upadljiv da će ga svako odmah zapaziti, a biće i muke da mu nađemo neku zgodnu japansku devojku. I još nešto, Pite...

— Loše vesti ili dobre?

— Loše, bojim se. Raspitujem se već nekoliko dana, ali još nisam pronašla nijedno mesto gde se može dobiti australijsko pivo!

— Znao sam — rezignirano reče Tabasko. — Les, kog si me đavola uopšte doveo u ovu pustinju?

— U ovoj pustinji živi skoro deset miliona ljudi — osmehnu se Lesli. — Sumiko, kako si ušla u apartman?

— Za nekoga ko je prošao tvoju školu, brava je obična dečja igračka — sleže ona ramenima. — Pregledala sam sve pre nego što ste došli. Nema nikakvih uređaja za prislušivanje.

— To je dobro — klimnu Lesli glavom, podižući slušalicu telefona. — Da naručimo onda piće, pa da pređemo na posao...

Petnaestak minuta kasnije, pošto su se dvojica putnika na brzinu istuširali i presvukli, njih troje sedelo je u udobnim foteljama oko niskog stočića na točkovima ispunjenog čitavom izložbom flaša sa najrazličitijim etiketama.

— Potražila sam Jošija čim sam stigla u Tokio — počeo devojka — upravo kako si mi i rekao da učinim, Les. Od nje sam doznala da se neko raspituje za mač majstora Okazume...

— Ah, zbog toga si ti onako žurno odletela u Japan? — pidiže Pit obrve. — Mogao si mi to i reći, Les, do đavola! Čekaj... mač majstora Okazume, pa to je...

— Da, to je — osmehnu se Lesli. — Pusti Sumiko da dovrši svoju priču, Pite... Da li je Joši znao ko je to?

— U tom trenutku ne, ali je već dva dana kasnije imao jedno ime. Kendžo Išihara.

— Išihara? Čovek koji se u svoje vreme bavio prodajom oružja gerilcima u Tajlandu?

— Baš taj. Njegovi ljudi tragali su za bivšim učenicima sensei Tanake i uspeli da dođu u vezu sa nekima od njih.

— Tanaka? — promrmlja Pit. — Teško da su od tih momaka nešto doznali...

— Ipak jesu. Ne mnogo u tom trenutku, ali su bar znali gde treba nastaviti potragu. Ko liko je Joši uspeo da otkrije, Les, oni znaju kome je Tanaka poklonio katana majstora Okazume...

Lice Leslija Eldridža bilo je nepokretno.

— Zbog čega je Išihara želeo tu informaciju, Sumiko?

— I to sam otkrila. Jedan Amerikanac nudi ogroman novac za taj mač. On je ovde, upravo u ovom hotelu. Zove se Judžin Doerti.

— Doerti? Govori li ti to ime nešto, Pite?

— Ništa! Jesam li negde sreo tog tipa?

— Teško — osmehnu se Sumiko. — Malo sam se raspitala: tip je privatni detektiv, specijalizovan za takozvani džet-set. Međutim, ima još nešto, vrlo zanimljivo...

— Privatni detektiv Doerti? — trže se Tabasko. — Boga mu... sad znam! Nije li bio umešan u onu aferu sa advokatom Kejsijem, u Ouklendu, prošle godine?

— To je taj — klimnu Lesli glavom. — Već naslućujem šta ćeš mi reći, Sumiko. Naš mamac bačen u tamu zakačio je krupnu lovinu, zar ne?

— I meni se čini. Uostalom, zato sam te i pozvala da odmah dođeš u Tokio. Iza svega je, po svemu sudeći, Aslanidi!

Pit je otvorenih usta gledao čas u jedno, čas u drugo, vrteći glavom.

— Čekajte malo! — zavapi.

— Kao da ste iznenada počeli da govorite japanski, do đavola! Otkuda sad Aslanidi ovde?

Devojka se nasmeja, smehom koji je podsećao na srebrne zvončiće na mesečini.

— Aslanidi nije ovde, glupane, ali njegovi dugi i prljavi prsti jesu. Da mu kažem, Les?

— Ne bi trebalo, u stvari. Neka malo pomuči svoj mozak, umesto što ga samo zaliva pivom. Pite, ko mi je rekao da Aslanidi traži pouzdanog čoveka za jedan krupan posao?

— Ja, naravno, nema ni mesec dana od tada. Zašto?

— Malo sam se raspitao i doznao da se negde u Državama prikuplja ogroman tovar oružja namenjen Bliskom Istoku. Aslanidi je najvećim delom finansirao taj poduhvat, ali je tu umešan još neko od krupnih krijumčara oružja, partner koga Aslanidi želi da se otrese kako bi potpuno sam izveo najveći poduhvat u svojoj karijeri...

— U redu, to znam. Pa?

— Mislio sam da je to prilika da se jednom zauvek obračunam sa tim Levantincem. Sećaš se, sam si prikupio masu podataka o njemu, Pite...

— Masu? Prokleta malo podataka, ako mene pitaš! Čoveče, ja još ne znam ni kako on izgleda!

— Sasvim tačno. Izuzetno je oprezan i zbog toga smo Sumiko i ja smislili jednu malu zamku. Priznajem, ni sam nisam mnogo očekivao od tog na sumce ispaljenog hica, ali izgleda da sam pogodio u metu.

— Opet japanski! — zastenja Pit. — Zašto ne možeš da govoriš kratko i jasno, boga mu?

— Odmah će ti sve biti jasno. Preko nekih veza u podzemlju, ljudi za koje sam znao da rade za Aslanidija, pustio sam glas da jedan pravi japanski ninda deluje na Zapadnoj obali... Aslanidi je poznat po tome što traži uvek najbolje: znao sam da će svim silama nastojati da se dočepa jednog takvog čoveka.

— Bilo bi sumnjivo kada bi Aslanidi brzo i lako pronašao nindu — uproduži Sumiko sa osmehom na licu — pa smo tako obavestili podzemlje da taj ninda nosi katana majstora Oka zume iz petnaestog veka i da

je to jedini trag po kojem se može doći do njega...

— Vidi, vidi! — isceri se Tabasko. — To mora da si ti smislila, mala. Ta priča miriše mi na tipično žensko lukavstvo!

— Aslanidi se uhvatio na mac i poslao čoveka u Japan da bi ušao u trag maču, bolje rečeno čoveku u čijim se rukama on nalazi. Advokat Kejsi, kao što znaš, poznat je kao jedan od Aslanidijevih bliskih saradnika. On je svakako angažovao tog Doertija da pronađe trag ninde u Tokiju.

— Stvari polako dolaze na svoje mesto — klimnu Pit glavom. — I šta sada? Otići ćemo u posetu gospodinu Doertiju i predstaviti mu se kao ljudi koje tako dugo traži?

— Nešto slično — klimnu Lesli glavom. — Mada to moramo izvesti na suptilan način. On mora stići do mene, a ne ja do njega. Pitam se koliko će Išihara moći uopšte da mu kaže: po odlasku iz Japana ja sam promenio ime i utro sve tragove ranijeg života... Šta nije u redu, Sumiko?

— Postoji još jedan razlog zbog kojeg sam te pozvala, Les.

— A to je?

— Neko je pokušao da ubije Doertija pre dva dana. Snajper

skriven na prozoru zgrade preko puta hotela. Promašio ga je, a zatim izvršio harakiri. Ne ko mu je posle toga unakazio lice da ga ne bi mogli prepoznati...

Pit iskrivi lice, odlazeći čašu sa pivom na sto.

— Podseća me na japanske filmove — procedi kroz zube. — Izvini, Sumiko, ali imam utisak da tvoji rođaci sa ove strane okeana prosto uživaju kada krv teče potocima...

— Zna li Joši ko je to učinio? — prekida ga Lesli. Obrane su mu bile skupljene, lice zabrinuto.

— Ne, iako neprestano radi na tome.

— Ne bi bilo dobro da se Doertiju sada nešto dogodi. On nam je jedina veza sa Aslanidijem. Hmm... Pitam se da li bi valjalo što pre stupiti s njim u vezu i vratiti se u San Francisko, uz rizik da Aslanidi nešto posumnja... Gde je sada Doerti?

— U svojoj sobi, svakako. Od trenutka kada ga je snajper promašio, silazi samo u restoran da obeduju ili na sastanak sa Išiharom. Juče sam prisluškivala njihov razgovor: za danas su zakazali sastanak na koji Išihara treba da dođe sa novim informacijama.

— Onda ga treba neprestano držati na oku — primeti Pit. — Ko zna, možda njih dvojica upravo sada...

— Doerti je pod neprestanim nadzorom — mirno reče devojka. — Hotelski detektiv je Jošijev prijatelj. Obavestiće me čim Doerti nekud pođe iz sobe. Međutim, ja...

Začutala je i podigla glavu. Sve troje, kao po komandi, okretose se stočića na kojem je zazvonio telefon...

*
* *

Telefon je zvonio dugo, uporno. I sve prodornije, ili se to Doertiju samo činilo.

S naporom je podigao svoju telesninu sa postelje. Tepih pod njegovim nogama bio je vlažan od viskija iz flaše koja mu je pre sat ispala iz otupelih prstiju.

— Sačekaj, kućkin sine — mumlao je češući neobrijani obraz. — Dolazim, do đavola, dolazim!

Spotakao se i pridržao za zid, ostavljajući po njemu tragove prstiju vlažnih od znoja.

— Ko je to? — reče u mikrofona. — Zašto me budite, prokletstvo!

— Mister Doerti — reče jedan prijatan ženski glas savršenim engleskim jezikom. — Za koji trenutak u vašu sobu će doneti jedan paket. Uzmite ga, ali ga nipošto nemojte otvarati, mister Doerti dok mi ne stignemo! Nipošto razumete li?

— Ko je to do đavola? Kakav paket?

U slušalici se čulo samo tiho zujanje. Veza je bila već prekinuta

Obliznuvši suve usne, Doerti se osvrte oko sebe, ispuštajući slušalicu. Prsti mu se sklopiše oko drške pištolja koja je utisnuta u donji deo pidžame, ostavila crven trag na njegovom debelom trbuhu.

Neko zakuca na vrata.

— Ko je? — upita promuklo Doerti podižući cev pištolja. Palcem je nečujno oslobodio kočnicu.

— Paket za vas, mister Doerti...

Skrivajući pištolj iza leđa, Doerti odškrinu vrata. Dečak u hotelskoj uniformi držao je u rukama oveću okruglu kutiju, nalik kutiji za šešire.

— Od koga je to?

— Mister Išihara, tako piše ovde — reče dečak. — Uzećete ga mister Doerti?

— Svakako da ću ga uzeti, sinko — isceri se Doerti. Raspoloženje mu se naglo popravilo čim je čuo ime Išihara. — Daj ga ovamo, mali. I slušaj... trči po jednu flašu »Džek Danijelsa« i leđa! Hajde, dobićeš pet dolara ako brzo stigneš

Položio je kutiju na sto i za mišljenog izraza lica malo je gurnuo sa cevi pištolja. Bila je teška, teža nego što je očekivao, a očekivao je samo pismo sa imenom i adresom jednog čoveka.

Ali, ti Japanci su šašav narod, do đavola! Ko zna šta je taj Išihara sve spakovao u kutiju. Samo...

Samo, ko je žena koja je maločas zvala zahtevajući da nipošto... nipošte, ponovila je, ne otvara paket pre nego što »oni« stignu?

Oni?

Ko su oni?

Odloživši pištolj na sto, on primače debele prste traci kojom je poklopac bio uvezan, ali ih odmah povuče kao da se opekao.

— Do đavola, ko zna šta se nalazi unutra! — promrmlja. — Možda je i bolje da nekog drugog pustim da je otvori...

Šum iza njegovih leđa privuče mu pažnju. Dograbbivši pi-

štolj, on se okrete i dreknu od iznenađenja.

Prokletstvo, zaključao sam vrata za sobom, prolete mu kroz glavu, a sada...

— Ko ste vi, do đavola? — procedi dižući cev pištolja — Kako ste ušli?

— Sedite, mister Doerti — reče mirno onaj koji mu je bio najbliži, visok čovek kratke crne kose i upadljivih tamnopлавih očiju. — Možete ostaviti taj pištolj, neće vam biti potreban...

Iza njega stajala je devojka koju je negde već video. Ljupka, ogromnih očiju i savršenog tela, iako malo sitna... Da, do đavola, pre dva dana u restoranu!

— Ona me je maločas zvala? — upita on, pokazujući glavom na devojku.

— Da, mister Doerti. Imamo razloga da verujemo kako vam ovde pretila ozbiljna opasnost.

Doerti zavrte glavom. Kao magnet, pogled mu privuče flaša viskija i posuda sa ledom smeštena na poslužavniku koji je izgledao kao igračka u rukama plavokosog diva, trećeg člana trija koji se na volšeban način stvorio u njegovoj sobi.

— U redu — reče. — Da sednemo i porazgovaramo... uz

piće, kao prijatelji. Upozoravam vas, međutim, da ovo gvožđe neću pustiti iz ruku pre nego što doznam ko ste i šta tražite u mojoj sobi!

— Nama neće smetati — sleže crnokosi ramenima. — Moje ime je Eldridž, mister Doerti. Mis Sumiko, moja saradnica, a ovo je momak koga zovu Tabasko Pit. Dovoljno za početak, zar ne?

— Samo za početak. — Doerti levom rukom prihvati čašu sa viskijem koju mu je devojka ćutke dodala i sruči je niz grlo. Da čujem nastavak priče...

— Pre toga, želeli bismo da pogledamo šta se nalazi u ovom paketu.

— Ma nemojte! — isceri se Doerti. — Ništa manje, a? Kako ste znali za taj prokleti paket? Hej, ostavi to

Upozorenje je bilo upućeno Eldridžu koji je mirno prišao stolu i položio dlanove na paket, otprilike onako kao da želi da proveriti nije li površina koju dodiruje slučajno vruća.

— Rekao sam da ostaviš to, boga mu, jer ću...

Pokret koji je Eldridž učinio bio je tako brz da Doerti nije uspeo ni da trepne. Lice mu je iznenada pobledelo dok je gledao u oružje koje mu je čo-

vek pred njim na neki neshvatljiv način izvukao iz ruke.

— Ti... — promuca. — Ti...

— Sedite, mister Doerti — ponovi Lesli mirno. — Nemam vremena za gubljenje...

Dobacivši pištolj Tabasko Pitu, Lesli hitrim, veštim pokretima razveza široku traku paketa. Malopredašnji dodir vrhovima prstiju već mu je rekao da u paketu nema ničeg što bi moglo biti opasno, ali zato...

Ispod oka je pogledao Doertija, Novi šok možda će ga navesti da zaboravi na opreznost i izbrblja nešto što inače ne bi rekao...

Brzim pokretom, ponovo kao da izvodi neki mađioničarski trik, on prevrte kutiju i izbacij njen sadržaj na sto. Doertijeva stolica sa treskom odlete do zida kada detektiv skoči na noge ispuštajući promukli krik užasa.

Kratki ostatak vrata na kojem je odsečena ljudska glava stajala, bio je pažljivo umotan zavojem da ne bi krvlju prljao kutiju. Na licu voštane boje, sa urednom, kratko podšišanom prosedom kosom, oči su bile sklopljene. Sve to podsećalo bi na lutku da mrtva usta nisu bila šikoro otvorena pokazujući praznu duplju...

Bez jezika.

— Skloni to! — stenjao je Doerti boreći se sa mučninom. Lice mu je dobilo odvratnu zelenu boju. — Skloni to, do đavola!

— Imam utisak da poznaješ ovo lice, Doerti — mirno reče Lesli.

Doerti se okrete zidu, pokrivajući lice rukama. Ramena i trbuh tresla su mu se od jecaja.

— Ko je to, Doerti?

— Išihara... to je Išihara. Čovek koji...

— Koji, šta, Doerti?

Detektiv je odmahivao glavom, ne usuđujući se da se okrene.

— Govori, Doerti — reče Lesli ledenim glasom. — Ili možda želiš da te vežem za ovu stolicu i da gledaš u njegovo lice do jutra? U njegova usta, Doerti?

— Ne, nee!!!

— Onda govori!

— Išihara... trebalo je da mi proda jednu informaciju...

— A nekome se to nije dopadalo, očigledno. Zna se zbog čega se odseca jezik, Doerti. O kakvoj informaciji je reč?

— Ime... ime jednog čoveka...

— Nemam vremena da ti izvlačim reč po reč, Doerti! Počni da govoriš. do đavola!

Ramena i leđa oblivena znojem i dalje su se tresla.

— Najpre ukloni... to sa stola. Reći ću... reći ću sve, boga mu, samo skloni to...

— Osmehnuvši se, Leslie vrati glavu u kutiju i spusti je na pod pored stola.

— U redu je, Doerti — reče. — Možeš se okrenuti i početi da pričaš...

Tresući se čitavim telom, detektiv podiže oborenu stolicu i prosto se sruči u nju.

— Mogu li... mogu li da dobijem viskija?

— Da. Sav viski ovoga sveta... ali tek pošto čujem šta imaš da mi kažeš

Obliznuvši još jednom suve usne, Doerti počeo da govori. Ono što je rekao u glavnim crtama slagalo se sa Leslieevim zaključkom o zadatku s kojim ga je Aslanidi poslao u Japan, tako da je doznao malo novog.

— Je li to sve, Doerti? — upita Leslie kada je detektiv konačno zaćutao.

— Sve, tako mi boga! Slušaj... Eldridž, ili kako se već zoveš. Ako ne dobijem čašu viskija ja ću... ja ću...

— Daj mu viskija, Pite — osmehnu se Leslie krajem usana. — Dok piješ, Doerti, razmišljaj o pitanju koje ću ti postaviti za koji trenutak...

Kao da je viski povratio hrabrost privatnom detektivu, jer oštrom Leslieevom oku nije pro makao podmukli pogled koji mu je dobacio preko ivice čaše. pravi šok svakako je prošao i sad će Doerti biti vrlo, vrlo oprezan

— Da čujem? — reče ovaj ostavljajući čašu na sto. Ruke su mu sada mnogo manje drhtale

— Dok si govorio o onome ko te je poslao u Japan, pominjao si samo reč »klijent«. Želim ime tog Doerti.

— To ne mogu reći, Eldridž. nadam se da shvataš šta je to poslovna tajna! Ja...

— Kutija je pod stolom Doerti. Za tili čas mogao bi ponovo videti lice svog prijatelja Išihare.

Ovoga puta detektiv nije bio toliko impresioniran pretnjom. Trgao se, istina, ali je odmah potom odmahnuo glavom.

— Ne, Eldridž. Nemoj me prisiljavati, jer...

— A šta ako se ispostavi da ti i ja mogu dati informaciju koju si očekivao od Išihare?

Kao da je Doerti nešto slično i očekivao. Klimnuo je glavom i pokušao da se osmehne ukočenim mišićima lica.

— Svejedno... ni u tom slučaju ne mogu odati njegovo ime.

— Zašto, Doerti?

— Ovo ovde... — Doerti glavom pokaza prema kutiji pod stolom — ovo ovde nije ništa prema onome što bi mi on učinio, Eldridž!

Troje prijatelja dogovoriše se pogledima. Leslie klimnu glavom devojci.

— Mister Doerti — progovori ona tihim glasom. — Mi znamo šta ste tražili u Japanu i zbog čega...

— Da, pa?

— Priča o maču iz petnaestog veka je samo kamuflaža. Vas, odnosno čoveka koji vas je ovamo poslao, zanima vlasnik tog oružja, je li tako?

— Recimo da je tako — oprezno odgovori detektiv.

— Mi znamo da je tako. Uostalom, sadašnji vlasnik tog mača je pred vama...

— Šta?!

— Da, mister Doerti — blede se osmehnu devojka. — To je Leslie. On je, znate, ninda...

*

* *

— On je ninda.

Mladić bledoplavih očiju ubice i mršavog lica upilji se u

oči čoveku koji je sedeo pored njega.

— Pazi, starče — reče preteći. — Ovo nije igra... da se nisi slučajno prevario?

Izborano lice starog Japanca ostade nepokretno. Sedeo je u fotelji, ukočen, ne oslanjajući se leđima. Ruke su mu mirovale na kolenima.

— To nije prvi put da vidim jednog nindu na delu...

Mladić ga je još nekoliko trenutaka ukočeno posmatrao, a tanke usne pomeralo su mu se kao da u sebi nešto računa.

— U redu — reče, iznenada.

— Možeš ići, starče.

Japanac ostade nepokretan.

— Ah... tvoje pare. Gotovo da sam zaboravio. Drži...

Starac dogradi svežanj novčanica, nespretno ih gurajući u džep olinjalog kaputa. Uspravljao se dugo, s naporom. Trebalo mu je gotovo dva minuta da pređe nekih dvadesetak stopa do izlaska iz sale.

Mladi čovek gledao je za njim, nervozno dodirujući prsti ma po svojoj fotelji, ali su mu misli bile obuzete prizorom koji je nekoliko minuta ranije treperio na velikom ekranu projekcione sale.

Sačekao je da se vrata zatvore za starcem, a onda pritisnuo dugme interfona.

— Mik... je li sve u redu sa tim tvojim prokletim filmom?

Glas tehničara iz kabine zvučao je uvređeno.

— Naravno da je u redu, čoveče. Zašto ne bi bio u redu?

Mladić nervoznim prstima zapali cigaretu.

— Ne znam... na nekim mestima učinilo mi se da je ubrzan...

— Nije bio ubrzan, Li. Jednostavno...

— Šta si hteo da kažeš, do đavola?

— Jednostavno, taj momak je užasno brz i ima fantastičnu koordinaciju pokreta. Šta je rekao matori Japanac? Poznaje ga?

— To se tebe ne tiče, Mik. Donesi mi film. I neku kofu.

— Šta?

— Film i kofu, prokletstvo! Nisi valjda gluv?

Čovek duge, neuredne kose, zarastao u bradu, koji se pojavio u sali u jednoj ruci nosio je kotur sa filmom, a u drugoj plastičnu kofu.

— Evo — reče. — Koji će ti davati kofa?

— Ova mi ne treba nizašta, Mik. Imaš li negde limenu kofu?

— Nemam, do đavola! Ne znam da li ih uopšte još negde ima!

Mladić se naceri tankim usnama.

— Baš šteta za ovu tvoju lepu salicu, Mik. Daj mi taj film.

— Stani malo... šta to hoćeš da učiniš?

Ne vadeći cigaretu iz usta, mladić bledoplavih očiju pogleda ga kroz dim. Taj pogled mora da je mnogo govorio bradatom, jer bez reči pruži ruku sa koturom.

Tiho šušteći traka se u dugim spiralama slagala po podu. Pre nego što je potpuno spala sa kotura, mladić joj prinese plamen upaljača.

Mala sala bila je gotovo ispunjena dimom kada je izgorio i poslednji inč trake. Za to vreme njih dvojica nisu progovorili ni reči.

— Tako — reče Li paleći novu cigaretu. — A sada mi pokaži gde ti je telefon.

— Preko. U kancelariji...

Na drugoj strani hodnika Li pred nosom zalupi vrata bradatom. Češući se po masnoj kosi, ovaj se malo izmače. U očima mu je igrao lukav izraz.

U nekoliko iznenađujuće hitrih skokova vratio se u kabinu sa filmskim projektorom i ti-

ho podigao slušalicu telefona. Iz nje dopre Lijev glas.

— ...a onda sam uništio film. U redu?

— U redu. Više nam nije po treban, a što manje ljudi zna za to, utoliko bolje. Reci mi, Li, kako ti se čini?

— Momak je brz, užasno brz. Na momente mi se činilo da je Mik negde zabrljao i da je film ubrzan.

— Tako, znači? Da li se dobro vidi trenutak kada je bacio bombu na Vilsonova kola?

— Vidi se sve... sem te bombe, šefe.

— Kako to, do đavola?

— Ne znam. Momak je zamahnuo rukom, a onda je odjeknula eksplozija. Ja ništa nisam video u toj ruci. Ili je ta prokleta bomba nevidljiva, ili on poznaje tajnu kako da veliku količinu eksploziva spakuje u kliker...

— To drugo mnogo je vjerovatnije — govorio je glas. — U redu, to je bio dobro obavljen posao. Izgubili smo Janagimotovu kasetu, ali smo ga za to dobili na filmu snimljenom ispred pošte, i to čak bez maske i onog klovnovskog kostima. Slušaj šta sada treba da učiniš, Li: otići ćeš do Tide-mansa i...

Odloživši tiho telefonsku slušalicu na sto, bradonja se užurbao oko kotura sa filmom na projektoru. Skinuo ga je i otvorio vrata plakara u zidu, ispunjenog gotovo do vrha sličnim koturovima.

Prenu ga neki šum iza njega. Trgao se čitavim telom i naglo okrenuo.

Oslonjen o dovratka Li je stavljao novu cigaretu u usta i prinosio joj plamen upaljača.

Instinktivno, Mikov pogled odlete prema slušalici na stolu iz koje je još uvek dopirao nepoznati glas.

— Šef se neće ljutiti kad ću je zbog čega nisam saslušao njegova uputstva — isceri se mlađić bledoplavih očiju. — Kakvu to sad igru igraš, Mik? Šta si hteo da sakriješ u orman?

Bradonja sleže ramenima.

— Ništa, do đavola... malo pravim reda u kabini, to je sve. A što se tiče telefona, ja...

— Stavi taj film u aparat, Mik.

— Zašto, boga mu? Kažem ti da...

— Stavi ga!

Bradonja obori pogled.

— Nema potrebe — reče tiho. — To je film koji sam snimio ispred pošte u Long Biču... znaš, Li, mislio sam da...

— Hoću da vidim taj prokleti film, Mik. Jednom ti je uspelo da me pređeš, drugi put neće.

Motreći bradonju koji je drhtavim prstima stavljao traku u projektor, Li priđe telefonu, izgovori nekoliko tihih reči u mikrofona, a onda vrati slušalicu na mesto.

Aparat zazuja. Jedan pogled bio je dovoljan mladiću da se uveri kako je to ovoga puta pravi film.

— Da zaustavim? — tiho upita bradonju. U očima mu se video strah.

— Zaustavi.

Kratki, oštri pokret Lijeve leve ruke. U šaci mu se stvori bodež tankog sečiva. Udarac je stigao tako brzo da je Mik samo do polovine uspeo da dignu ruku kojom je pokušao da se zaštiti.

Pažljivo obrisavši sečivo o njegovu košulju, Li zavrte rukav kaputa. Na podlaktici mu je kožnim kaiševima bio pričvršćen mehanizam u koji je vratio bodež, oprezno zatežući njegovu oprugu.

Još jednom je prišao stolu i podigao slušalicu.

— Šefe, ponovo sam tu...

— Nešto nije bilo u redu, dođavola! Zašto si odjednom učuo?

— Onaj pacov Mik prisluškivao je razgovor, šefe, sa telefona u svojoj kabini. Sada je sve u redu.

— Dobro. U stvari, možda je i bolje tako, upravo je stigla poruka od Doertija. Našao ga je.

Bledoplave oči bile su uperene u mrtvo telo na podu.

— To je dobro — reče monotonim glasom. — Ima li njegovog ime, adresu?

— Nešto bolje od toga, Li. Ima njega samog. Momak je našao da se neko raspituje za njega i stigao u Tokio. U pravi čas, moram reći, jer je neko likvidirao Išiharu pre nego što je bilo šta uspeo da dozna.

— Išihara mrtav? — Li podiže obrve. — Tipovi koji su sredili tog lisca mogli bi biti veoma gadni, šefe, znate.

— Znam to vrlo dobro, Li, ali nemamo više ništa sa njima. Kako mi je Doerti objasnio, progonila ga je grupa šašavih Japanaca koji smatraju da Zapad ne sme doznati njihove smešne tajne. Nema načina da doznaju da je Doerti izvršio posao, jer su i on i naš čovek odmah napustili Tokio. Sada se nalaze u avionu za Singapur.

— Singapur? To je dobro. Doerti je vešto izveo stvar.

— Kao i obično. I mi moramo tamo. Povešćeš samo šest ljudi, ali onih najsigurnijih, jasno?

— Jasno, šefe.

— Koliko ljudi zna da smo tražili nindžu?

— Nas dvojica, šefe. Kejsi i Doerti. Matori Japanac.

— Šta je s njim?

— Taj neće govoriti — suvo se osmehnu Li. — S parama koje sam mu dao imaće dovoljno opijuma za nekoliko dana. U međuvremenu će umreti, već sam se pobrinuo za to.

— Vrlo dobro, Li. Pokupi ljude i za dva sata budite na aerodromu. Bez oružja, znate kakva je sada kontrola, boga mu. U Singapuru ima dovoljno artiljerije za sve.

— Da, šefe. Još nešto?

Kratko oklevanje, a onda po novo glas iz slušalice.

— Li, ti si video momka u akciji... kako ti izgleda?

Bledoplave oči se suziše.

— Dobar je, šefe. Stvarno dobar.

— Bolji od tebe?

Samouvereni osmeh na tankim usnama.

— Šefe, ninđe su sada samo legende... a momci moje vrste tek dolaze na svoje. Zar vam to ništa ne govori?

— U redu. Ipak, ne smemo sebi dopustiti opuštanje ako želimo da doteramo stvar do kraja. U Singapuru moramo biti dvostruko oprezniji nego do sada, Li...

*

* *

»Moram biti dvostruko oprezniji nego obično«, mislio je nindža razgledajući vojnu sekciju koju je samo sat ranije kupio u lokalu u kojem je sedeo. U Singapuru se moglo kupiti sve: bilo je dovoljno otići na pravo mesto i spremiti odgovarajuću sumu novca, po mogućstvu sitnih dolarskih novčanica...

Nalazio se u gradu već više od dvadeset četiri časa, neprestano se pitajući nije li Aslanidi ipak nešto posumnjao i da li mu, možda, sprema neku zamku. Po dogovoru, Doertija nije viđao. Kada Aslanidi stigne, ovaj će već naći načina da ga obavesti...

A to će biti uskoro. Pre samo nekoliko minuta Tabasko Pit javio mu se iz San Franciska sa vešću da su neki ljudi, za koje pouzdano zna da rade za Aslanidiju, iznenada nestali iz optica.

Osmehnuo se, setivši se Pitovog gneva kada mu je saopštio da se sa Sumiko mora vratiti u Kaliforniju. Naravno, upotrebio je uobičajeni argument, kako neko mora štiti devojku ali je osećao da on postepeno gubi na težini. Pit je uostalom veoma dobro znao da Sumiko i sama majstor borilačkih veština ume da se brine o sebi.

Proverio je još jednom opremu ninđe pažljivo spakovanu u vreću od grubog platna, nalik torbama u kojima se nose štapovi za golf. Nije bilo lako sve to prineti kroz oštru kontrolu na aerodromima, ali je njemu ipak uspelo da nadmudri ljude iz obezbeđenja i njihovu elektroniku.

Telefon zazvoni. Podigao je slušalicu i rekao ime upisano u knjigu hotela »Raflz«. Nikome nije smetalo što to nije ime Eldridž, a nije bilo razloga za to: njegov falsifikovani pasoš bio je isto tako dobar kao i pravi.

Doertijev glas lako se mogao prepoznati.

— Čovek koga čekamo je stigao — reče detektiv kratko.

— Kada?

— Kakve to veze ima?

— Nikakve? Jednostavno želim da znam. Hoće li doći ovamo?

— U »Raflz«? Ti si lud, čoveče. Ni ja ga još nisam video! Ti ćeš otići do njega.

— Gde?

— Nabavio si sekciju?

— Aha, tamo gde si mi rekao.

— Vrlo dobro. Stavi je pred sebe i nađi kvadrat 9—4.

Ninda se osmehnu Doertijevoj opreznosti, iako je morao priznati da ona nije suvišna. On i detektiv dogovorili su se o kodu kojim će označiti kvadratne karte, tako da niko, ko eventualno prisluškuje razgovor, ne može otkriti o kojem delu ostrva govore.

— U redu je, 9—4.

— Odmeri milju i po od donje ivice kvadrata, Milja i po od donje ivice.

— Da.

— I četvrt milje od leve ivice. Šta vidiš tu?

— Put koji vodi iz grada i pored puta neke zgrade. To je to mesto?

— To je to mesto, mladiću. Nisi ništa crtao po karti?

— Nisam, do đavola!

— Spali je, za svaki slučaj. Tamo moraš biti za dva sata. Dva sata, razumeš?

— Razumem, dva sata — osmehnu se Leslie.

I iza toga se krila šifra, jer je na pomenuta dva sata trebalo dodati još deset.

Aslanidi će, dakle, biti na plantaži kraj puta za Bukit Timah.

Vrlo dobro...

Spustivši slušalicu telefona, Leslie Eldridž, jedini čovek sa Zapada koji je ikada postao ništa, nekoliko trenutaka je napeto razmišljao.

Aslanidi, ako ga ove noći uopšte bude video, mora biti impresioniran. Toliko impresioniran da zaboravi na svoju poslovичnu, gotovo bolesnu sumnjičavost...

Čitav sastanak, bez sumnje, biće brižljivo režiran da njemu, nini, pokaže kako ima posla sa opasnim ljudima široke ruke. Ljudima za koje vredi raditi i koje se ne isplati varati.

U redu, to je ono što Aslanidi očekuje, ali mu se već pri prvom sastanku mora pokazati da dobija saradnika za koga ne važe uobičajene norme ponašanja u podzemlju.

Uspravio se hitrim, gipkim pokretom. Sada je znao šta treba učiniti...

Regulisao je račun u hotelu i izašao sa svojom torbom na

ramenu, ne uzrujavajući se što ona odudara od luksuznog prtljaga ostalih gostiju hotela »Raffles«. U sledeća dva sata iznajmio je jedan automobil, jedan avion i jedan foto-aparat i zatim proveo nešto manje od jednog sata nadlećući okolinu grada sa aparatom u rukama.

Laboratorija u kojoj je razvio film i načinio slike takođe se mogla iznajmiti na sat, bez ikakvih pitanja. Odvezao se u predgrađe naspram Bukit Timaha i potražio mirno mesto u jednom kineskom restoranu, gde je sa uživanjem pojeo lak obed.

Uveličane fotografije govorile su mnogo i on ih je brižljivo proučio pre nego što ih je, zajedno sa negativom, progutao plamen u sobi jeftinog hotela u blizini. Potom se istuširao i mirno zaspao, znajući da će ga njegovo čulo za vreme probuditi kada to bude bilo potrebno.

Večerao je u drugom kineskom restoranu, na terasi sa koje se pružao divan pogled na sunce koje je padalo u okean. Nije mu se žurilo, jer tek noć je pravo vreme za nini...

Bilo je potpuno mračno kada je tiho zatvorio za sobom vrata isluženog »forda« u palmovoj šumci pored puta za

Bukit Timah. Zbacio je sa sebe odeću i navukao kostim od guste crne svile koji mu je ocrtavao svaki mišić na telu. Širok kožni opasač primio je raskošno ukrašene korice mača starog gotovo pet stotina godina, remek-delo majstora Okazume.

Još jednom je proverio sadržaj svog malog arsenala pod opasačem, a onda navukao preko lica kapuljaču sa uskim prorezima za oči i vidljivi deo kapaka premazao specijalnom crnom smesom.

Čitava okolina, položaj svake stazice, svako drvo u krugu od jedne milje oko plantaže bilo mu je urezano u pamćenje i zato je prvi deo puta prešao brzo, probijajući se bez igrice dnog šuma kroz tropsko šiblje. Nijedna životinja, nijedna noćna ptica nije bila uznemirena tim prolaskom koji je podsećao na ponoćni ples senki, bez oblika i težine.

Grupica kuća od plantaže i puta bila je odvojena visokom ogradom od pletene žice koja ne bi predstavljala nikakvu prepreku u normalnim okolnostima.

Ovo, međutim, nisu bile normalne okolnosti. Splet žica koji se od male trafostanice pružao prema ogradi svedočio je

da se Aslanidi zaštitio nevidljivim zidom visokog napona koji će zaustaviti svakog neželjenog posetioca. I ne samo to: svud unaokolo morali su se nalaziti senzori povezani sa osjetljivim elektronskim uređajima negde u unutrašnjosti glavne zgrade.

Imao je nešto više od jednog sata do sastanka sa Aslanidijem. Dovoljno vremena za plan koji je smislio...

Ispod opasača razmotao je tanko uže ispleteno od svilenih niti i čvrsto gotovo kao čelično uže iste debljine. Njegov slobodni kraj otežao je kamenom i zavitlao ga prema ogradici.

Oštar prasak, blesak plavkaste svetlosti koji je video čak i kroz spuštene kapke. Dve žice koje je uže sastavilo stvorile su kratki spoj i na trenutak učinilo slepim i gluvim sve senzore na ogradi i oko nje.

Ninđa je znao da će se čuvati sa psima za koji trenutak stvoriti na mestu kratkog spoja. Kao mačka uspuzao se i preskočio žicu, a zatim oslobodio uže, kako za njim ne bi ostali nikakvi tragovi.

Šest dugih skokova. Trajali su jedva tri ili četiri sekunde, ali je on za to vreme prešao rastojanje od gotovo sto stopa

i približio se grupi visokih eukaliptusa. Uže još jednom bešumno polete kroz vazduh.

Svetla u zgradi iznenada po novo blesnuše. Iz tog pravca do preše uzbuđeni ljudski glasovi i lavež pasa.

Odmotavajući deo po deo no vog užeta sa svog pojasa, ninđa je gotovo neshvatljivom brzinom prelazio s jednog drveta na sledeće, ignorišući snop svetlosti reflektora koja je pre traživala čistinu oko ograde. U svom kostimu, skriven gustim lišćem, ne može biti opažen sve dok se kreće tako oprezno da ne uznemiri ni jedan jedini list.

U času kada su ljudi sa psima stigli do mesta na kojem je prešao ogradu, on je dugim skokom sa poslednjeg drveta prešao na krov jedne od pomoćnih zgrada, niske građevine od limenih tabli, postavljene svega dvadesetak jardi od jednospratne kuće sa dugom verandom ukrašenom tropskim puzavicama.

Zgodno mesto da sačeka da se čuvari smire. Imao je još dovoljno vremena...

Neko je stajao na verandi zgrade i nervozno pušio u mračku. Oštre oči ninđe upijale su svaki detalj koji će mu pomoći da kasnije prepozna tog čoveka,

ako to bude potrebno. Najzad, niko nije znao kako Aslanidi zaista izgleda, a ovaj na verandi mogao bi da bude i on.

Pola sata. Preko ograde verande odlete već treći opušak.

Ljudi sa psima lagano su se vraćali, tiho razgovarajući među sobom. Na svetlu reflektora tupo su odsijavale cevi njihovih automatskih pušaka.

— Šta se dogodilo, do đavola? — upita nervozni, mladi glas sa verande. Sudeći samo po glasu, to nije bio Aslanidi, ali...

— Ne znamo! Ništa nismo našli! Možda je neka životinja napravila kratak spoj...

— Životinja? Ne govori gluposti, Feneli... nijedna životinja ne može preživeti strujni udar!

— Do đavola, Li, ništa nismo našli! Ako misliš da bi ti prošao bolje, zašto ne pođeš sam i ne potražiš tragove?

— A psi?

— Malo su njuškali i lajali u onoj šumici eukaliptusa, ali ni tamo nema nikoga.

Trenutak tišine. Plamen upaljača na verandi nakratko osvetli usko lice sa tankim usnama, čvrsto stisnutim oko cigarete.

— U redu, ali budite prokletito oprezni... šef će biti jako,

jako besan ako se upravo noćas dogodi nešto što mu se ne bi svidelo!

Mrmljajući, ljudi sa psima izgubiše se među zgradama. Na svom mestu ninda je strpljivo čekao da mu oslobode prilaz glavnoj zgradi.

Još jedan opušak odlete sa verande i do ušiju ninde dopre šum otvaranja i zatvaranja lakih vrata.

Bešumnim skokom on se stvori na tlu, pribijen uza zid od lima, još uvek topao od sunca. Haragei je ćutao, u blizini se nije nalazila nikakva opasnost...

Na vrhovima prstiju on kroz senku skliznu do ugla glavne zgrade. Prsti u crnim rukavicama dotakoše kabl gromobrana učvršćen klinovima za zid.

Koji sekund kasnije bio je u visini prozora prvog sprata, ali su svi oni bili zaštićeni mrežom protiv komaraca. Ispitao ih je pogledom i sluhom; ni jedno ni drugo čulo nisu otkrila mnogo. Svetla na spratu bila su pogašena, niotkud nije dopirao nikakav šum.

Odbacivši se nogama od klina na koji se oslanjao, Leslie doskoči na usku ivicu prozora, održavajući ravnotežu raširenim rukama. Prsti se zariše u

gustu mrežu, otvarajući prolaz u njoj.

Svetlost koja je dopirala spolja pokazala mu je da se nalazi u spavaćoj sobi koju u ovom trenutku niko ne koristi. Oprezno zaobilazeći nameštaj u prostoriji, on priđe vratima i prisloni uho na njih.

Šum tekuće vode negde u prizemlju, radio koji tiho svira kinesku muziku... to je bilo sve...

Ili ne!

Neko se nalazio u hodniku sa druge strane vrata. Čulo se škripanje drveta, šuštanje odeće o telo, disanje tog čoveka.

Sklopivši oči ninda dozva u pamćenju spoljni izgled kuće viđene iz svih uglova. Sudeći po tome, prizemlje je imalo veliki hol iz kojeg se stepenicama moglo dospeti na sprat. Čovek koga čuje svakako se nalazi ovde da bi sa visine kontrolisao sve koji ulaze u hol.

Osetljivi prsti opipavali su vrata, dodirnuli šarke. Trenutak kasnije ona se nečujno otvoriše i ninda izviri u hodnik.

Silueta čoveka u stolici jasno se ocrtavala na prigušenom svetlu koje je dopiralo odozdo, iz hola. Sedeo je okrenut nindi leđima, sa automatskom puškom prebačenom preko kolena.

Prišao mu je nečujno klize-

ći po podu. Ruke u crnim rukavicama sklopile su se oko vrata stražara. Stisak na tačno određeno mesto oduzeo mu je svest pre nego što je dospeo i da shvati šta se dešava.

Čula ninđe govorila su da je hol potpuno prazan. Sa mesta na kojem se nalazio sada je čuo i prigušene glasove koji su dopirali kroz vrata prostorije levo od stepeništa.

To će biti salon, mesto gde Aslanidi čeka svog novog čoveka...

Verovatno nestrpljivo, jer je do zakazanog vremena ostao još jedan jedini minut.

Izbegavajući stepenice, ninda se prebaci preko ograde i bez šuma pade pred vrata salona. Sada je već mogao da čuje i pojedine glasove.

— On neće doći, šefe.

Taj glas je poznavao. Nervozni mladić koji je do maločas stajao na verandi...

— Misliš, Li?

Pod maskom, usne ninđe razvukoše se u osmeh. Uskoro će videti Aslanidijevo lice, ali to, u stvari, više nije ni potrebno. Uvek će moći da ga prepozna samo po glasu. Dubokom, grlenom glasu koji odaje njegovo poreklo.

Glasu čoveka koji je naučio da savlađuje prepreke, ne oba-

zirući se mnogo na to hoće li one biti zalivene potokom ljudske krvi ili ne...

— Vreme je, a njega još nema.

— Nije vreme, Li. Još trideset sekundi.

— Mislite da je tako tačan? Do sada bi morao biti na ulazu u plantažu, ali sa kapije ništa ne javljaju.

Prigušen smeh. Zvuk kristala i klokotanje tečnosti koja se izliva u čašu.

— Videćemo, Li... videćemo...

Precizni osećaj za vreme u mozgu ninđe odbrojavao je sekunde. Deset... šest... četiri... tri...

Duboko je udahnuo i otvorio vrata.

— Dobro veče — rekao je mirno. — Nadam se da nisam zakasnio, mister Aslanidi?

*

* *

Mister Aslanidi stajao je sa čašom u ruci, iskosa gledajući prema vratima. Niskog rasta, ali širokih ramena i uskih bokova, sa glatkim tamnopuslim licem ukrašenim tankim crnim brčićima. Na sebi je imao ko-

šulju živih boja i bele pantalone.

U očima mu je samo na trenutak blesnulo iznenađenje. Okrenuo se nindži potpuno mirnog lica, zainteresovano proučavajući čoveka u crnom kostimu pred sobom.

Sa svoje strane, Lesli je mnogo više pažnje posvetio mladiću po imenu Li.

I to ne samo zbog pištolja koji se ovome stvorio u ruci...

Tropska odeća je više isticala njegovu užasno mršavu, koščatu figuru, ali te tanke usne, stisnute u čvrstu liniju i bleđoplave oči govorile su da čovek pred njim nije običan telohranitelj.

Li je bio ubica. Jedan od onih koji uživaju u mirisu krvi i poslednjim trzajima svojih žrtvi...

Aslanidi je prvi prekinuo tišinu punu napetosti.

— Kao na filmu — reče svojim dubokim glasom Levantinca. — Ostavi to gvožđe, Li, do đavola! Neće ti biti potrebno. Sedi, Eldridž. I možeš skinuti tu odvratnu masku sa glave, jer mi poznajemo tvoje lice.

Ninda nijednim pokretom nije pokazao da ga je to iznenadilo. Najzad, Doerti im je mogao dati tačan opis...

Smaknuo je kapuljaču sa glave i hladno se osmehnuo. Pogled mu je, međutim, i dalje bio uperen u Lijevo oružje.

— Viši ljudi, izgleda, ne umeju da slušaju, mister Aslanidi — reče.

— Li, rekao sam ti da skloniš pištolj!

— Hoću... ali kada on odmakne ruku od onog mača tamno!

— Mogu ga i skinuti — osmehnu se ninda — ali to tvoj položaj nimalo ne bi olakšalo, Li. Poslušaj gazdu i ostavi pištolj. Potpuno je svejedno imaš li ga u ruci ili ne, ako poželim da te ubijem!

Li još čvršće stisnu usne. Iza njega Aslanidi je posmatrao prizor sa bleskom interesovanja u pogledu. Očigledno, odlično se zabavljao.

— Hajde! — procedi Li. — Zašto ne pokušaš?

Aslanidi nije pokazivao nameru da se umeša. Ninda se još jednom osmehnu.

— Sa mačem? Ili bez njega?

— Blefiraš, Eldridž! U redu, uspelo ti je da se ušunjaš u kuću pored onih nesposobnjakovića napolju, ali pištolj je nešto drugo! A i ja sam nešto drugo, Eldridž!

Sa osmehom na usnama, ninda raširi ruke kao da odus-

taje od dalje rasprave. Grč na Lijevom licu malo popusti.

Dugim skokom ninda odskoči u stranu. Munjeviti pokret desne ruke, blesak duge oštrice koja je uz karakterističan šum izletela iz korica. Li pritisnu obarač...

Metak se zari u vrata ispred kojih nije više bilo tela u crnom kostimu. U istom deliću sekunde oštrica katana opisa luk i njen vrh sa savršenom preciznošću izbi Liju oružje iz ruke.

I dalje se osmehujući, ninda vrati katana u korice.

— Ova lekcija ti je bila potrebna, Li — reče mirno. — Nadam se da više nikada nećeš potegnuti oružje na mene.

Na trenutak je pomislio da će se Li golim rukama baciti na njega, ali je to osetio i Aslanidi. Prišao je svom čoveku i položio mu ruku na rame.

— U redu je, Li. Momak te je iznenadio. Kao i mene, uostalom. Dosta je bilo gluposti, ljudi, mi smo se ovde skupili da bismo obavili jedan posao. Sem toga, potrebni ste mi. Obojica.

Li šumno ispusti vazduh iz pluća.

— U redu, šefe — reče tiho. — U redu je...

Njegove oči govorile su nešto sasvim drugo. Sa savršenom sigurnošću ninda je znao da neće imati mira sve dok pred svojim nogama ne vidi njegovo mrtvo telo...

— Onda možemo da pređemo na stvar — trljao je Aslanidi ruke. — Sedite, vas dvojica, piće je već na stolu. Eldridž, čoveče, kako ti je uspelo da upadneš ovamo, a da te niko ne primeti? Onaj kratak spoj maločas, tvoje je delo, a?

Izbliza posmatrano Aslandijevo lice pokazivalo je godine, prkoseći trudu većih i skupih kozmetičara. Mreža sitnih bora oko očiju postala je приметnija, a njegova crna kosa, slepljena briljantinom, otkrivala je da je Aslanidi brižljivo boji.

— Eldridž — počeo on pošto je otpio gutljaj odličnog viskija iz teške kristalne čaše — tvoje preporuke sam već video, da se tako izrazim... Vrlo impresivno. Mislim na onu gužvu pred poštom, a i na ono maločas...

— To još nije ništa — sleže ninda ramenima. — Ali, kada smo već kod toga, koliko vaših ljudi zna da sam ja ninda?

— Samo nas dvojica — osmehnu se Aslanidi. — Li i ja. Ne brini, mi ćemo znati da ce-

nimo tvoju želju da ostaneš anoman.

— Zaboravili ste još nekoga, mister Aslanidi. Doertija.

Kratak, suv osmeh osvetli Aslandijevo lice.

— Li, reci mu.

— Doerti to nikome neće reći, Eldridž.

— Siguran si u to, Li?

— Savršeno siguran. Mrtvaci još uvek nisu počeli da govore, Eldridž.

— Onda je stvar u redu. Kakav mi posao nudite, mister Aslanidi?

— Težak posao, Eldridž. Težak, opasan i — dobro plaćen!

Ninda se osmehnu.

— Sve to sam već pretpostavljao. Nekoga treba da uklonim?

— Da. Govori li ti nešto ime Vebkok? Alister Vebkok?

— Čuo sam za njega. Prodaje oružje po čitavoj Africi.

— Poznaješ ga?

— Ne. Čak ne znam ni kako izgleda.

Aslanidi se osmehnu.

— U tome sam, dakle, u prednosti, jer ja znam kako izgleda. Štaviše, on i ja nekoliko puta smo dosta uspešno sarađivali. Kao što znaš, ponekad se i ja bavim tim poslom, Eldridž.

— Znam. Posle droge, nema biznisa koji bi donosio veći profit.

— Sasvim tačno. Vidim da si dobro obavešten, Eldridž. Ja i Vebkok u ovom trenutku imamo posao vredan četrdeset miliona dolara.

Ninda tiho zviznu.

— Sudeći po cifri počeli ste da prodajete i nosače aviona, Aslanidi!

— Kako stvari stoje — smeškao se Levantinac — i oni će uskoro doći na red. Međutim, u pitanju je nešto za sada klasično. Naravno, bila je potrebna velika početna investicija, zbog čega sam se udružio sa Vebkokom. U međuvremenu, doznao sam da on sprema podvalu; pokušaću da me se otrese i sam uzme svu tu lovu. Priljav trik, zar ne?

Lesli sleže ramenima.

— Verujem da ste već navikli na takve stvari, Aslanidi.

— Jesam, ali nisam počeo da ih volim. Ukratko, Vebkok mora nestati, ali tako da to ne ugrozi započeti posao.

— Koliko sam razumeo, želite da uklonim Vebkoka i uskočim na njegovo mesto dok posao ne bude obavljen?

Aslanidi ga je posmatrao preko prstiju složenih ispred lica u kupu.

— Tačno tako, Eldridž. Koliko tražiš za to?

— Deset odsto.

Očekivao je da će se Aslanidi pobuniti, ali je njegovo lice ostalo nepomično.

— Preteruješ, Eldridž. Četiri miliona dolara. Coveče, za te pare može se angažovati čitava armija ljudi!

— Zašto to, onda, ne učinite, Aslanidi?

— Nije praktično. Milion?

— A vama trideset devet, iako ćete imati da obavite lakši deo posla?

— Ja sam rekao da je posao vredan četrdeset miliona, ne da ću zaraditi četrdeset miliona na njemu. Biću sasvim zadovoljan ako zaradim i deset. Tvojih deset odsto bilo bi onda tačno jedan milion. U redu?

Li se promeškolji u svojoj stolici. Ninda je primetio kako je samo ovlažio usne viskijem.

— I to je previše, šefe — reče potmulim glasom. Prokletstvo, ja bih to isto mogao učiniti za upola manju sumu!

— Vebkok te poznaje, Li. Vrlo dobro znaš da mu ne bi mogao prići bliže od jedne milje. Dakle, Eldridž?

— Milion u sitnim novčanicama. Polovina sada, polovina po obavljenom poslu.

Aslanidi se osmehnu i oči mu zablistaše.

— Prihvaćeno — reče kratko. — Li...

Namrštenog lica, drugi čovek se izvuče iz fotelje i priđe barul. Njegovi prsti dotakoše jedno mesto ispod ploče šanka i čitav deo zida, zajedno sa bocama poređanih u pregradama, skliznu u stranu, otkrivajući čelična vrata sefa.

Ključem koji je izvadio iz džepa, Li otvorio sef. Izvukao je iz njega oveći paket uvijen u belu hartiju i prezrivo ga dobio Leslieju.

— Možeš prebrojati, Eldridž osmehnu se Aslanidi. — Tačno pet stotina hiljada. Kao što vidiš znao sam da ćemo se dogovoriti, čak i koliko ću morati da ti isplatim unapred.

— Navikli ste da kupujete ljude mister Aslanidi?

— Da. I mogu ti reći da nijedan nije bio ovako skup kao ti.

— Nijedan još nije bio ovako dobar kao ja. I nijedan vam neće skinuti Vebkoka sa vrata.

— To tek treba da vidimo — progunda Li.

— Zaveži, Li. Eldridž, ja posedujem veoma malo informacija o Vebkoku, jer je njemu đavolski teško ući u trag pošto

je neprestano u pokretu. Mogu ti reći jedino kako izgleda i gde će biti za četiri dana...

* *

— Za četiri dana? — ponovi Tabasko Pit. — A šta ako u međuvremenu letovi za Bejrut budu otkazani? To se događa u tom kraju sveta, znaš!

— Znam veoma dobro, ali me ti iznenađuješ, Pite. Govoriš kao neki prokleti turista, čoveče. Ako treba da budeš tamo za četiri dana, onda ćeš i biti, bilo redovnih letova ili ne.

— Ja ne govorim o sebi, dođavola, već o Sumiko. Spustiću se u taj grad makar padobranom, ali šta sa njom?

— A ko je rekao da i Sumiko dolazi u Bejrut?

— Ti sam, maločis. Izneo si mi čitav svoj plan i tu ima posla za šest ljudi, a ne samo za troje. Prema tome...

— Prema tome ti i ja izvešćemo taj posao bez Sumiko, Pite.

Obojica su neko vreme ćutali, osluškujući šum u telefonskoj liniji.

— Njoj se to neće dopasti, mladiću — upozori Tabasko.

— Kao da ja to ne znam!

— Pa dobro — uzdahnu Pit. — Tvoja devojka, tvoji problemi. Hoćeš da joj ja kažem?

— Taman posla! Zvaću je kasnije... kad malo prikupim hrabrosti. Pite, nemoj nositi ni kakvu artiljeriju; zahvaljujući našim novim prijateljima, tamo možeš kupiti šta god hoćeš. U redu?

— Gde ćemo se naći?

— Uobičajeno mesto, uobičajeno vreme, onog dana kada stigneš. Ako nešto ne bude u redu, onda sledećeg dana. Još nešto?

— Ništa više. Les... biće gadno, a?

— Naravno da će biti gadno. Zato i ne želim da se Sumiko nađe u tom kotlu gde nešto neprestano ključa!

— U svakom slučaju, biće zabavno — cerekao se Tabasko.

— U redu, Les, vidimo se za četiri dana. Ja odoh kod jedne ženske na kratak kurs arapskog jezika...

Spustivši slušalicu, Leslie je još nekoliko trenutaka razmišljao, a onda se opet javi hotelskoj centrali.

— Ponovo mi dajte San Francisko — reče. — Broj je...

Veze Singapura sa svetom za ista su izvrsne. Nije prošlo ni

čitav minut, a telefonski aparat melodično zazvoni.

— Znala sam da ćeš to biti ti, Les — čuo je nežni glas devojke.

— Telepatija, zar ne?

— Ne, nego jednostavna matematika — nasmeja se ona. — Izračunala sam kada stižeš u Singapur i približno vreme za sastanak sa tim tvojim novim poslovnim prijateljem. Prvo jutro posle toga najzad pripada meni, zar ne?

— Da, tako je ispalo. Slušaj, devojčice...

— Treba da pođeš nekud da lje, zar ne?

— Čuj, počecu sasvim ozbiljno da mislim kako ti umeš da čitaš misli!

— Da, i to na rastojanju od nekoliko hiljada milja. Ja ne idem sa tobom?

— Mala, zbog tebe gospodin Bel nije morao da se trudi i konstruiše telefon. Ne, ne ideš sa mnom.

— I ne treba ni da pitam zašto?

— Biće vruće, Sumiko — glas mu postade ozbiljniji. — Idem u jedan od najopasnijih gradova na ovoj planeti.

— Ne možeš mi reći njegovo ime telefonom?

— To već mogu. Bejrut.

— Pit?

— Sastaćemo se tamo. Ne lju tiš se?

— A šta ako se ljutim?

— Onda ću morati da donesem lep i veliki poklon kada se vratim. Znaš već kako muškarci ispravljaju svoje greške!

— Postoji li nešto što bih ja mogla učiniti odavde, Les. Ili možda sa nekog drugog, bližeg mesta.

— Postoji. Upravo zato sam te i zvao. Moj novi poslovni prijatelj negde je nabavio ogromne količine robe i to je stajalo možda i svih trideset miliona. Možda bi mi moglo pomoći kada bih doznao kako je došao do sve te gvožđurije.

— Ništa manje? Roba je krenula odavde?

— Iz luke San Franciska, mala. Nemoguće da taj tovar nije ostavio neki trag za sobom. Još uvek ne znam na koji je brod ukrcan, to će mi tek kasnije saopštiti, ali znam da je isplovio četrnaestog. Misliš da ćeš nešto moći da učiniš?

— Nadam se. Tog dana isplovilo je bar trideset brodova, Les, a ne smem verovati onome što će biti upisano kao njihovo odredište, zar ne?

— Taj brod je morao isploviti pred zoru ili rano ujutru, kako bi se ukrcavanje moglo

izvršiti pod zaštitom mraka. To će ti malo pomoći.

— U redu, u redu, shvatila sam. Jedino ne shvatam zašto ti je upravo sada potrebno da znaš odakle je roba stigla. U stvari, ne... sada počinjem da shvatam. Nije tebe briga za te podatke, već želiš nečim da me zaposliš kako ne bih previše brinula za tebe... Je li tako, Les?

— Tako je, mala. Meni se ništa neće dogoditi. Ni Pitu. Za najviše sedam dana ponovo ćemo biti zajedno...

— A onda će iskrsnuti neki novi prokleti posao — reče ona sa gorčinom u glasu — i sve će početi iz početka...

— Sumiko, ti znaš kakvu sam ogromnu obavezu preuzeo na sebe kada sam se vratio iz Japana...

— Oprosti. Ponekad zaboravljam na to. Sebična sam, zar ne?

— Bila si sebična, ali samo na trenutak... ni ti, ni ja još uvek ne smemo misliti o sebi, sve dok ovim svetom haraju tipovi koji zarađuju milione dolara na prljavim poslovima...

Odvezao se iznajmljenim kolima na aerodrom Čangi, razmišljajući o divnoj devojci koja je uz jednog nindžu odabrala život prepun opasnosti. I ne-

čeg goreg od opasnosti: strepnje da će voljeno biće pre ili kasnije postati žrtva okolnosti protiv kojih čak ni snaga, brzina i veština nindže neće moći da učine ništa...

Iz gomile sveta u aerodromskoj zgradi izdvojilo se usko Lijevo lice. Već se po njegovom izrazu videlo da mu se ni malo ne dopada posao koji mu je poverio Aslanidi.

— Ovo je tvoja karta. Letećeš do Dubaija, a odatle se moraš snaći sam.

— Vrlo dobro — osmehnu se nindža. — Gazda te je poslao da proveriš da li sam odleteo, a?

— To je njegova i moja stvar. Šta imaš u toj torbi?

— To je već moja stvar, Li.

— Šef ne želi nikakve nepravilike na aerodromu. Ako imaš nekog oružja u tome, ostavi torbu meni. Naši ljudi u Bejrutu daće ti sve što zatražiš.

— Ovo što imam u torbi u Bejrutu, niti bilo gde drugde, ne može se dobiti. Ne brini, neće me zaustaviti. A i ako me zaustave, ime tvog poštovanog gazde neće iskrsnuti u razgovoru.

Li ga je nekoliko trenutaka motrio svojim bledoplavim očima, a onda sleže ramenima.

— Tvoj vrat je tvoj problem, čoveče. Moj posao je da te ukrucam u taj avion.

Ninđa je sve vreme osećao njegov pogled na leđima dok je prolazio pasošku i carinsku kontrolu. Iscerio mu se i klimnuo glavom na početku hodnika kojim se ulazilo direktno u avion, a onda načinio korak kao da će produžiti u istom smeru.

Li je i dalje nepomično stajao. Ostaće na istom mestu sve dok ne bude potpuno siguran da je Leslie odleteo.

Prošavši kroz avion već skoro ispunjen putnicima, Leslie vešto izbeže pogled stjuardese i nestade u zadnjem delu letelice. Druga odeća bila je spremna na vrhu torbe, zajedno sa sedom perikom koju ju navukao na glavu.

Trenutak kasnije starac povijenih leđa, sa sportskom torbom u ruci, lagano se provukao u suprotnom pravcu između uzbuđenih putnika koji su tražili svoja mesta. Stari trik nindži, da ostanu neupadljivi i gotovo nevidljivi, još jednom je savršeno upalio. Vrativši se kratkim hodnikom, »starac« se sa vid-

ljivim olakšanjem na licu spusti u jednu fotelju.

Lijev pogled nezainteresovano je prešao preko njega. Leslie se osmehnu u sebi.

— Vi putujete ovim avionom? — mladić u uniformi zabrinuto je proučavao Lesliejevo lice.

— Ne, ne — odmahivao je »starac« glavom. — Evo... letim za Kuvajt...

— Onda ste prerano ušli — osmehnu se mladić. — Taj avion poleće tek za dva sata!

— Žao mi je... ne razumem dobro engleski, a onaj glas preko zvučnika... a i loše čujem...

Govorio je sa upadljivim španskim naglaskom, jer je i njegovo novo ime bilo špansko. Dugotrajno ispitivanje u nekoj dobroj laboratoriji pokazalo bi svakako da je pasoš sa tim imenom lažan, ali mladiću u uniformi nije ni na pamet padalo da posumnja u starca koji se ne snalazi baš najbolje po savremenim aerodromima.

Petnaestak minuta kasnije iz zvučnika dopre poslednji poziv putnicima za Dubai, a malo potom i zvuk snažnih mlaznih motora.

Ninđa je proučavao Lijevo lice. I pogled kojim je netremice pratio avion.

Izraz tog lica nije mu se dopao. Pogled još manje...

*
* *

.Ali je to lice bilo divno i ljupko u poređenju sa licem Bejruta, nekada jednog od najlepših gradova sveta...

Taksi sa aerodroma prošao je ulicama koje su izdaleka za obilazile kvartove u kojima je postajala opasnost da dođe do pucnjave, ali je ta duga vožnja pokazala Lesliju šta se može dogoditi gradu koji ima previše gospodara. Razbijeni prozori, olupine automobila kraj zidova obeleženih mecima raznih kalibara, ruševine niskih kuća koje su, ko zna zbog čega, nekada bile meta za ko zna čiju artiljeriju.

I lica ljudi, neprestano nape-
ta, neprestano u strahu. Nasu-
prot arogantnim licima mladi-
ća sa novim automatskim oruž-
jem u rukama i njihovim uni-
formama raznih boja. Mnogi
nisu ni imali uniforme, pokazu-
jući pripadnost nekoj od mno-
gobrojnih minijaturnih armija
samo prljavom trakom oko ru-
ke, mnogo pogodnijom zato što
se u deliću sekunde mogla ski-

nuti i zameniti nekom drugom,
skrivenom u džepu.

A opet, trgovine i banke su
radile kao da se ništa ne do-
gađa, izlozi u pojedinim ulica-
ma bleštali su od izložene lu-
ksuzne robe dostojne centra
Pariza ili Njujorka, pokazuju-
ći da u Bejrutu ima i ljudi ko-
jima ovo stanje savršeno odgo-
vara...

»Četrdeset miliona dolara«,
mislio je ninda, posmatrajući
dečaka bez jedne noge koji je
skakutao pored zida na drve-
nim štakama. »Koliko će još
ovakvih dečaka ostati bez nogu
kada u grad stigne tovar oru-
žja vredan toliko para?«

Hotel »Ahmadi« bio je rela-
tivno nov i još uvek pristojno
čist, ali Lesli nije imao name-
ru da se duže zadržava u nje-
mu. Najpre je vratio sebi uo-
bičajeni lik, odbacujući masku
starca, a onda odspavao neko-
liko sati, budeći se dva ili tri
puta da oslušne potmule pu-
cnjeve koji su odjeknuli ne-
gde u blizini.

Na recepciji je bio drugi slu-
žbenik, ne onaj koji ga je pri-
mio u hotel, tako da nije bilo
neugodnih pitanja o iznenadnoj
promeni izgleda gosta iz sobe
156. Taxi, naručen telefonom,
već je stajao pred ulazom u
hotel.

Luksuzna četvrt grada u koju je stigao pokazivala je malo tragova dugogodišnjeg rata, jer su sve vojske vodile računa da ne uznemiravaju one koji su ih izdržavali, vukući konce iz pozadine.

Kućnih brojeva nije bilo na raskošnim vilama, odvojenim od ulice visokim zidovima i čeličnim ogradama, ali su fotografije Vebkokove rezidencije, koje mu je Aslanidi pokazao u Singapuru, bile veoma dobre. Kapija od čeličnih ploča predstavljala je jedini prolaz kroz čvrsti zid od ukrasnih opeka nad kojim se video samo ravni krov ljupke zgrade u arapskom stilu.

Lesli je zaustavio taksi nekoliko blokova dalje i ušao u jedan kafe. Telefonska kabina nalazila se u dnu šanka.

Glas službenika »Pan Amerikena« sa druge strane bio je učtiv i hladan. Da, gospodine, avion na liniji Singapur — Dubai — London iznenada je prestao da se javlja u času kada je bio negde nad Indijskim okeanom. Da, gospodine, traganje je u toku, ali... Na žalost, gospodine, bojim se da preživelih neće biti...

Skupljenih obrva ninda je nekoliko trenutaka buljio u apa

rat, a onda se osmehnu i počeo da bira drugi broj.

— Mister Vebkoka, molim — reče na engleskom kada mu se javi dubok muški glas.

— Pogrešili ste broj. Ovde nema nikakvog Vebkoka.

— Recite mu da zove čovek koji je pre dva dana govorio sa Aslanidijem u Singapuru. Moje ime je Eldridž.

— Trenutak...

Tišina na drugoj strani potrajala je nekoliko minuta. Ninda je strpljivo čekao.

— Halo? — javi se neko.

— Da.

— Kakve su to priče o Aslanidiju, mister?

— Duge priče, mister Vebkok. Od one vrste koja se ne priča telefonom.

Ponovo tišina.

— Gde se ti sada nalaziš?

— Blizu. Mogu da stignem za desetak minuta.

— U redu. Moji ljudi čekaće te na kapiji vile. Deset minuta, Eldridž!

Prekinuvši vezu, ninda uđe u tailet kako bi obavio poslednje pripreme za svoju posetu Vebkoku.

Torba sa njegovom opremom za sada će morati da ostane u ovom kafeu. A opet, ući u Vebkovu jazbinu potpuno ne-

naoružan moglo bi biti opasno, veoma opasno.

Ko zna, možda i on ima saradnika koji će poželeti da se otresu konkurencije...

Momak za šankom bio je nepoverljiv, ali ga novčanica od deset dolara umiri i on spusti Lesliejuvu torbu u jedan ugao. Klimnuvši mu glavom, ninda ponovo izađe na ulicu.

Vebkokova vila i dalje je ćutala na suncu, ali se kapija otvorila čim je ninda pritisnuo zvono ugrađeno u zid pored nje.

— Upadaj! — reče neko grubim glasom. Osmehnuvši se, Leslie zatvori kapiju za sobom.

Dva tipa otvrdlih lica gledala su ga preko cevi pištolja velikog kalibra.

— Možete skloniti tu artiljeriju, momci — reče on mirno.

— Ja nisam naoružan.

— To ćemo tek da vidimo — reče jedan od one dvojice, grmalj u ne previše čistom belom odelu. — Hajde, kreni ispred nas!

Asfaltna staza vodila je kroz lepo uređen mali park čije je drveće gotovo skrivalo fasadu vile. S razlogom, jer kada su joj prišli bliže, Leslie vide da je prizemlje naruženo debelim rešetkama koje su štitile sve prozore. Vebkok je očigledno spadao u onu grupu ljudi koja

funkcionalnost stavlja ispred lepote...

Široko mermerno stepenište vodilo je do vrata koja su delovala krhko u poređenju sa prozorima, ali je to bila samo varka. Prošavši kroz njih, Leslie je bio primoran da oštro skrene udesno, jer samo nekoliko stopa iza njih bio je podignut zid sa uskim prorezima puščarnica.

— Prava tvrđava — reče gledajući u čoveka koji ga je očekivao u nevelikoj prostoriji sa druge strane zida. I njegovo lice i pokreti odavali su profesionalca. Pretresao je Leslija brzo i vešto, a zatim sa stočića kraj zida dohvatio detektor kakvim se služi i obezbeđenje na aerodromima i okružio njim oko tela ninde.

Dvojica revolveraša iza njega ćutke su pratila ovu proceduru. Odložili su oružje tek kada je treći čovek klimnuo glavom u znak da je tajanstveni posetilac nenaoružan.

— Hajde — reče onaj u belom odelu. — Produži.

Iz sledeće prostorije nije vodilo nikakvo stepenište na sprat, iako su tragovi ispod tapeta oštrom oku ninde pokazali da je takav prolaz postojao pre nego što je bio zazidan.

Pored vrata lifta, na zidu, stajao je telefonski aparat. Jedan od revolveraša mu priđe i podiže slušalicu.

— Spusti lift — reče u mikrofona. — Momak je čist.

Lesli se osmehnu sočivu kamere ugrađene u zid iznad vrata lifta. Da, Vebkok je zaista umeo da čuva svoju kožu i nije vodio računa o svoti koju će pri tom potrošiti...

Uska kabina primila je njih trojicu. Trenutak kasnije bili su na spratu, ali se vrata kod ovog lifta nisu otvarala automatski. Štaviše, mogla su se otvoriti samo spolja, nikako iz kabine.

Čovek koji je to učinio takođe je imao pištolj u ruci. Bio je i bolje obučen nego prethodna trojica, pokazujući da se nalazi mnogo više u hijerarhiji Vebkokove bande.

Iz malog hola u kojem se našao, Leslija povedoše prema vratima prostorije čiji su prozori svakako gledali na drugu stranu vile, suprotno od ulice.

Ona dvojica zastadoše na znak glave trećeg čoveka, ali nijedan se ne usudi da sedne u neku od raskošnih fotelja pored zidova.

— Da! — začu se glas iznutra, kao odgovor na zvuk ku-

canja na vratima. — Uvedi ga, Mičel!

Vebkokov salon nije imao prozora, a i njegovi zidovi bili su mnogo deblji od zidova u prizemlju, što ninda odmah za ključa odmeravajući dimenzije prostorije u kojoj se našao. Još jedna činjenica koja neće ići u prilog onome ko poželi da Vebkoka zauvek učutka...

Salon možda nije prava reč, jer je ta odaja mnogo više pod sećala na radnu sobu uspešnog poslovnog čoveka. Ogromni pišaći sto, metalni orman sa kartotekom, čitava zbirka telefona i teleprinter koji je u uglu tiho zujao pod svojim plastičnim poklopcem.

Vebkok je sedeo za stolom oprezno motreći pridošlicu. Njegov široko crveno lice i riđa kosa pokazivali su da ima škotske krvi, ali su debeli prsti na čičkani prstenjem svedočili da nije baš sklon škrtarenju.

— Ti si Eldridž? — upita dubokim, snažnim glasom koji je odavao naviku da zapoveda.

— Da.

— Kada reče da si video Aslanidija?

— Video i govorio s njim. Pre dva dana u Singapur.

— O čemu ste govorili.

Lesli preko ramena baci pogled na Mičela. Ovaj je stajao

nemarno oslonjen na vrata, igrajući se svojim pištoljem.

— O tome možemo govoriti samo nasamo, Vebkok.

— Ha! — isceri se ovaj. — Tajanstven tip, a? U redu. Izađi, Mič!

Mičel se odvoji od dovratka.

— Šefe, to nije baš pametno. Ovaj je tip opasan... čak i bez oružja!

— Je li? Poznaješ ga?

— Ne, ali... do đavola, to se vidi!

— Mičel je u pravu — mirno reče ninda. — Ja **jesam** opasan, Vebkok, ali samo za ljude koji igraju prljavo. Kao što je Aslanidi, na primer.

Vođa krijumčara neko vreme ga je oštro posmatrao svojim plavim očima, a onda klimnu glavom i izvuče pištolj iz fioke stola. Otkočio ga je i ubacio metak u cev, a onda ga položio pred sebe.

— Jesi li sada zadovoljan, Mič?

— Jesam... ali ipak budite vrlo oprezni, šefe...

Vebkok se široko cerio dok su se vrata zatvarala za opreznim revolverašem.

— Mič se strašno brine za mene — reče. — Zna da neće naći gazdu koji ovako dobro plaća ako se meni nešto dogo-

di. Dakle, Eldridž, šta je to sa Aslanidijem?

— Aslanidi mi je ponudio pet stotina hiljada dolara da te ubijem, Vebkok.

— Pet stotina? — Vebkok tiho zveznu. — Taj prokleti Levantinac sve više me mrzi. Poslednji put bilo je samo sto hiljada. I nije uspelo, kao što vidiš. Pa?

— Prihvatio sam njegovu ponudu, ali sam odmah shvatio da se više plaši mene nego tebe, Vebkok.

— Kako to?

— Dao mi je predujam i avionsku kartu do Dubaija. Uzeo sam, ali nisam seo u taj avion, iako je on poslao svog čoveka, nekog Lija, da me prati dok avion ne poleti.

— Znam Lija. Gadan tip. Za što ti se nije dopao taj avion, Eldridž?

— Lijeva briga bila mi je sumnjiva. Pokazalo se da sam bio u pravu: avion je nestao nad Indijskim okeanom.

— Ha-ha-ha! — nasmeja se Vebkok. — Dobra šala, nema šta! Samo... to mi nešto ne liči na mog starog prijatelja Aslanidija. Taj ne baca uzalud pola miliona dolara, ili koliko su mu već uzeo unapred.

Moguće da je to bila samo Lijeva zamisao — sleže Lesli

ramenima. — Nije prošao baš najbolje kad je pokušao da me sredi, a tipovi kao on pamte takve stvari...

— Hmm... to bi moglo biti prihvatljivije — klimnu Vebkok glavom. — U redu, recimo da se tako dogodilo. Zašto si, onda, došao kod mene, Eldridž?

— Aslanidi ne želi samo tvoju smrt Vebkok, već i nešto drugo...

Čupave riđe obrve se skupiše.

— A to bi bilo?

— Tovar vredan četrdeset miliona dolara. On ga želi samo za sebe.

— Otkuda ti znaš za to, do đavola?

— Od Aslanidija, od koga bih drugog? Deo mog posla bio bi da se dočepam i tog tovara pošto tebe sredim.

— Aha... a sada si došao da sklopiš posao sa mnom, je li?

— Da. Jednom sam uspeo da prodrem do Aslanidija pored svih njegovih gorila. Siguran sam da mi to može uspeti i drugi put. A onda...

Kratak pokret rukom govorio je mnogo. Vebkokove usne raširiše se u oduševljen osmeh.

— Predlog nije loš — reče oprezno. — Nimalo loš, zaista. Međutim...

Ninđa malo pomeri noge na podu tražeći bolji oslonac. Čak i čovek manje senzitivan od njega osetio bi iznenadni talas ledenog vazduha koji je dopirao sa druge strane pisaćeg stola.

»Pogrešno sam procenio Vebkoka«, pomisli ninđa. »On je individualac, tigar koji najviše voli da lovi sam. Za njega nije nikakvo zadovoljstvo ako neko drugi ubije Aslanidija... on to želi da učini sopstvenim rukama, da oseti ukus krvi na svojim očnjacima...«

Plave oči vođe krijumčara dobiše neobičan sjaj. Rašireni prsti ruke lagano, kao da miluju glatku površinu stola, približavali su se dršci pištolja.

— Tvoja ideja mi se ne sviđa, Eldridž — reče Vebkok iznenada. — Ni ti mi se ne sviđaš, a tvoja priča još manje! Ako ti je Aslanidi odista poverio da umesto mene preuzmeš tovar oružja, onda je on najveća budala na ovom svetu!

— Vrlo dobro — na Leslijevim usnama zaigra osmeh. — Onda još uvek mogu da služim onu drugu polovinu njegovih para...

Prsti se sklopiše oko drške pištolja.

— Šta to treba da znači? —
upita Vebkok mršteći obrve.

— Da ću te ubiti, Vebkok...

*
* *

Okrugli otvor cevi pištolja, užasno mračan, podiže se prema licu ninđe, a zatim opet skliznu naniže. Vebkok je tražio veću, sigurniju metu od glave čoveka koji je stajao pred njim.

Smejao se. Duboko, punim smehom čoveka koji se odlično zabavlja.

— Pričaš gluposti, čoveče! Zar ne vidiš ovu stvarčicu u mojoj ruci? To je pištolj, Eldridž... sprava koja izbacuje ko made olova i nanosi užasne rane!

Izraz na licu ninđe iznenada mu je oduzeo raspoloženje za smeh. Njegovo okruglo lice se naglo uozbilji.

— Ah — reče Lesli. — Konačno si osetio da ti je smrt blizu, Vebkok!

Vebkokov prst treperio je na okidaču.

— Varaš se — reče. — Za smrt je potrebno troje. Tri stvari.

— Misliš? — glas ninđe bio je potpuno miran.

— Da: ubica, žrtva, oružje.

— Sada se ti varaš — reče ninđa. — I ljudsko telo je oružje... opasnije od svakog drugog.

— Nije čudno što tako misliš. To je jedino oružje koje ti je preostalo...

— Da. Za mene sasvim dovoljno.

Vebkok se zavalio u fotelju, ali je cev pištolja ostala nepomična.

— U redu — isceri se. — Dođi onda da me ubiješ!

Čelični mišići ninđe bez ikakvog upozorenja stupiše u akciju. Odbacivši se obema nogama o pod, on doslovno polete pravo uvis, šireći noge i podižući ruke da se uhvati za šipku lustera okačenog najmanje dvanaest stopa nad njegovom glavom...

U trenutku kada je instinktivno opalio, Vebkok shvati da njegov metak neće pogoditi cilj. Sa psovkom na usnama, on podiže cev naviše, tražeći ponovo to telo koje se kretalo neshvatljivom brzinom.

I još jednom prekasno, jer je telo ninđe letelo prema njemu u dugoj paraboli. Skupljenim nogama on pogodi Vebkoka u grudi, obarajući ga zajedno sa foteljom na pod. Drugi metak zari se u tavanicu, za-

sipajući obojicu sitnim komadićima maltera.

Vrata se s treskom otvoriše. Iskeženih zuba, sa pištoljem u ruci, Mičel je tražio neki cilj za svoje oružje.

— Natrag! — zaurla Vebkok. — On me drži, čoveče! On će..

Odskočivši unazad, Mičel povuče vrata za sobom. Reagovao je brzo i inteligentno, mnogo brže nego što je to i ninda očekivao.

Vebkok proguta pljuvačku, zagledan u hladne oči čoveka koji mu je pod grlom držao preteće oružje. Oružje koje je promaklo brižljivom pretresu Vebkokovih ljudi i detektoru za metal dole u prizemlju.

Komad tvrde plastike, zaoštren tako da predstavlja kratki i smrtonosni bodež bio je skriven ispod opasača Leslievih pantalona i sada mu je dobrodošao. Mogao je ubiti Vebkoka i golim rukama, svakako, ali ne tako brzo, jer bi ovaj prežeo snažan otpor nenaoružanom protivniku.

A nož pod grlom uvek je bio jak argument. Jedan od najjačih...

— Ne budi lud! — prostenja Vebkok. — Ako me ubiješ, odatve nećeš izaći živ! Mič će...

— Ustani, Vebkok!

Ridokosi se sporo uspravljao. Pogled mu na trenutak odlete prema ispuštenom pištolju, samo stopu ili dve daleko od njegovih stopala.

— Samo pokušaj — tiho reče ninda.

Vebkok obliznu usne i odmahnu glavom.

— Nisam lud — reče promuklo. — Do đavola, izgleda da imaš sve adute u rukama... Šta hoćeš od mene?

— Nisam ti rekao?

— Jesi, ali...

— Došao sam da te ubijem, Vebkok!

— Zbog Aslanidijevih prokletih para? Čoveče, ja ću...

— Ne zbog para, Vebkok.

Sa druge strane vrata dopreše šumovi koji su oštrom uhu ninde odavali da se u predvorju skupljaju ljudi. Ljudi nauružani do zuba.

Vebkok opreznim pokretom obrisa znoj sa čela. Ispod oka je odmeravao rastojanje do ninde, tražeći priliku da napadne.

— Zbog čega onda? — upita. — Šta će ti doneti moja smrt?

— Meni ništa, ali će doneti malo više mira ovom gradu. I čitavom svetu. Ti i Aslanidi ste prokleti trgovci smrću, Vebkok, možda gori i od onih koji deci prodaju drogu!

Vebkok ga je začuđeno gledao.

— Pa ti si zaista lud — reče. — Potpuno lud, čoveče!

— Ako je to ludilo, onda jesam — nasmeja se ninda. — Bez takvih kao što ste vi, bez onih koji sipaju vreće dolara u bejrutski pakleni kotao, ovde bi već davno bio zaključen mir. Ko izdržava sve one milicije raznih vera i boja, ko im daje oružje i ruke i ubeđuje ih da je ono što rade dobro i mudro? Oni koji imaju koristi od rata, Vebkok! Kao ti i Aslanidi, recimo. Ova vila, koliko je stajala! Dobio si je za bednu sumu, zar ne? Koliko staje najbolji hotel u najlepšem kvartu Bejruta? Da li si i ti kupio sebi jedan? Ili možda dva?

Vebkok ustuknu, odmahujući glavom. Njegovo obično rumeno lice sada je bilo bledo kao zid o koji se oslonio.

— Zaista si lud — reče. — Šta se to tebe, do đavola, tiče? Ovaj svet ovde jedino ume da ratuje, ništa drugo!

— Zato što ste ga tako učili... i što neprestano potpaljujete nove vatre da bi zavadili razne grupe među sobom!

— U redu, u redu... neka bude tako kao što to kažeš. Tu moja smrt ništa neće izmeniti, do đavola! A ti... Mičel će te

ubiti na užasan način, ako se meni nešto dogodil. On je sadista, strašan čovek... umiraćeš danima, Eldridž!

Ninda ispuni pluća vazduhom.

— Dosta mi je priče sa tobom, Vebkok. Spremi se da umreš!

— Ona vrata tamo... ona su jedini izlaz iz prostorije, Eldridž. Ne možeš izmaći mojim ljudima!

— Onda si loše izveo stvar, Vebkok. Na tvom mestu ja bih sebi sagradio i neki tajni prolaz, za svaki slučaj. Iako ti to kod mene ne bi pomoglo!

Motrio je svaki mišić na Vebkokovom licu, prateći igru osećanja koja ridokosi više nije uspevao da kontroliše.

Bio je tu najpre strah koji je lagano rastao sve dok nije dosegao tačku koju obično nazivamo očajanjem...

Ninda je znao šta dolazi posle toga. Čvršće je stegao komad plastike u svojoj ruci.

Posle očajanja i resignacije, na Vebkokovom licu pojavio se gnev. Kada mu oči iznenada blesnuše, to će označiti trenutak u kojem će nestati i poslednji tračak straha, a onda će Vebkok napasti užasnom snagom rođenom iz očajanja...

Sada!

Zaurlavši, zuba iskeženih kao kod divlje zveri, Vebkok se raširenih ruku baci na svog protivnika.

Laganim korakom, koji je podsećao na ples, ninda mu izmače. Kratka oštrica zašušta režući vazduh i Vebkok još jednom zaurla, ovoga puta od bola. Zastao je stežući obema rukama obraz razrezan tako da se kroz otvorena usta rane videla bela kost vilice.

— Sećaš se šta si mi obećao, Vebkok? — govorio je Leslie lenim glasom. — Sporu i strašnu smrt od Mičove ruke, zar ne? Evo, pružam ti priliku da na svojoj koži osetiš šta je to spora i strašna smrt!

Novi blesak u očima, novi krik, još snažniji od prvog.

— Mič! — urlao je Vebkok jurnuvši prema nindi. — Uđi, Mič! Mič, do đavola...

Dugim, elastičnim skokom Leslie se postavi tako da se Vebkokovo telo nađe između njega i vrata, izbegavši istovremeno strašan udarac desnicom. Izgubivši ravnotežu Vebkok se zatetura, potpuno otkrivajući grudi i trbuh oštrici ninde.

Ovome se, međutim, nije žurilo. Ako želi da izađe živ iz ove jazbine, onda i Vebkok mora živeti još malo.

Malo... još svega dve ili tri sekunde...

Kroz naglo otvorena vrata pokuljaše cevi pušaka, ali jedini cilj koji im se pružao bila su široka Vebkokova pleća.

— Stani! — vrisnu Mič. — On je...

Uletevši među raširene Vebkokove ruke, ninda dopusti da se one sklope oko njegovih ramena u medveđi zagrljaj. Vrh plastičnog sečiva kao kroz vodu skliznu kroz salo i mišiće, između rebara, naviše, prema srcu.

Obuhvatajući oko bokova iznenadao nepokretno telo, ninda ga s lakoćom podiže i zavitla prema vratima, prema iznenađenim bledim licima iznad mračnih otvora cevi.

Sto osamdeset funti kostiju i mišića zavitlani tolikom snagom nose mnogo kinetičke energije. Jedan čovek na tim vratima imao bi vremena i prostora da se izmakne da možda ispali i precizniji rafal iz svog oružja.

*Njih četvorica to nisu mogla. Vebkokovo telo pokosilo ih je kao što kugla zavitlana rukom dobrog igrača ruši drvene figurice na kuglani...

A ninda je dugim skokom već stizao za telom koje je zavitlao kroz vazduh. Ako je ne-

ki od one četvorice i opazio da dolazi napad, nije imao vremena da ostale upozori na to.

Pet živih tela i jedno mrtvo umešaće se u krvavo klupko na vratima Vebkokovog salona.

Pet živih i jedno mrtvo. Ali će taj odnos ubrzo biti izmenjen na štetu živih...

*
* *

Nindin prvi cilj bio je jasan, jer je od sve petorice živih jedino on mislio dovoljno brzo da proceni odakle preti najveća opasnost. Pritisnut telom jednog od svojih ljudi, malo ošamućen od udarca glavom o dovratnik, Mič je stezao zube podižući svoj pištolj prema prlici koja je, činilo mu se, postajala sve veća.

Nošeno užasnom energijom, plastično sečivo zari mu se pod bradu, prođe kroz vrat i uđe još čitav inč u drvo dovratka, zalivajući debelim mlazom krvi Vebkokove mrtve noge.

Isti skok doneo je još jednu smrt, jer je ninda sastavljenim kolenima pao tačno na lice čoveku koji se nemoćno koprcalo na podu, pokušavajući da se oslobodi pritiska nekoliko tela. Uz suv zvuk njegova lobanja

pršte, početak krika zamre u grlu niz koje poleteše slomljeni zubi...

Cev puške kraj nindinog lakta načini kratak luk, padajući prema njegovim slabinama, ali njega već nije bilo na tom mestu i metak se zari u trbuh već mrtvog Mičela. Za drugi hitac strelac nije imao vremena, jer je Lesli obema rukama šćepao vrelu cev i otrgao je iz ruku protivnika. Zamahnuo je puškom kao kosom, pogađajući ruke podignute da zaštite lice.

Čovek glasno kriknu od bola u slomljenim rukama, ali njegova agonija bila je milosrdno kratka; trajala je onoliko vremena koliko je bilo potrebno nindi da mu užasnim udarcem ponovo spusti na glavu metalni kundak puške.

Četvrti je uspeo da se izmakne iz klupka mrtvih tela i skoči na noge, ostavljajući oružje negde na krvlju zalivenom podu. U nindu se zagledaše oči iskolačene od straha na potpuno bledom licu. Moćno telo u prljavoj belojoj odeći drhtalo je kao od groznice.

Lesli ga zaustavi pogledom. Otvorivši usta, čovek u belom jauknu, tiho, slabašno, kao uplašeno dete.

— Ni koraka! — procedi ninda. — Ostani gde si!

Uspravio se lagano opuštajući mišiće koji su u poslednjih nekoliko sekundi utrošili ogromnu količinu energije.

— Koliko još ljudi ima u kući? — upita ninda unoseći se u pobleđelo lice. — Govori, do đavola!

— Još... još samo dvojica... dole u prizemlju!

— Znaju li oni da nešto nije u redu?

— Svakako... morali su čuti pucnjeve... a Mič... Mič...

— Mič ih je upozorio, je li?

— Da... telefonom... oni dole imaju telefon...

— Ovaj lift ovde je jedini način da se spusti u prizemlje?

Čovek s naporom proguta pljuvačku, ptovrdno klimajući glavom. Napeto je gledao u nindu, tražeći na njegovom nepokretnom licu izraz koji bi mu rekao da će doći njegova smrt.

Smrt je stigla tako brzo da nije stigao čak ni da se iznenadi. Prstima desne ruke, skupljenim u oblik karakterističan za karate udarce, ninda ga pogodi u grudi. Smrvljenih rebara čiji se vrhovi zariše u pluća i srce, čovek odlete do zida i skliznu niz njega, nabirajući skupoceni tepih besciljnim, refleksnim pokretima već mrtvih nogu.

Ninda pređe pogledom preko gomile mrtvih tela pod svojim nogama, zadržavši ga trenutak duže na Mičovom licu.

U uglu Vebkokove radne sobe teleks je i dalje šumeo, izbacujući iz svoje utrobe reku hartije pokrivenu slovima i brojevima.

Preskočivšu hrpu mrtvacu ninda se vrati do ormana sa fiokama i poče pažljivo da pregleda uredno složene hartije u njima. Pogled mu je munjevitom brzinom leteo preko njih, zadržavajući se samo na nekim malo duže.

Dvadeset pet minuta docnije on iz ruku ispusti i poslednji komad hartije. Pažnju mu privuče veliki zidni sat čije su kazaljke pokazivale da se bliži podne.

U Singapuru je sada rano jutro. Aslanidi će svakako još biti u svojoj raskošnoj postelji...

Ninda podiže oborenu fotelju, sede u nju i privuče sebi jedan od telefona. Okrenuo je dugi niz brojeva, a da nijednom nije zastao da razmisli.

Na drugoj strani Indijskog okeana telefon je melodično zvonio. Vrlo dugo. Sanjivi glas javio mu se tek posle puna tri minuta.

Ninda se osmehnu. Vrlo dobro je poznavao taj glas.

— Zdravo, Li — reče veselo.

— Kako si spavao, mladiću?

Uzdah iznenađenja bio je tako glasan da ga je savršeno dobro čuo.

— Ko... ko je to, do đavola?

— Nisi mi poznao glas. Nemoguće, Li!

— Sto mu... Eldridž!

— Da, mladiću, Eldridž. Ipak imaš dobre uši, a?

— Ali... kako...

— To je za mene sitnica, Li. Isplivao sam sa dna okeana da bih obavio posao za tvog šefa.

— Đubre! Kako ti je uspelo da...?

— Pričaću ti drugom prilikom, Li... sada nemam vremena. Kako bi bilo da probudiš gazdu i kažeš mu da želim da govorim sa njim?

— Gde se nalaziš? Ako je to neka šala, ja...

— Da, šala je, Li. Samo što će njene posledice biti užasne. Možda i užasnije od posledica one tvoje šale koja je poslala sto dvadeset ljudi na dno Indijskog okeana!

Osmehivao se, jer mu je mašta savršeno dočaravala Lijevo lice. Sada svakako grozničavo razmišlja o tome kako da prizna Aslanidiju da je pokušao da ubije nindu...

— Uzalud gubiš vreme, Li — reče u mikrofona. — Ne možeš od gazde sakriti šta si učinio. Postoji hiljadu načina da mu pokažem da sam živ i zdrav. Bolje je da ga odmah pozoveš, oklevanje ti neće pomoći.

Iz slušalice dopre promukao smeh.

— A za tebe je bolje da mu ne pominješ tu glupost sa avionom. Biće veoma teško dokazati da ja imam neke veze sa tim, Eldridž!

— Neću se ni truditi da to dokazujem. Ni njemu, niti bilo kome drugom. Ono što znam sasvim mi je dovoljno da te kaznim, Li...

Ponovo smeh, ali sada sa tračkom nerveze.

— Nisi mi rekao ništa novo, Eldridž. Od časa kada sam te video znao sam da na ovoj planeti nema mesta za obojicu. Prema tome.

— Da, Li. Jedan od nas dvojice će umreti. A sada, pošto smo to raščistili, daj mi Aslanidiju, do đavola!

Nepokretnog lica čekao je držeći slušalicu prislonjenu uz uho. Slobodnom rukom brižljivo je poređao pred sebe nekoliko listova hartije izvučenih iz Vebkokovih fioka.

— Eldridž! — dopre iznenađeni poklik iz slušalice. — Do da

vola, čoveče, kako si preživeo? Mi ovde već smo te bili prežalili!

— O tome drugi put — reče ninda. — Zovem iz Vebkove vile, Aslanidi.

— Šta?!

— Ne veruješ mi, zar ne? — osmehnu se ninda. — Poslužio sam se jednom zanimljivom pričom da bih dospeo do tvog suparnika...

— Pričom? Kakvom pričom?

— Jednostavno rekao sam mu za naš mali plan. Bio je prilično ogorčeni, mogu ti reći...

— Propalice! Da sam znao da ćeš me izdati, ja...

— Polako, Aslandi! Misli na svoj pritisak. Rekoh ti da je to bio samo način da dođem do Vebkoka...

— Šta se dogodilo? Gde je on sada?

— Dogodilo se svašta. I bilo prilično vruće neko vreme. A što se Vebkoka tiče, on je ovde, ni deset stopa od mene.

— Hoćeš da kažeš da...?

— Da, Aslanidi. Duguješ mi pola miliona dolara. Vebkok je mrtav.

Aslanidi je ćutao.

— To nije trik, Eldridž? — upita konačno opreznim glasom. — Mislim, da tako brzo dospeš do njega i središ ga, to...

— Ja sam jedini koji je to mogao izvesti, Aslanidi. A ako hoćeš dokaze, i to ti mogu dati. Ovde, preda mnom, recimo, nalazi se komad hartije sa datumom od pre dvadeset dva dana. Vebkok je bio vrlo uredan čovek; zabeležio je šta ste se dogovorili na sastanku u Pasadeni. Hoćeš da ti pročitam?

— Ne moraš — reče Aslanidi prigušenim glasom. — Verujem ti. Slušaj, ima li još takvih hartija? Mislim, Vebkova knjiga...

— Hartija? Koliko hoćeš, Aslanidi. Dvadesetak funti papira, a neki od njih vrlo su interesantni. Tu su i neki podaci o visokim ličnostima iz Pentagona koje...

— Ne preko telefona, ludače!

— U redu, u redu. Imam utisak da ti je jako stalo do ovih hartija, Aslanidi?

Ponovo ćutanje.

— Eldridž... koliko tražiš za te proklete hartije?

Suženim očima ninda je posmatrao površinu stola pred sobom, ali za njega ona nije bila prazna...

Obrisi jednog novog plana kao na ubrzanom filmu smenjivali su se pred njegovim očima. Šašav plan, ludo smeo plan, ali...

Plan koji bi mogao uspeti, ako...

— O tome nećemo razgovarati telefonom — reče sa osmehom na licu. — Vebkoka više nema, Aslanidi. Mislim da sada mirno možeš doći ovamo...

*
* *

— Mirno? — zinu Tabasko Pit. — Ovo je tebi mirno?

Sedeli su iza velikih staklenih prozora francuskog restorana u četvrti Ain el Rumane koja spada u istočni, hrišćanski deo Bejruta. Ljudi i žene u elegantnoj skupoj odeći, prigušeni glasovi, blesak kristalnih lusteri, sve to odgovaralo je nekom drugom vremenu i nekom drugom mestu, a ne zaraćenom Bejrutu.

Ali je rat i danas bio veoma blizu. To su govorile vreće sa peskom naslagane po trotoaru da bi zaštitile prozore i goste restorana i poneki pucanj koji je dopirao možda iz susedne ulice ili susednog bloka zgrada.

— Da, Pite — ovo je najmirnije mesto u Bejrutu. Ili ta ko bar tvrde poznavao — osmehnu se ninda. — Niko ne zna ko je vlasnik ovog resto-

rana ali su svi ubeđeni da je veoma uticajan čovek, jer ga sve zaraćene strane ostavljaju na miru, što je u ovom gradu prava retkost.

— Ovo što čujem verovatno dopire sa obližnjeg strelišta — isceri se Tabasko Pit. — Dokoni bogataši gađaju glinene golubove a? Neki od njih koriste i bazuke, ali to nimalo ne smeta zar ne?

— Tako je to u ovom gradu — sleže Lesli ramenima. — Video si kako je ispred zgrade Ameriken Ekspresa, tamo gde smo se maločas našli? Stanovnicu su se privikli na pucnjavu, život i dalje ide svojim tokom.

— To vidim — Pit glavom pokaza prema novinama na stolu. — Čak ni Vebkokova smrt nije izazvala mnogo buke, suđeci bar po ovom napisu. Brojao sam: tačno osamnaest ređova

— Dovoljno Juče i prošle noći u Bejrut je umrlo najmanje stotinu ljudi. Niko se ne uzrođuje zbog petorice ili šestorice više.

— Nisi mi završio priču. Kako si izašao iz te proklete vile?

— Vrlo prosto. Podigao sam slušalicu i imitirao Mičelov glas. Momci su čekali dole pred liftom, ali su mislili da to silazi

Mičel, pa nisu bili spremni da me dočekaju.

— I gde si ostavio Vebkokove hartije?

— Vebkokove hartije su već u paketu koji je sinoćnim avionom odleteo prema Atini. Odatle produžuje pravo za San Francisko. Ako sve bude u redu, Sumiko će ga primiti dan pre nego što i mi tamo stignemo.

Pit razjapi usta, puna izvrsno spremljene paletine.

— Šta?!

— Dobro si čuo. Ako sve bude u redu, za tri dana smo kod kuće, u San Francisku — nasmeja se ninda.

Pit oprezno odloži viljušku, kao da je od stakla.

— Tek sada ništa ne razumem, boga mu! Kada dolazi taj brod iz San Franciska?

— Sutra uveče. Imamo nešto manje od dvadeset četiri časa da se pripremimo za doček.

— A Aslanidi? Šta je s njim? Pustićeš ga da zbríše?

— Taman posla. I Aslanidi će sutra biti ovde, verovatno već rano ujutru. Uhvatio se na moj novi mamac, znaš.

— Novi mamac? Čekaj malo... one hartije, a?

— Upravo to. Vebkok je, po svemu sudeći, bio lukaviji od njega. Godinama je skupljao dokumenta koja su mu jednog

dana mogla poslužiti kao odličan izvor prihoda.

Pit se naže preko stola, oprezno se osvrćući.

— Pomenuo si Pentagon, Les... zaista imaš dokaze da su i oni umešani u Aslanidijeve i Vebkokove poslove?

— Savršene dokaze, Pite — i ninda spusti glas. Šta misliš kako su oni dolazili do oružja kojim trguju? Krađom iz vojnih magacina ili fabrika?

— Toliko naivan baš nisam, ali...

— Ni oni nisu bili naivni. Vidiš, svaka armija posle izvesnog vremena povlači oružje koje više nije za upotrebu. Slično je i sa municijom koja ide na preradu ili se uništava. Aslanidi se povezao sa oficirima čiji je to posao bio.

— To oružje i municija, dakle, nisu uništavani, već...

— Da, Pite. Amerika je bogata zemlja i nikome nije smetalo što se svake godine otpisuje naoružanje vredno deset ili dvadeset miliona dolara. Šta više, kladim se da dobar deo tog oružja još uvek nije bio za otpis, ali je neka komisija tako odlučila i tako je moralo da bude.

— Naravno, oružje i municija su ostali?

— Naravno, sem možda nekih manjih količina koje stvarno nisu mogle poslužiti. Mi robujemo hartijama, Pite. Svi su zadovoljni ako na nekom strogo poverljivom dokumentu stoji da je sve bilo obavljeno po propisu.

— A za to vreme propalice trpaju u džepove milione dolara — procedi Pit kroz zube. — Ali neće više dugo, a?

— Ne, neće. Vebkok je već platio glavom, sada je Aslanidi na redu. Kada se vratimo u Države, objaviću neke od dokumentata koje sam pokupio kod Vebkoka. Nastavak već možeš i sam da zamisliš...

Pit se zadovoljno isceri, spirajući veliki zalogaj gutljajima »tuborga«.

— Znaš, dok sam bio u Vijetnamu, uvek sam sanjao dan kada će i generalske glave početi da lete. Sad mi se čini da taj dan nije ni tako daleko, a?

— I meni se čini. Pre toga, međutim, mnogo je važnije da taj tovar ne stigne u grad...

— Aha, konačno dolazimo i na to. Unišćićemo ga?

— Ako uspemo.

Pit ga začuđeno pogleda.

— Ako uspemo, Les? A zašto, do đavola, ne bismo uspe-li?

— Zato što je Aslanidi upozoren i više neće imati poverenja u mene. Oni će biti mnogo oprezniji nego inače sa tim tovarom.

— Zašto si ga onda upozorio, čoveče?

— Zato što nije postojao drugi način da ga dovučem ovamo, čoveče!

— Hmm... nešto mi pade na pamet? Šta ako se Aslanidi pre domisli i naredi kapetanu broda da se jednostavno vrati?

— Ne može — isceri se ninda.

— Zašto to?

— Njegovi kupci su nestrpljivi, Pite. Tovar ionako kasni već nekoliko dana. Aslanidi zna da će se loše provesti ako ne isporuči obećanu robu za koju je već naplatio debeo predujam.

— Dobro, brod će, dakle, stići, samo što će oni očekivati na pad. To stvarno zvuči vrlo... šta je sad bilo?

Ninda ga ućutka pokretom ruke. Pogled mu je bio uperen kroz prozor, na ulicu kojom su prolazili retki privatni automobili i poneki džip pretrpan mladima u uniformama.

Iznad naslaganih vreća sa peskom video je crni krov jednog velikog automobila koji se zaustavio tačno ispred pro-

zora kraj kojeg su njih dvojica sedeli.

Nešto u zvuku sa kojim su se zalupila vrata, u šumu žurnih koraka kojima se udaljio vozač...

I haragei!

Lesli odbaci salvetu na sto i skoči na noge.

— Idemo, Pite!

Tabasko ga je suviše dobro poznavao da bi se raspitivao o razlogu tog iznenadnog skoka. U prolazu je gurnuo nekoliko novčanica u ruke konobaru koji je iz suprotnog ugla zašprinjao da im prepreči put.

Lesli je zastao na izlazu, oprezno izvirujući iza ugla.

— Šta je bilo? — tiho upita Pit.

— Ona kola tamo, stari crni »mercedes«...

— Da, pa šta?

— Ne znam tačno, ali iz njih prosto struji opasnost...

— Da ga pogledamo, do đavola? Nema nikoga unutra.

Lesli odmahnu glavom, šireći usne u osmeh.

— Ne, Pite... zaboravljaš da su kola puna eksploziva bejrutski specijalitet.

— Uhhh... misliš da je to?

— Možda.

— Boga mu... trebalo bi upozoriti one ljude unutra u restoranu...

— Deo sale uz prozore je prazan. Stanovnici Bejruta naučili su da se čuvaju, Pite. Vreće sa peskom apsorbovaće najgore efekte eksplozije.

— Pa, to, onda, znači...

— To znači da nas neko prati, Pite. I da je eksploziv u tom automobilu namenjen upravo nama dvojici.

Pit procedi kroz zube gadnu psovku.

— Nisi video ko je dovezao kola pred restoran?

— Ne, ali mislim da će on uskoro naići da vidi kako je obavio posao.

— Kako ćeš ga poznati ako ga nisi video, boga mu?

— Pazi... haragei signalizira da opasnost raste, Pite. Zaklonićemo se iza ugla i sačekati...

Tle pod njihovim nogama uz drhta. Udarani talas eksplozije uz užasnu buku nanese čitav oblak dima i prašine sa ulice. Uplašeni krici prolaznika bili su prigušeni treskom razbijenog stakla na svim okolnim zgradama.

Iako ga je ninda povukao u zaklon, udarni talas je tresnuo Pita o zid i na trenutak ga ošamutivši. On nekoliko puta za-

trese glavom kao grogirani bokser.

— Ufff... ortak, ovo je bilo baš gadno — prostenja. — Imam utisak da ono francusko pile traži izlaz iz mog želuca...

Prašina oko njih lagano se slegala. Sa svih strana i dalje su dopirali uzbuđeni povici i nerazumljive arapske reči.

Lesli oprezno proviri iza ugla.

Oko zadimljene olupine »mercedesa« već su se okupili prvi radoznalci pitajući se verovatno da li je unutra nekoga bilo ili ne. Začudo, eksplozija nije imala težih posledica jer kraj kola u tom trenutku nije bilo prolaznika.

— Hajde, Pite. Naš prijatelj će se uskoro pojaviti da vidi šta se dogodilo...

Zavijajući sirenom, iza ugla dojuri džip pun vojnika pod šlemovima. Odnekud dopre i zvuk vatrogasne sirene. Razbijeni prozori okolnih zgrada već su bili načičkani glavama.

Njih dvojica predoše na suprotnu stranu ulice, tamo gde je neki uzbuđeni krojač dizao ruke prema nebu pred razbijenim izlogom svoje radnjice.

— Pite...

Tabasko još jednom zatrese glavom i obazre se.

— To je on, a?

— Mislim da jeste. Njegovi koraci odgovarali bi zvuku koji sam čuo. Ako zaviri u restoran tamo gde smo mi sedeli, onda ću biti potpuno siguran...

Visok, mršav čovek u evropskoj odeći, ali sa fesom na glavi, oprezno je prilazio mestu eksplozije. Vojnik sa puškom na gotovs dade mu znak da se ukloni i on u širokom luku zaobiđe sve veću grupu.

— Nije on — šapnu Pit.

— Sačekaj još malo...

Mršavko se najpre osvrte oko sebe, a onda oprezno zaviri u restoran kroz otvorena vrata, istežući vrat. Kada se ponovo okrenuo lice mu je imalo zabrinut izraz. Udaljio se naglo, žurnim korakom koji je nindži potvrdio da je on zaista dovezao »mercedes« pod prozor restorana.

— On je! — klimnu glavom.

— Da vidimo kuda je krenuo. S malo sreće, odvešće nas do svog poslodavca.

Vatrogasna kola zavijala su sirenom u neposrednoj blizini. Izbivši iza ugla, veliko crveno vozilo zaškripa gumama na asfaltu.

Još jedna kola, međutim, išla su odmah za njima. Zanošeći se, ona projuriše pored vatrogasaca i oštro zaokrenuše

oko ugla na kojem se nalazio restoran.

Jednim pogledom ninda obuhvati lica dvojice ljudi u njima, tamna arapska lica puna napetosti. Onaj pored vozača držao je u rukama nešto što bi...

On zaustavi Pita pokretom ruke.

— Šta je sad?

— Ne vredi ići za tim tipom — reče ninda. — On neće moći ništa da nam kaže...

— Ali...

Dug rafal prekide Pita. Otvorenih usta on se zagleda u mršavu priliku ispruženu na asfaltu i fes koji se kotrljao po tlu...

*

* *

Crveni fes još se nije bio zavustavio na prljavom asfaltu, odjek pucnjeva još je odzvanjao među zidovima zgrada, a ninda je već bio u akciji.

Nekoliko vojnika ispraznilo je svoje puške za kolima koja su nestala iza ugla, neki su pucali i dalje iako na vidiku nije bilo nikakve mete. Nervozni ljudi sa puškama u rukama uvek su opasni, jer se njihovi postupci ne mogu predvideti.

Lesli je računao s tim kada je priskočio zaustavljenom vojnom džipu i izvukao vozača kroz otvorena vrata pre nego što je iznenađeni čovek shvatio odakle dolazi taj neočekivani napad. Snažni motor zaurla i džip pojuri napred, rasterujući vojnike koji su mu se našli na putu.

Spretnim skokom Tabasko Pit ubaci svoje snažno telo preko niskih vrata. Sve to odigralo se tako brzo da još uvek nijedan metak nije bio ispaljen za njima.

— Dole! — uzviknu ninda.

— Sada će pucati!

Nekoliko pucnjeva, dobivanje olova po limu zadnjeg dela džipa, ali bez pravog pogotka koji bi ih mogao zaustaviti. Tre nutak kasnije već su bili iza ugla. Lesli je izvlačio maksimum iz mašine o kojoj u njenom kratkom veku niko nije vodio baš mnogo računa.

— Eno hi! — uzviknu Pit uspravljaajući se da bi bolje video progonjene. — Skrenuli su u drugu ulicu levo!

— Vidim! — mirno odvrati ninda. — A ti sedi, do đavola! Bejrut je pun naoružanih ljudi spremnih da gađaju bilo koga i bilo šta... ne moraš im pružati metu sa tom tvojom telesninom!

Zadovoljno se iscerivši, Pit se malo spusti, uživajući kao dete u buci snažnog motora, škripi guma na raskrsnicama, čak i mecima koji su maločas doleteli za njima.

— Daj gas, mladiću! — urlao je. — Gas! Umaći će nam ti lopovi!

Njegova vika ne bi mnogo pomogla džipu da sustigne mnogo brže vozilo da begunci, u strahu, nisu načinili veliku grešku. Umesto da se drže širokih i pravih ulica u kojima bi njihova brzina došla do izražaja, oni su pokušali da zametnu trag u spletu uskih sokaka koji su se malo dalje graničili sa čuvenom »zelenom linijom« razdvajanja između zaraćenih strana.

I prevarili se, naravno, jer su za petama imali čoveka kome nije bilo potrebno da ih ne prestano drži na oku. Jedva pri metni tragovi guma na raskrsnicama, oblaćići prašine koje je vetar brzo razvejavao, pogledi prolaznika priljubljenih za zidove, sve to je nindži, bez mnogo uloženog napora, odavalo kuda su skrenuli begunci.

Potera se završila na gotovo klasičan način, novom greškom progonjenih. U času kada je džip izbio iza jednog ugla, ugledali su kako crna kola una-

traške pokušavaju da se izvuku iz neke slepe uličice u koju su prebrzo skrenuli.

— Sad se drži, Pite! — upozori nindža.

Džip poskoči kada je dodao gas. Kroz otvoreni prozor crnih kola nindža ugleda blede lice strelca, cev oružja koje je nesigurnom rukom upravljao prema njima.

Uz tresak i škripu lima, džip pogodi zadnji deo kola, odbacujući ih gotovo do suprotnog zida uske uličice. Njih dvojica iskočiše kao dobro uvežban plezni par, svaki sa svoje strane džipa.

Nindža je imao da pređe nešto duži put do vozača, ali ga je skratio visokim skokom koji ga je preneo na drugu stranu preko krova kola. Noge mu se kao klešta sklopiše oko vrata čoveka koji se s mukom izvlačio sa svog mesta.

Čovek koji izlazi iz niskih kola zaista je u lošem položaju u odnosu na onoga koji ga, već na nogama, čeka ispred vrata. Pit je to demonstrirao jednim strahovitim udarcem pesnicom u potiljak svog protivnika. Ispuštena puška zaklopala po neravnoj kaldrmi.

Dva prijatelja pogledaše se preko krova kola. Obojica su u

rukama držali po jedno telo bez svesti.

— Šta sada? — upita Pat. — Gde da se zavučemo sa ovim našim prijateljima pre nego što se neko umeša?

Kao i uvek, mozak ninđe radio je brzo. Odgurnuvši onesvešćenog čoveka od sebe, on uskoči na sedište vozača i pokuša da pokrene motor. Malo neravnomerno, ali zato dvos-truko bučnije, mašina proradi.

— Vрати malo džip da mogu da izađem — doviknu on Pitu. — A onda ih baci na zadnje sedište... tako!

Trenutak kasnije kola su do stojanstvenom sporošću nastavila da se probijaju kroz uske ulice sa malo vozila i mnogo pešaka, zaobilazeći tezge sklepane od drveta na kojima su sitni trgovci nudili svu moguću robu stanovnicima ove siromašne četvrti. Stari »ford« nije privukao naročitu pažnju, jer je Bejrut bio puni takvih vozila.

— Nećemo valjda daleko — zabrinuto upita Pit sa zadnjeg sedišta — ja sam se ovde sav ukrutio! Boga mu, zar nisu mogli da nađu neka prostranija kola?

I protiv svoje volje Lesli se morao nasmejati, jer je Pit jednog od zarobljenika gurnuo

sebi pod noge, a drugog držao na kolenima, kao zaspalo dete. Njemu možda nije bilo udobno, ali je mogao reći da se nalazi u raju u poređenju sa tom dvojicom.

— Još malo — umiri on Pita. — Naći ćemo negde neku napuštenu kuću i ubaciti se tamo.

— Napuštenu kuću? Po čemu ćeš, do đavola, pogoditi da je napuštena?

— Ah, to se vidi — nemarno odvrati ninđa. — Spušteni kapci, prašina na stepeništu, sitnice koje odaju da u kući već dugo niko ne živi. Kako ti se dopada ona kuća tamo?

Zaustavio je »ford« na početku uske i strme ulice koja se uspinjala uz breg. Na samom njenom vrhu nalazila se kuća sa ogradom od kovanog gvožđa koja je po svemu odgovarala njihovim potrebama.

Između sivih zidova koji su se pružali sa obe strane soka-ka ninđa provuče »ford« do za ključane kapije i izađe, oprezno se osvrćući.

Nekoliko sekundi baratanja sitnim metalnim predmetom koji mu se nađe u rukama i kapija se uz škripu otvori. Ni ulazna vrata nisu predstavljala neku veću prepreku.

Pit je već stizao za njim, noseći po jednog čoveka pod svakom rukom. Nimalo nežno tresnuo ih je na goli pod mračnog predvorja i osvrnuo se oko sebe.

— Gadno mesto — stresao se.
— Kao kuća duhova, boga mu!

— Vрати se napolje i isteraj kola iz uličice — reče ninda.
— Ostavi ih nekoliko blokova dalje, na nekom zgodnom mestu. Šta znaš, možda neko pođe da traži ovu dvojicu.

Otvorivši sledeća vrata, ninda zadovoljno klimnu glavom, jer je tu otkrio neveliku kuhinju. Oprezno je pomerio jedan od kapaka na prozorima i video da oni gledaju u veliki zapušteni vrt sa zadnje strane kuće.

Dovukao je zarobljenike tu i postavio ih uza zid u sedeći položaj, a onda seo pred njih, proučavajući njihova lica.

Arapi, bez sumnje, sa licima ljudi koji ne vole mnogo poštene poslove. Pod tim odelima od skupog materijala, ali loše skrojenim, svakako se nalaze noževi, a možda i nešto opasnije od noževa.

Pruživši ruku on napuni jednu čašu vodom i pljusnu obojicu po licu. Onaj koga je on uhvatio, vozač, prvi otvori oči, pokazujući da je ninda sa njim

postupio sa mnogo više obzira nego Pit sa svojim čovekom.

Dva mračna oka zabuljiše se u nindu. U njima se videlo iznenađenje i strah...

— Govoriš li engleski? — upita ninda mirno.

U očima vozača video je da ga je ovaj razumeo, ali tamno lice ostade nepokretno.

— Naučićeš — osmehnu se ninda. — I to veoma brzo...

Iz predvorja se začu poznati korak Tabasko Pita.

— Sve u redu, Pite? — upita on preko ramena.

— A zašto ne bi bilo? Gle, naše ptičice su se osvestile. Jesu li već počele da pevaju ili treba najpre da ih ubedimo?

I drugi čovek je otvorio oči, ali je izbegavao njihove poglede. Nindi nije promakao pokret kojim je, tobože nemarno, privukao ruku otromboljenom dže pu kaputa.

— Zamisli, Pite — reče glasno — oni izgleda ne znaju engleski!

— Divno! Pruža mi se prilika da im održim koji čas — oduševi se plavokosi. — Mada se bojim da prokleti lupeži to neće umeti da cene.

Ninda je proučavao lica pred sobom.

— Dakle? — upita. — Da li se koji od vas dojice setio da zna engleski?

Ćutanje, ali da oči mogu da ubiju, dva prijatelja već bi davno bila mrtva.

— Možeš početi, Pite — osmehnu se ninda. — Prva lekcija...

Skokom neverovatno brzim za svoju visinu i težinu, Pit se stvori pred dvojicom ljudi koji su sedeli na podu. Zamahnuo je desnom rukom kao klatnom. Dva zvučna šamara odjeknuše pod niskom tavanicom.

Ninda je među prstima obrtao šuriken izvučen ispod opasača. Za koji trenutak to oružje biće mu potrebno, znao je...

— Momci slabo kapiraju — isceri se Pit kada zarobljenici ne pustiše ni glasa od sebe. — Pa dobro... idemo onda na drugu lekciju!

Ščepao je vozača za grlo i po digao ga sa poda kao lutku, ne obraćajući pažnju na slabašne zamahe ruku i nogu kojima je ovaj pokušavao da se odbrani.

U očima onog drugog blesnu plamen, jer je pomislio da ga Pitovo telo zaklanja od pogleda ninde. Ruka se munjevitom brzinom stvori u džepu i pojavi iz njega sa već zapetim pištoljem...

Šuriken zviznu kroz vazduh, kratko, piskavo. Oštri vrh jednog njegovog kraka zari se u levo oko Arapina, podirujući do mozga.

Pit opusti stisak oko vrata vozača i okrete ga licem prema njegovom drugu.

— Gledaj — reče. — Tebe čeka nešto mnogo gore ako za pet sekundi ne počneš da brojiš na engleskom!

Bez reči, ninda ustade i istrže šuriken iz krvave, prazne duplje. Gledajući drugog čoveka u oči razrogačene od straha, on pažljivo obrisa svoje oružje o njegovu odeću, ostavljajući duge krvave tragove.

— Pusti ga, Pite — reče. — Govoriće.

Sa uzdahom, Tabasko odbaci čoveka na zid. Ovaj se zatetura, ali uspe da ostane na nogama.

— Dakle?

— Šta... čovek proguta pljuvačku, držeći se rukama za grlo. — Šta hoćete da znate?

— Ah, tako te već više volim — osmehnu se Pit. — Hoćemo da znamo sve, ortak. Od početka do kraja.

Usrdno klimajući glavom, na dosta dobrom engleskom jeziku, čovek počeo da govori...

*
* *

— Ti Arapi — uzdahnu Pit.
— Govorio je više od pola sata, a malo šta smo uspjeli da doznamo od njega...

— Bila je to samo provera — sleže ninda ramenima. — Ni sam ni očekivao da ćemo od tako nevažnog člana Aslanidijeve ekipe doznati nešto naročito. On čak nikada nije ni čuo za Aslanidiju. Kejsi je bio nje gov direktni pretpostavljeni.

— Misliš da je i ta ptica negde u blizini?

— Sigurno. Nemoj da te iznenadi ako ove noći naletimo i na njega.

Pit na trenutak odloži veslo zimogrožljivo se uvijajući u svoju jaknu. Odnekud sa zapada duvao je vlažan vetar, donoseći maglu i sitnu kišu, pravu retkost za ovo doba godine u Istočnom Sredozemlju.

— Veslaj jače, pa ti neće biti hladno — posavetova ga ninda. — Iako je na sebi imao samo tanku majicu, nije pokazivao nikakve znake da mu je hladno.

— Nikada nisam voleo ovaj sport — progundā Tabasko pri hvatajući se vesla. — Zbog čega nismo našli neki motorni čamac, do đavola!

— Pa da najavimo svoj dolazak ne samo njima već i patrolnim brodovima mornarice? Šališ se, Pite?

— Tih patrolnih brodova se ne bojim, do đavola! Da oni čemu vrede ovo ne bi bilo najbolje područje za krijumčarenje na planeti. Plašim se nekog drugog... i izraelski ratni brodovi krstare ovim vodama, Les...

— Ove noći svi će biti daleko — osmehnu se ninda u tami. — Vebkok se i za to pobrinuo...

— Misliš da se ti momci neće uzbuđivati zato što Arapi dobijaju tovar oružja vredan četrdeset miliona dolara?

— Baš tako. Sve dok se u Libanu vodi građanski rat neće biti organizovane snage koja bi mogla ugroziti Izrael. Jasna računica, zar ne?

— Možda, ali meni je sve to proketo komplikovano! — uzdahnu Tabasko. — Deset ili petnaest raznih vojski, stotinu različitih interesa... ne znam kako se ti ljudi na obali uopšte snalaze, časna reč! Veslaj, Les, do đavola, neću celu noć da ostanem na vodi!

— Ne moramo više veslati... stigli smo na milju do broda.

Pit se osvrte, buljeći u tamu oko sebe.

— Ja ništa ne vidim...

— Nećeš ni videti, brod je dobro zamračen.

— Kako onda znaš da je tu, prokletstvo?

— Još jedan od trikova ninda — sleže Leslie ramenima.

— Orijentacija bez kompasa. Ne brini, Pite, brod je tu, što ćeš uskoro i videti.

— Zašto smo onda ovde stali, ako ima još čitava milja do njega?

— Čak nas i šum koji stvaraju vesla u vodi može izdati. Moramo plivati, mladiću.

— Uhhh! — Pit trže ruku koju je spustio preko boka čamca. — Ala je hladna, boga mu! Je li, a ko će nam čuvati čamac za to vreme?

— Niko — ninda je bio zauzet navlačenjem svog kostima. — Zašto bi ga čuvao, više nam neće biti potreban...

— Pa da — gundao je Tabasko. — Koji će nam davati čamac? Mi smo supermeni, boga mu. Ako zatreba, možemo i odleteti do obale! I do San Franciska, uostalom, čemu bacati pare na avionske karte!

Glas ninde zvučao je potmuilo ispod crne maske od svile.

— Ako si završio sa kukanjem, Pite, mogli bismo da krećemo. Skini samo te cipele sa

nogu, jer će ti smetati u plivanju...

Glasno uzdišući, Tabasko ga posluša. Trenutak kasnije dva tela sklznuše u nerijatno hladnu vodu bez ikakvog šuma, sem tihog gundanja koje je po vremeo dopiralo sa Pitovih usana.

Nešto kasnije, ninda dotače Pitovo rame u vodi. Tama pred njima na jednom mestu bila je za nijansu crnija; svetlucaje nemirne površine mora pokazalo im je gde se nalazi krijumčarski brod.

Ako su do tog trenutka plivali tiho, sada su se pretvorili u sopstvene senke. Sledeći nindu, Pit shvati da su dospeli pod krmu broda, u prostor koji se sa palube nije mogao videti.

»Šta sada?«, pomisli. »Kako ćemo se uspeti uz ovo čudo, boga mu?«

Nindine ruke bile su nečim zauzete, ali on u tami nije mogao videti čime.

»Ima valjda uže«, mislio je Pit, »ili neke tanke lestvice. Prokletstvo, uz bok broda mogla bi se popeti samo muva! Zar je moguće da ćemo ostati ovde, a da ne...«

Ninda ga još jednom dotače po ramenu, dohvatajući mu ru

ku. Među svojim prstima Pit oseti tanku metalnu šipku.

»To nije šipka«, ispravi se — »cev cev... Gle, gle, šta je stari lukavac smislio...«

Uz Pitovu pomoć ninda je u vodi kao teleskop starinskog tipa izduživao šipku od aluminijuma na čijem jednom kraju je bio deo nalik grabuljama, ali sa nešto dužim i na vrhu povišenim zupcima.

Bez ijednog šuma neobična naprava polako počela da se izdiže uz bok broda. Sa beskrajnom oprežnošću, ninda je primicao kraj sa zupcima vrhu ograde. Njemu tama nije smetala; bio je naučen da i u mrklom mraku savršeno precizno proceni rastojanje sa tačnošću do jednog inča...

Dodirnuvši Pita kako bi mu dao znak da čeka, on lagano počeo da se vere uz tanku cev, ne dodirujući kosi bok broda. Dole pod njim, Pit je vrteo glavom; taj poduhvat činio mu se gotovo nemoguć...

Pod rukom je osetio kada je donji kraj cevi prestao da treperi, što je značilo da više ne

prenosi Lesliejeve pokrete. Duboko je udahnuo, razmišljajući hoće li i on imati snage i spretnosti da ponovi ono što je ninda učinio pre njega.

Srećom, to nije bilo potrebno. U trenutku kada se čvrsto uhvatio za cev, on oseti kako ga neka ogromna snaga podiže uz bok broda. Nekoliko sekundi kasnije on ščepa prstima ivicu ograde, prigušujući uzdah olakšanja.

»Neverovatno!«, mislio je. »Da čoveka moje težine podigne samo na rukama... pa za to je potrebna upravo ogromna snaga, a on... prokletstvo, nije se čak ni zadihao!«

Ali nije bilo vremena da se dugo divi novom podvigu ninde, jer ni njegov posao nije smeo da se odlaže. Oprezno pipajući ispruženim rukama oko sebe, on pređe preko uskog prolaza pored ograde i dotače metalni zid na drugoj strani, pokušavajući da se orijentiše.

Ninde već nije bilo pored njega, jer je bešumnim korakom krenuo da eliminiše naoružane stražare koji su sada svakako

sa puškama u rukama stajali kraj ograde i buljili u tamu, očekujući dolazak brodova sa obale koji će odneti dragoceni teret.

U rukama je držao kratko svileno uže sa omčama na oba kraja; idealno oružje ako sa protivnikom treba da se obračunate brzo i tiho...

Prvi stražar nalazio se nepu nih trideset stopa dalje i ninda ugleda njegovu siluetu na nešto svetlijoj pozadini površine mora, čak i neupaljenu cigaretu među usnama.

Skok, zamah rukama, zatezanje užeta oko vrata. Sve to bilo je izvedeno tako brzo i precizno da čovek doslovno nije imao vremena ni da zine. Ume sto da ga davi, ninda mu je slomio vrat i oprezno položio mrtvo telo na palubu vlažnu od magle.

Cigareta je još stajala među nepokretnim usnama...

Jedan stražar manje, ali je ninda znao da posadu broda čini najmanje dvanaest ljudi. Naravno, svi neće biti na palubi: mašinisti su svakako na

svojim mestima, spremni da pokrenu moćne motore na prvi znak opasnosti koji dođe sa mosta. Kapetan će se nalaziti tamo, s njim verovatno još jedan ili dva čoveka.

Još četiri ili pet stražara. Više, uostalom, nije ni bilo potrebno na brodu ove veličine.

U normalnim okolnostima...

I kada protivnik nije već na palubi, u crnom kostimu ninde...

Kao senka je kliznuo dalje kroz tamu, prema pramcu. Ne gde oko polovine dužine broda trebalo bi da se nalazi još jedan stražar. Da, tu je...

Čovek pred njim nervozno je šetkao pored ograde u krugu od nekoliko koraka. Neće moći hitro da mu priđe i nabaci omču preko glave kao maločas, ali zato...

— Hej! — reče ninda tiho. Čovek zastade i podiže glavu, otvarajući usta da upita ko je to.

Kratak, oštar šum šurikena zavitanog kroz vazduh. Oštri čelični kraci zariše se žrtvi u vrat, kidajući dušnik i glasne

žice pre nego što je čovek uspeo da progovori.

Jednim skokom ninda se stvori pored njega, prihvatajući opušteno telo i pušku iz ruku. Još uvek nije smeo izazvati nikakvu buku i tako posadi broda dati do znanja da je protivnik već među njima...

Još jedan stražar na pramcu, a onda natrag, duž suprotnog boka. Pet minuta, ne više, ako sve bude u redu. Za to vreme trebalo bi da se Pit uvuče u skladište i postavi plastični eksploziv oko sanduka sa municijom.

A posle toga, oni...

Tok nindžinih misli prekide iznenadni blesak svetlosti koji dopre sa površine mora. Signalni reflektor!

Vetar je duvao sa suprotne strane, ali oštri sluh ninđe uhvati tiho zujanje motora tog drugog broda. Kupci su dolazili po svoj tovar smrti...

Reflektor na površini mora i dalje je treperio prenoseći poruku koju za ovako kratko vreme nije uspeo da dešifruje.

Nad njegovom glavom, sa mosta, odgovori drugi reflektor.

Kratka poruka, svakako znak identifikacije, jer motor drugog broda jače zazuja i ovaj počeo da se približava.

Nije više bilo vremena da eliminiše stražare kao što je planirao. Sem toga, oni uskoro neće više ni biti na svojim mestima, zauzeti pretovarom tereta. Po palubi su se već čuli koraci i tihi glasovi ljudi. Šum nad njegovom glavom odade mu da neko ulazi u kabinu brodske dizalice.

Na vrhovima prstiju ninda počeo da se uspinje uz metalne stepenice prema mostu.

Zmiju je najlakše ubiti ako je udaraš po glavi...

*
* *

Ali je glava otrovne zmiје još uvek bila opasna i upravo je otvarala usta kako bi zadala novi ujed...

— Hej! — uzviknu neko prigušenim glasom. — Pa ovde je...

Lesli se priljubi uz metalni zid. Sa visine na kojoj se našao mogao je videti mračni kva

dratni otvor na palubi nad koji se naginjala dizalica. Odatle, iz utrobe spremišta, dopirali su zvuci očajničke borbe i prigušeni glasovi.

Pit nije imao sreće... Da li je bilo vremena da postavi eksploziv i satni mehanizam? I ako jeste, da li će sve to biti otkriveno i sabotaza sprečena?

U ovom trenutku, međutim, nije mu mogao pomoći. Uostalom, računao je sa takvom mogućnošću i već imao rezervni plan koji je zahtevao da najpre eliminiše ljude na zapovedničkom mostu, a onda dovrši obe zglavljenju bandu i tek tada uništi smrtonosni tovar, vredan četrdeset miliona dolara.

Neko je niz stepenice trčao sa mosta prema palubi. Ninda se gotovo stopi sa zidom. U ruci mu je bilo kratko sečivo vakizašija...

U punom trku čovek grudima nalete na vrh noža i zaustavi se kao da je naleteo na zid. Kolena mu kleknuše, dok je očajnički pružao ruke da bi dodirnuo nevidljivu prepreku pred sobom. Nije imao vreme-

na čak ni da dovrši taj pokret; srozao se niz stepenice zalivajući ih krvlju iz presečene aorte.

Ninda produži navise hitrim korakom. Sada više nije mogao da se prikrada. Uzbudeni ljudski glasovi i buka motora brodića koji se približavao prigušiće svaki šum...

Zastao je da baci jedan pogled kroz stakleno okno kojim je most bio odvojen od kratkog hodnika. Instrumenti na tabli svetleli su slabašnom zelenom svetlošću, ali je njemu i to bilo dovoljno da uoči crte lica dvojice ljudi koji su se nalazili unutra.

Visok, snažan čovek u razdrljenoj košulji i sa kapetanskom kapom na glavi nešto je nervozno govorio u slušalicu telefona. Desna ruka gladila mu je dršku velikog kolta u otvorenoj futroli na boku. Malo dalje, naslonjen na zid, stajao je čovek u elegantnoj crnoj odeći, gotovo potpuno ćelav.

Lesli je prepoznao to lice sa fotografija koje je proučio još u San Francisku.

Advokat Kejsi... Aslanidijeva desna ruka.

Stari lisac konačno je dopustio sebi da i njegovi prsti direktno budu umešani u novi prljavi posao. Vrlo dobro, mister Kejsi...

On snažno odgurnu vrata i zakorači u prostoriju zatvorenu staklom. Unutra je vazduh bio gust i vreo, težak od dima mnogih popušenih cigareta i znoja ljudi koji su se tu zadržavali.

Ninda uvuče gutljaj vazduha kroz svoju masku. Da, nije se varao. Vazduh je sa sobom nosio i oštri zadah smrti...

— Hej! — procedi Kejsi iznenađeno. — Mat... šta ovo, do đavola, znači?

Kapetan se lagano okretao čitavim svojim ogromnim telom prema figuri u crnom koja je nepokretno stajala na vratima. Niz preplanulo lice slivali su mu se potoci znoja.

— Ko je to, Kejsi? — odvrati prihvatajući se pištolja iz futrole. — Neki tvoj čovek? Ali zašto onda...?

— Znam! — Kejsi ustuknu, pritiskujući leđima zid. — To je n...

Na svetlosti table sa instrumentima blesnu duga oštrica mača izvučenog pokretom koji je bio tako brz da ga oko nije moglo pratiti. Ne dovršivši započetu reč, Kejsi zaurla iznenada produženim, razjapljenim ustima.

Preciznim udarcem vrha mača ninda mu je presekao obraz sa obe strane usta. Iz uskih rana linu krv.

Produžujući taj isti zamah, oštrica mača pljoštimice pogodi kapetana po desnoj ruci i kolt ispade iz nje. Pobledelog lica čovek ustuknu, lepeći se za zid pored Kejsija koji je ne prestano urlao, pokušavajući da drhtavim prstima sastavi ivice jezive rane na licu.

— Ne viči, Kejsi — reče ninda oštro. — Znam da te boli... ali je pravedno da pred smrt osetiš makar delić agonije žrtava koje su stradale zbog tvojih poslova...

Niz lice advokata slivala se krv pomešana sa suzama. Trešao se čitavim telom.

Na metalnim stepenicama ispod njih zatutnjaše koraci nekolicine ljudi.

— Vas dvojica imate sreće... reče ninda tiho.

Strašna oštrica dizala se na novi udarac, rasipajući u letu sitne kapljice krvi nakupljene sa Kejsijevog lica. U pokušaju da ga izbegnu, dva čoveka se sudariše i ostadoše spetljani u nerazmrsivo klupko udova.

Mač je pao ukoso i naniže, prolazeći gotovo bez otpora kroz Kejsijev vrat i presecajući moćno telo kapetana od desnog ramena do ispod levog pazuha. U polumraku, hrpa ljudskog mesa na podu podsećala je na neurednu gomilu đubreta koju je neko nemarno uklonio sa puta.

»Oni i nisu ništa drugo«, pomisli ninda osluškujući šum ko raka.

Nosač neonske svetiljke pod tavanicom pružio mu je dovoljan oslonac da može svoje telo ispružiti paralelno sa njom, opirući se vrhovima nožnih prstiju o suprotni zid. Trenutak kasnije vrata se naglo otvorile...

Čovek koji je ušao, snažan, plavokos, grubog lica, zbunjeno otvori usta.

— Mat... — procedi naginjući se da bolje vidi hrpu u mračnom uglu. — Kog đavola tražiš dole na...

Iza njega ninda vide Tabasko Pita koga su dva stražara držala na nišanu svojih pištolja. Lice njegovog prijatelja bilo je potpuno mirno, ali je položaj nogu govorio da je Tabasko spreman da se obračuna sa svojim čuvarima kada mu se pruži prva prilika za to...

Onaj koji je ušao prvi shvati da nešto nije u redu. Promuklo opsovavši, pružio je ruku prema prekidaču na zidu pored vrata.

Svetlost blesnu, jasno ocrtaavajući svaki detalj užasnog prizora. Prošlo je nekoliko sekundi pre nego što je Kejsijev čovek shvatio da svetiljka pod tavanicom ne daje onoliko svetlosti koliko bi trebalo.

Podigao je pogled u pravom trenutku da vidi kako se neka crna masa obrušava na njega...

Odbacivši se nogama od zida, ninda načini kolut u vazduhu, sa takvom preciznošću da su mu vrhovi nožnih prsti-

ju prošli samo nekoliko milimetara od table sa instrumentima. Sledeći cilj, međutim, nisu promašili: udarac u potiljak posla iznenađenog protivnika u ugao, tačno u lokvu još tople krvi one dvojice.

Od ostale trojice prisutnih je dino Pit nije bio iznenađen onim što se dogodilo. Sa krikom radosti na usnama, on se obrte u mestu, grabeći sigurnim pokretom zglavke na rukama dvojice ljudi iza sebe.

Snagom kojom se ništa nije moglo odupreti, on privuče dvojicu ljudi jednog drugom tako da su se sudarili glavama. Njihove podlaktice se ukrstiše vođene Pitovim rukama. Kostisuvo prasnuše, a taj zvuk sli se sa zvukom pištolja koji su pali na metalni pod.

Odgurnuvši ih malo od sebe, Pit podiže ogromnu pesnicu. Dva teška udarca pala su tako brzo jedan za drugim da su se oba čoveka sručila gotovo u istom trenutku.

— Mekani momci — reče razočarano Pit. — Već spavaju, a ja se još nisam ni zagrejao...

Hitrim pokretom ruke ninda ugasi svetlost na mostu. Jedan pogled unaokolo pokazao mu je da će se obalski brodić uskoro naći pored njihovog boka. Dole, na palubi, motor dizalice je tiho zujao izvlačeći prvi teški tovar sa dna skladišta.

— Koliko ih još dole ima, Pite?

— Jedan u dizalici, trojica dole u skladištu, možda još samo jedan na palubi. Neko svakako dežura i kod mašina, ali ja...

— Dobro — prekide ga ninda. — Oni neće izlaziti odozdo... Da li si postavio eksploziv?

— Jesam, ali ne i detonator i satni mehanizam. Stigli su suviše brzo, prokleti bili!

— Ne smemo dopustiti da tovar prebace na drugi brod... — ninda je gledao u tamu palube pod sobom. — Ali, ako odmah napadnemo bojim se da će nam onaj najvažniji plen izmaći iz ruku.

— Koji najvažniji plen?

— Aslanidi... i još neko. Mi slio sam da će ranije stići ova-mo, ali njih nema...

— A šta ako uopšte ne dođu?

— Doći će, ne brini — osmehnu se ninda ispod maske.
— Ovaj posao suviše je vredan da bi ga smeo prepustiti nekom drugom, pogotovu što zna da sam i ja u blizini. Hmm... zakazano vreme se bliži, a ovde nema nikog drugog sem... Čuješ li?

Pit odmahnu glavom.

— Ja ništa... ali...

Radio-telefon na tabli kraj nindinog lakta javi se melodičnim signalom. Ne oklevajući, on dohvati slušalicu. — Mate, ti si? — začu se malo izobličen glas. Glas koji je odmah poznao uprkos brujanju snažnog motora koje se čulo u pozadini.

I to brujanje koji trenutak ranije on je već čuo. Negde na tamnom nebu nad njima lebdeo je helikopter, tražeći ugovoreno mesto za sastanak.

Aslanidi je stizao do okonča najveći posao u svojoj karijeri i ne sanjajući da se njegova roba već nalazi u rukama onoga koji mu je obećao smrt.,

*

* *

— Da, ja sam — odvrati ninda. Prigušen maskom, njegov glas zvučao je potpuno isto kao duboki glas mrtvog kapetana. Čuo je svega nekoliko njegovih izgovorenih reči, ali je i to bilo dovoljno savršenom pamćenju ninde.

— Je li sve u redu, Mate?

— Sve je u redu... šta bi se i moglo dogoditi?

— Ne znam, ali ipak budi oprezan. Reci ljudima da pucaju čim primete nešto neobično.

— Da pucaju? Buka bi mogla privući neželjene goste, šefe...

— Svejedno. Bolje i to nego...

— Nego šta?

— Nije važno. Upali mi sve tla na palubi. Reći ću ti kad sletimo...

— U redu...

Ninda hitrim pogledom pređe preko table sa instrumentima. Onaj prekidač tamo...

Na dodir ruke planu niz sve tiljki označavajući pravilan krug na pramcu broda. Zvuk motora iznad njegove glave se pojača. Helikopter se spuštao...

— Sada znaš zašto nam čamac nije bio potreban — dobaci ninda prolazeći pored Pita. — Umesto da veslamo, možemo leteti do obale. Mnogo prijatnije, zar ne? Hajde, idemo...

— Kuda? /

— Da dočekamo Aslanidija, naravno! Hajde, požuri!

— Ali...

Odustavši od primedbi, Pit potrča za nindom koji je grabio niz stepenice, ali mu je ovaj ipak izmakao čitavih desetak jardi.

— Hej! — prigušeno uzviknu Tabasko. — Šta...?

Prekasno. Elegantnim skokom ninda se baci kroz otvor skladišta i nestade pod palubom.

— Lud je! — progundā Tabasko. — Do dna je dobrih dva deset jardi... a isto tako lepo može da se stigne i stepenicama!

Kada je zadihan stigao pod palubu, kratki obračun bio je završen u potpunosti tišini. Preskočivši tri mrtva tela koja su ostala da leže u neobičnim položajima, Pit priđe Lesliju na-

gnutom nad satni mehanizam koji je on sam nešto ranije donio na to mesto.

— Nisu ga oštetili? — upita šapatom, iako to nije bilo potrebno. Lanci dizalice su škripali podižući prvu gomilu sanduka upakovanih u debelu mrežu, a buka motora helikoptera prigušivala je svaki šum.

— U redu je. Imaš pet minuta da dovršiš posao, a onda krećemo.

— Na koliko vremena da postavim mehanizam, do đavola?

Ninda je već hitao prema stepeništu koje je vodilo na palubu.

— Izračunaj sam — dopre njegov glas do Pita. — Koliko ti vremena treba da stigneš na palubu i podigneš ovu pticu na dovoljnu visinu?

Vrteći glavom Pit se baci na posao. U redu, Lesli će se obračunati sa posadom helikoptera, ali ne sme ostaviti previše vremena do eksplozije, jer postoji mogućnost da neko otkrije mehanizam.

Međutim, neće biti dobro i ako sebi ostavi premalo vremena, jer...

Obrisavši iznenadni znoj sa čela on pomeri kazaljku satnog mehanizma do podeoka koji mu je davao pet minuta vremena. Prst mu zaigra iznad dugmeta koje će pokrenuti sat.

Nad njegovom glavom motor helikoptera se malo utiša. Čuo se tresak kada je stalni trap dodirnuo palubu broda.

Vrteći glavom, Pit pritisnu dugme. Pet minuta valjda će im biti dovoljno da se uklone na bezbedno rastojanje...

Iz plasićne školjke kabine tri čoveka pogledima su pratili mrežu sa sanducima koju je ispružena ruka dizalice lagano prenosila na palubu brodića. Svetlost koja je dopirala u unutrašnjost omogućila je nindi da vidi trijumfalni izraz na Aslanidijevom licu.

»On veruje da je sve u redu«, pomisli, »i u sebi već trlja ruke misleći na onih četrdeset miliona dolara...«

Otvorivši vrata, jedna mršava prilika gipko skoči na palubu, osvrćući se oko sebe, a onda pruži ruku kako bi pomogao i Aslanidiju. Sagnuti

da bi izbegli rotorima helikoptera, dva čoveka približiše se mestu na kojem je tama skrivala figuru u crnoj odeći.

Ninđa ih propusti pored sebe. Jedan korak, dva, tri...

Šuriken izbačen iz njegove šake tiho pisnu u vazduhu. U svojoj kabini pilot helikoptera se trže i opusti u sedištu. Ni ovoga puta ninđa nije promašio svoj cilj...

Na vrhovima prstiju, kao igrač baleta, Li se već okretao sa pištoljem u ruci, jer njegovom sluhu nije promakao neobični šum. Na svetlosti koja je dopirala sa palube lice mu je bilo žućkasta mrlja sa dva crna otvora očiju.

Kao senka ninđa iskrсну iz tame pred njim. Lijev prst pritisnu okidač.

— Ninđa! — zaurla. — On je ovde!

Hitrim korakom u stranu, ninđa se ukloni sa putanje metka. Katana u koricama držao je u levoj ruci, poprečno ispred grudi. I ne trudeći se da izvadi mač, on koricama kao štapom zadade kratak, oštar udar

rac po Lijevoj ruci sa pištoljem.

Iskolačenih očiju, sa jednom rukom pred licem kao da želi da se zaštiti, Aslanidi je unatraške uzmicao, korak po korak.

— Li... — stenjao je jedva čujno. — Pazi, Li... on je opasan... ubij ga, Li... ubij ga!

— Čuo si gazdu, Li — osmehnu se Lesli ispod maske. — Šta čekaš? Ubij me!

Iza Lijevih leđa iskrсну Tabasko Pit. Cereći se, plavokosi džin položi Aslanidiju šaku na rame. Ovaj vrisnu od straha i odskoči čitavu stopu od palube, ali ne uspe da se izmakne iz snažnih Pitovih ruku.

Tabasko podiže tri prsta uvis.

Imali su još svega tri minuta. Šteta... Aslanidi i njegova kreatura zaslužili su da umiru mnogo, mnogo duže...

— Požuri, Li — reče ninda. — Tvoj gazda jedva čeka da dođe red na njega!

Tamne rupe očiju nisu mogle preneti nikakvo upozorenje i zato je ninda ostrim pogledom motrio svaki pokret mršavog tela.

Li je bio brz i svakako imao još poneki trik u rukavu. Ne sme sebi dozvoliti ni trenutak opuštanja, inače...

S krikom lažnog straha mršavi ubica odskoči u stranu, glumeći pokušaj da umakne. Leva ruka načini neobičan trzaj i u otvorenoj šaci blesnu kratko sečivo.

— Ah, to je to! — reče ninda. — Nije loš trik, Li...

Mršavko je reżao kao ranjena zver, njišući se na nogama. Desnom rukom stezao je patrljak ruke koju je munjevito izvučeni katana glatko odsekao, zajedno sa nožem u šaci.

— Šta sada, Li? Imaš nešto i u drugom rukavu?

Kolena popustiše pod Lijem i on pade na palubu, klizavu od njegove krvi. Katana se još jednom diže i spusti, odvajajući glavu sa mršavog vrata. Kao lopta ona se otkotrlja i nestade u mračnom otvoru skladišta.

Još dva minuta do eksplozije. Uprkos tami, nervoza na Pitovom licu jasno se videla.

— Pošalji našeg dragog prijatelja da potraži glavu svog

plaćenika — tiho reče Leslie. Palcem je preko ramena pokazivao otvor na palubi.

Pit odvuče čoveka koji je samo tiho cvileo do ivice otvora.

— A šta ako...? — zausti.

— Gurni ga!

Ispustivši prodoran krik, Aslanidi polete naniže u mrak. Tup udarac jasno se čuo. Ne, Aslanidi svakako neće biti u stanju da demontira postavljene mehanizam, čak i kada bi znao da je on tu...

Dva prijatelja potrčase prema helikopteru čiji je motor i dalje tiho radio. Jednim pokretom ninda izbaci mrtvog pilota iz sedišta, zauzimajući njegovo mesto.

Zaurlavši, čelična ptica se le no podiže sa palube. U kabini dizalice jedno blede lice okrete se na tu stranu.

— Vredan čovek — kreštavo se nasmeja Pit. — On je tek sada primetio da nešto nije u redu, do đavola!

Uzdigavši se samo nekoliko palaca iznad ograde, helikopter napusti palubu na suprot-

nom boku od onog kraj kojeg je bio zaustavljen drugi brod.

— Koliko, Pite?

— Trideset sekundi, možda malo više...

Helikopter se sada uspinjao po putanji veoma strmog nagiba. Sto jardi, dve stotine... tri stotine...

Blesak obasja more u prečniku od čitave milje samo trenutak pre nego što je do njih stigao udarni talas, noseći sa sobom zvuk detonacije. Helikopter se zanjihao, ali sigurne ruke ninde već su mu vraćale ravnotežu. Tamo na istoku magla se razilazila i videle su se svetlosti grada na obali...

Bez žurbe, ninda načini krug nad olupinama dvaju brodova koji su brzo tonuli. Površina mora bila je zapenjena, osvetljena plamenom koga će ubrzo nestati u dubinama. Na njoj se nije primećivao nikakav pokret.

— Glupo — reče Pit iznenađeno gledajući u svetlosti Bejruta.

— Šta to, Pite?

— Morali smo da ubijemo dvadesetak tipova da bismo spa

sili živote onima koji sada tamo negde mirno spavaju... glupo, zar ne?

— Da, glupo — složi se ninda okrećući letilicu prema svetlostima na horizontu. — Na žalost, ovo još nije kraj, jer možda samo koju milju odavde neki drugi brod iskrcava oružje

namenjeno ludacima koji misle da će nasiljem rešiti sve...

— Da... što znači da će ovde biti još posla za nas dvojicu...

Ninda smače kapuljaču sa lica. Ono je bilo nalik komadu tvrdog leda...

— Da, Pite. Biće još posla za nas...

— KRAJ —

U oktobru Ninda 41

ZUBI ZMIJE OTROVNICE

Razdražene zmije gmizale su oko njegovih nogu, podižući glave i palcajući račvastim jezikom.

Ninda je stajao potpuno mirno, nalik mermernom kipu. Samo su njegove zenice pratile svaki pokret otrovnica, vrebajući svoj trenutak.

»Izgledi da uspem«, mislio je, »negde su oko jedan prema hiljadu... odličan odnos, kada su ninde u pitanju!»